

Petr Vyhlídka

NESNÁZE V ČASE

www.fext.cz

2002

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (<http://www.fext.cz>)

Pokud se vám líbila, můžete ji i ocenit, a to na stránce

<http://www.fext.cz/whitehole/index.htm#platba>

kapitola první

Červený maják se rozblíkal s neuvěřitelně vysokou frekvencí. Do uší mi vnikl poplašný jekot havarijní sirény. Mé vědomí několik vteřin vyjeveně zíralo a nechápalo, co se děje, zatímco tělo, vyceповané úmornými hodinami, strávenými na trenažéru, jednalo okamžitě. Pravá ruka utrhla pojistku katalpátáže, levá prudkým úderem rozbila kryt tlačítka autodestrukce. Kybernet někde na pozadí vykřikoval poslední hlášení a já trhl madlem, až doposud nevinně ukrytém na boku sedačky. Do mozku mi teprve teď začaly docházet informace.

Vytržení ze sítě.

Snad jsem v tu chvíli trochu zpanikařil a možná i ztratil vědomí, ale mechanismy už byly spuštěny a Kybernet se o stav Pieta Coriana nezajímal. Na rozloučenou vytvořil kolem mého těla ochranné pole a vzápětí sedačka opustila kabinu, prolétla havarijní šachtou a jako ohnivá koule prosvištěla vzduchem.

Dopadl jsem asi tři sta metrů od obřího trupu S-12 a pyropatrony mě vykoply z útulného pilotního křesla. Postavil jsem se na nohy a šmátral po břiše, abych odepjal havarijní polštář, stahující mě k zemi. Vyděšený zrak zatím přihlížel surrealistické nádheře, již vytvořil trup nákladáku, tříštící se o hyperprostorovou bariéru. Rozlétl se na několik velkých kusů, rozzářil všemi možnými i nemožnými barvami a dělení pokračovalo. Bylo to přízračně bezhlučné, protože čas se pro trosky mého singlu zastavil. Rozbíjely se na atomy, aby skončily jako monumentální záblesk polární záře, viditelná v reálném čase jen v jeden jediný okamžik.

Potom se časoprostor uklidnil a jeho vlny mě propustily. Pár kroků za mnou se slabým šustěním opouštěla svět i pilotní sedačka, rozkládala se ve vlastní šťávě a zápach rozleptávaného žaludku mi zvedal žaludek.

Technici Ústředí.

Skutečně mysleli na všechno. Naklonil jsem se a začal zvracet. Ale nezpůsobil to štiplavý odér rozpadajících se polymerů, do hry se konečně zapojila i druhá signální soustava a já si konečně uvědomil, kde to vlastně jsem.

Nebo nejsem.

Ještě nedávno bych se podobné představě ze srdce vysmál. Cesty časem? Ano, četl jsem pana Wellse. Ale taky jsem, váženosti, absolvoval pár přednášek z fyziky. Říká vám něco Goldmanův zákon? Einstein?

Ach ano, jistě, Goldman. Jeden ze základních kamenů moderní fyziky. Jenže na univerzitě jsem pochopitelně nemohl tušit, že tenhle kámen má ještě jednu část, patřičně ukrytou před nepovolanými. Ona taky vysoká matematika je věda pro čaroděje. O tom, čím nám pro jistotu nepřetěžovali rozum, jsem se dozvěděl až když jsem vstupoval do Klubu sebevrahů, mezi piloty S-loď. Po podivné, takřka rituální přísaze mi řekli o Capa Brandonovi, prvním člověku, který se vrátil z minulosti.

Když se mi žaludek trochu uklidnil, zvedl jsem ze země havarijní polštář, z medikitu si vpálil do krevního oběhu pro jistotu pár kubíků antidepresivit, a polštář, přeměněný v tornu si hodil na záda. Rozhlédl jsem se.

Po kosmické lodi tu nezbylo ani stopy a po sedačce zůstal jen rezavý kruh spáleného mechu. Nad hlavou mi šuměly vysoké stromy, jimž se podařilo přežít vichřici, způsobenou přistáním. Přelezl jsem padlé kmeny těch, které nevydržely a vydal se směrem, jímž jsem tušil civilizaci. Ušel jsem pár desítek metrů a pak cosi v mé mysli přeskočilo a já si uvědomil, že jsem v první řadě Corian a až potom ztroskotaný pilot.

Být Corian je jistě zavazující, ačkoliv se možná nacházím v době, kdy otcovi předkové netuší nic o planetě Zemi a pradědové z matčiny strany se nemohou pohoršovat nad tím, že se jejich pravnučka spustila s urostlým brunetem odkudsi z druhého konce Galaxie. Ale co je svět světem, patří Coriani k mistrům

průšvihů. Osobně se domnívám, že se otec rozhodl pojmout matku za manželku až poté, když zjistil, že vlastní stejné příjmení. Nikdy se k ničemu podobnému nepřiznal, ale kdo ví?

Jsem tedy Corian po matce i po otci, což mě dvojnásob předurčuje. Snad právě pro tu kombinaci genů a druhové paměti jsem se ocitl v daleko větším průšvihů, než byla aféra mých rodičů.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. Shodil jsem tlumok ze zad a blasterem vystřelil v zemi patřičně velký otvor. Svlékl jsem kombinézu a zahrnul to všechno hlinou smíšenou s jehličím. Ať už jsem kdekoliv, mám takhle rozhodně větší šanci na přežití.

Když jsem skončil pohřeb své budoucí minulosti, vzpomněl jsem si na filozofii praděda Josefa. Je (vlastně bude) to člověk, která prodělá závratný počet havárií a katastrof, díky nimž se stane Mužem, který se rozpadl. Narážím tím na jednu z povídek Edgara Allana Poea – praděd se totiž skládá z osmi set padesáti náhradních dílů. Ten bodrý muž mi neustále vtouká do hlavy, že Coriani přežívají jenom proto, že vždycky učiní, ať už vědomě či nevědomě, něco úplně jiného, než by udělali ostatní lidé.

Vyčistil jsem tedy hlavu od zavádějících spekulací a s klidnou myslí jsem, v rouše Adamově, vykročil z lesa.

Doufal jsem, že se mi nepodařilo propadnout se příliš hluboko do minulosti. Nechtěl jsem skončit na hranici – a to by se mi, v příslušné době – i přes všechnu kamufláž nejspíš podařilo. Pokud bych se neuchytil na místním královském dvoře jako šašek.

Naštěstí se psal rok 1987 a autodafé tím bylo vyškrtáno. Pohled na nahého člověka, vynořivšího se z lesů, však vyprovokoval domorodce, netušící pranic o neorouessauismu, k telefonátu na policii a ta mě dopravila do náruče psychiatrů.

Nejsem blázen a nevyprávěl jsem jim nic o hyperprostoru, cestě časem a interstelárních

nákladních linkách. Jednak jsem jim příliš nerozuměl a i kdybych chtěl dosáhnout postu šílence, nedokázal bych jim srozumitelně vysvětlit princip, jakým jsem se sem dostal.

Vím o něm jen málo. To, že lodě třídy S absolvují jakoukoliv vzdálenost jediným skokem. Že je to výhodné pro obchodníky, leč nikoliv pro pojišťovny, protože při dlouhých skocích hyperprostorem číhá za každým rohem několik jízlivých přírodních zákonů. Špatně provedený výpočet trajektorie, kde se při pěti stech parsecích splete numerický procesor o jednu z dlouhé řady proměnných a vyhodí vás o sto světelných let vedle počínaje. Však také S-lodě létají po S-trasách a do mimoprostoru vstupují v pečlivě propočtených čtvercích, pár světelných let absolutně čistého prostoru. A proto v nich sedí človíčkové, louskající celou dobu buráky a čekající na příležitost, kdy místo jásavého pozdravu známé soustavy zařve Kybernet CHYBOVÁ POLOHA, KONTROLNÍ BODY SOUŘADNICOVÉHO POLE NENALEZENY a lidská periférie pilotního systému začne používat mozků tam, kde zatím každá UI vybuchla. Pravděpodobnost téhle chyby je mizivých čtyřicet procent a já zadával nový kurs hned poprvé. Let se tím obvykle zdrží o pár hodin a První mezihvězdná si mne tisíce akcionářských rukou jak zase vydělala na urgentním nákladu. Jenže občas se loď nedostaví vůbec, taky se nám, chudinka, mohla vynořit uvnitř nějaké hvězdy, nebo pilot zpanikařil. Nebo, nedej bože...

Přesně tak. Nejobávanější a nejutajovanější strašák nadlimitních přesunů hyperprostorem. Náhodné přerušení časoprostorových vazeb.

Podařilo se do toho spadnout hned dvanácté esce, která se sice vynořila u Poadei, ale o sto let dříve. Aféru se podařilo ututlat, pojišťovny na nic nepřišly. A potom se experimentovalo. Trajektorie S-lodí se skládá z tří etap. Klasickým lineárním skokem se loď přesune do dostatečně volného prostoru, odkud Kybernet sestaví – nebo načte – přenosový diagram. S přesností, jakou nepoužívá ani UI

Válečného loďstva. Všechno se porovná se vzorcem, uloženým někde bezpečně hluboko v neuronové kouli Kybernetova mozku a loď hupsne do hyperprostoru, aby se z něj vyloupila někde na okraji určené planetární soustavy. Tady už vliv těžkých těles, zakřivujících prostor, tolik nevádí a pilot hazardér provede onen obávaný krátký, čili hyperbolický skok několika světelných týdnů. Minimální riziko proti tomu, co nechal za sebou.

Po trapasu s S 12 se tedy zkoušelo. Především pro bezpečnost a jistotu předků – nikdo nevěděl jak hluboko do minulosti se loď může dostat a co způsobí její zjevení – S-loď přistávají přímo na povrchu – i v tomhle máme výjimku. Po dalším průšvihy už bylo jasné, že narušení časoprostorových vazeb trvá jen několik hodin, v nichž loď podnikne krátký skok z hranic soustavy domů a využíváje přednostního práva, sestoupí z orbity na povrch. I zkoušelo se nejdřív krátké zdržení mimo soustavu a na orbitě, jenže potom se jedna loď nevrátila vůbec.

Byrokrati z Mezihvězdné nejdřív čichali nějaký zločin, uloupení nákladu či atentát, ale jistý matematik z Centrální jim promptně dodal celek slušnou teorii Přerušení časoprostorových vazeb. Obhájil to ohromným kvantem informací a na Ústředí začalo panovat dusno.

Když s-loď vlétla proti času, táhla sebou prostor jako pružnou blánu. A ta bublina se mohla protrhnout, záleželo na mnoha okolnostech, hmotností lodě počínaje, určitými hvězdnými drahami konče. Zkrátka, byla to loterie se spoustou záluďných pravidel.

Ale létalo se dál, jenom prémie pilotů dosáhly závratné výše několika procent ze zisku. Komu by se to nelíbilo, že?

Od té doby si vesmír zacvičil s osmapadesáti lidmi, z čehož devětačtyřicet to vrátilo zpět. Já byl padesátý devátý a zároveň desátý, jehož bublina se protrhla.. Naštěstí od trojky a čtyřky jsem nezůstal visel ve vesmíru, bez možnosti orientace. Byl jsem na Zemi a nezbývalo mi, než doufat, že se podobný

malér stane někomu jinému a já se s ním svezu zpět do své doby. Pravidla hry to umožňovala.

Potřeboval jsem jen jedno – být v blízkosti hyperportu a tak jsem musel, chtě nechtě, dát vale příjemnému prostředí psychiatrické kliniky.

Azyl jsem našel v rodném městě, nedaleko něhož se v budoucnu bude nacházet kosmodrom. Po delším pátrání, kdy jsem si vybavoval dětské hry v barácích, určených k demolici, jsem našel docela příhodný úkryt na půdě domu, na níž stavitel půdního skorobytu vytvořil – aniž to chtěl – tajnou místnost. Byl to obrovský civilizační vzestup, uvážím-li, že před tím jsem spal pod širým nebem.

Sotva jsem se nastěhoval a učinil základní opatření proti odhalení, vydoloval jsem ze země kombinézu a tlumok. Několikatýdenní pobyt pod hlínou jim ani v nejmenším neuškodil. Mé hnízdo se tím značně zcivilizovalo, jenomže to všechno byly jen neosobní připomínky světa, do kterého jsem se tak moc chtěl vrátit. Rezervní dávka potravin s prošlou lhůtou. Blaster, který nemám kde dobít, hluchá vysílačka, na jejíž frekvenci tady nikdo nevysílá. Levitační postroj s napůl vybitými bateriemi. Univerzální klíč k otvírání palubních zámků všech typů. Havarijní příručka, v minulosti naprosto k ničemu. Jedinou radost jsem měl z nože mého eternského dědy Lombywa, který jsem sebou tahal všude a který mi děda jako malému klukovi věnoval. Vlastně to nebyl tentýž nůž, ale děda dělal jenom takovéhle.

Byla to jediná vzpomínka na mou bláznivou rodinu a já doufal, že projeví nějaké skryté magické vlastnosti a vrátí mě zpátky do jejího lůna.

To, co nejvíc opotřebovává organismus, je nečinnost. Něco takového jsem si nemohl dovolit. Každý trosečník – a já byl dokonalý Robinson – se musí něčím rychle zaměstnat, i kdyby to mělo být jen rytí aktů do lastur perlorodek. Když se mi podařilo překonat

stádium alergií, postihnuvších každého – i nedobrovolného cestovatele časem a prostorem (šlo mi to, kupodivu, snad pro mou genetickou různorodost docela snadno) – musel jsem se naučit tady nenápadně žít. Tahle adaptace už jednoduchá nebyla, lidé nejsou bakterie a neoblafnete je předstíráním neexistujících protilátek proti ničemu. I když...

Kdysi na universitě jsem byl nucen absolvovat hezkou řádku přednášek ze sociologie. Tak nějak to patřilo k dobrému tónu a k dokonalému vzdělání kunsthistoriků. Chcete-li se babrat v současné interaktivní malbě eternských pozitivistů – a já bych vám to doporučoval – musíte mít zatraceně dobrou základnu ve znalostech eternské společnosti vůbec. Má-li někdo zájem poznat příšernou xarraxskou muziku, dost špatně se orientuje, nevyzná-li se v hierarchii xarraxanských národů a myšlenkových směrů. O Zemi to platí samozřejmě také. Ještě jsem neviděl dobrého divadelního autora, dramaturga a vlastně i teoretika, který by se vůbec nezajímal o budoucí, eventuálně minulé či současně přítomné publikum. Jistě, jde to i bez toho, jenže pak jste vyšinutý excentrik, nebo génius. Marlowe napsal přísně upjatého Fausta, vyhmátl v legendě jádro a stvořil děsuplnou moralitu. On, volnomyšlenkář, pronásledovaný za své anarchistické názory. Prostě výborný obchodní tah – znal své pappenheimské. Shakespeare nedělal nic jiného. André Gregory byl divadelní bůh a přece ho nelze pochopit bez nutné znalosti tehdejšího světa.

Který se pro mne stal horce současným. Ano, psal se rok 1987, někde naproti přes oceán jsem mohl zazvonit u Gregoryho dveří, propadnout se o pár let hlouběji, mohl jsem ho zastihnout několik set kilometrů severně v Polsku.

Jedna z užitečných vlastností mé školy byla přemíra velmi dobrých profesorů, schopných něco naučit. A tak jsem se začal sžívat se světem XX. věku rychleji, než jsem doufal. Vyčistil jsem svou češtinu a zaplnil ji

směšnými starotvary. Splýval jsem s davem. Říká se tomu sociální neviditelnost a lze to skvěle provádět, netuší-li vaši spoluobčané, že máte k dispozici vrozenou empatii a naučili vás pracovat s hlasem a výrazem tváře. Docela mi to šlo. Až na občasné situace.

Ta hospoda byla vždycky bezpečným útočištěm pro všechna individua, v anonymním prostředí by se tu ztratil kdokoliv. Já tam zacházel při návratech z výletů na kosmodrom. Jedno pivo, už téměř štamgastské místo v rohu pod televizí. Chvilé relaxace a studia typů. Někdy jsem se bavil, někdy odcházel po špičkách a s hrůzou – jednou jsem omylem uvedl do funkce levitační postroj, skrytý pod širokým černým kabátem, poctivě ukradeným ve Sběrných surovinách. Vznosl jsem se půl metru nad stůl než se mi podařilo vytrhnout kontakt baterie.

Ale nikdo si mě nevšiml, snad to náhodní pozorovatelé považovali za alkoholický přelud nebo dobrý trik. Přestal jsem pro jistotu postroj nosit a vytvořil kolem sebe ještě neprůstřednější ulitu tichého blázna.

Ale ta mi teď nebyla nic platná.

Do sálu totiž vpluli dva důležité se tvářící policisté. Kontrola identifikačních průkazů a já jim při nejlepší snaze nemohl předložit nic jiného, než pilotní licenci XX-S a ani v té se nevyskytovalo to převelice důležité razítko o zaměstnání, jakési vstupní vízum mezi spořádané občany této společnosti. Dost těžko bych jim asi vysvětloval, že nepracuji jen proto, že v současné době není poptávka ani po znalcích všeobecného umění pěti nepozemských civilizací, ani po pilotech hyperprostorových nákladáků, což jsou funkce, k nimž mám potřebnou kvalifikaci.

Zvedl jsem se proto a nenápadně se snažil přesunout na toaletu, kde bych vyčkal jejich odchodu, jenže zrovna v té chvíli se přesunuli k dalšímu stolu a postavili se mezi mně a předpokládané útočiště. Projít kolem jsem se neodvážil, ale někam jsem jít musel, když už jsem se zvedl.

Z obou byla cítit nuda a chuť někoho pořádně seřvat. Hledali oběť, listovali červenými knížečkami a tvářili se-přemýšleli-nadutě. Poldové všech věků jsou prostě stejní. Tyhle tady navíc nikdo neměl rád. To se dá vycítit i bez empatie.

Se sklopenou hlavou jsem pomalu kráčet ke dveřím, když na mě někdo kývl. Mrkl jsem tím směrem, ta osoba stála ve dveřích kuchyně, trochu vlasatější človíček asi tak o pět let mladší než já, ale to se ztrácí, jedete-li na stejné lodi. Zval mě dovnitř. Okamžitě jsem změnil směr a bezpečně přistál mezi hrnci.

„Sem nevlezou,“ řekl kluk. „Nedostali by před otvíračkou pivo.“

Zíral jsem trochu vyjeveně a bylo to na mě znát, protože můj zachránce se usmál a prohlásil.

„Znám tě z baráku, vole. Bydlím v podkroví vedle tvýho doupěte, takže je mi jasný, že by ti poldové k duhu nešli.“

A tak jsem se seznámil s Pavlem.

kapitola druhá

Můj první přítel ve dvacátém století se mi víc než zamlouval. Nevyptával se zbytečně odkud že to jsem a proč se musím vyhýbat policii. Vzal mou existenci jako fakt a víc ho nezajímalo. Do noty jsme si padli ve chvíli, kdy jsme zjistili, že oba čteme Edgara Allana Poea a máme na svět přibližně stejné názory. Právě díky jim jsem byl rychle vtažen do party lidí, kteří mne, aniž to tušili, zachránili před šílenstvím. Díky jim jsem přestal být Mužem v davu. Poe se dá číst, žít podle něj nikoliv.

Vždycky jsem měl v lásce alternativní kulturu a tak jsem do společnosti, která jí pěstovala, dokonale zapadl. Objevil jsem nádhernou hudbu, báječné knihy. A filmy, špatně bůhvíkolikáté kopie kdovíkterých kopií, ale přece jenom věci, na něž se dalo koukat.

Začal jsem tedy žít a ne přežívat a mé myšlenky se obrátily i k jiným věcem, než bylo úzkostlivé přemítání o záchraně. Vzpomněl jsem na své předky. Zatím žijí někde v Británii a dosud je ještě nenapadlo opustit Wales a zamířit do Čech. Věděl jsem, že teď někdy vejde do dějin corianovských průšvihů nějaká Margot, nebo Mary, která v Paříži vypadne z Eiffelovy věže a způsobí tím průvodci infarkt. Mary přežije, průvodce nikoliv. Zatoužil jsem být tomu přítomen, leč neznal jsem přesné datum osudného výletu a navíc bych se asi dost těžko dostal do Francie. Žil jsem totiž v příšerném světě omezeného pohybu a omezených informací.

Ale průšvihy své rodiny jsem bavit okolí. Samozřejmě nepadlo ani slovo o Ramwu Corianu Abreem, jemuž se podařilo nabourat s nákladákem plným štěpného materiálu do jedné z planety systému otcova rodného Eternu a proměnit ji v pás asteroidů. Ani případ dědy Alberta, prvního muže, který do dvou staletích užité chemie jako první zemřel na otravu alkoholem by tu nepůsobil nijak extravagantně. Zato jeden z mých báječných předků kdysi pokládal balón na

podvečerním nebi za loď Wellsových Mart'anů a ohlásil to, pročez stržil nesmírnou ostudu. Bylo to dávno před průšvihem Orsona Wellese – univerzitní profesor – přednášel fyziku.

Historii své rodiny ovládám sice jednostranně, zato v tom směru dokonale.

A pak přišla oslava Nového roku a já získal vůdčí místo v partě, která o žádného vůdce nikdy nestála.

Byl to nádherný večer. K dokonalosti mu scházel jenom sníh, který ne a ne napadnout. Sešli jsme se na chatě, patřící rodičům jedné dívky, slézalo se to k večeru, každý s láhví něčeho mírně či silněji alkoholického. Za občasného zpěvu a popíjení jsme očekávali půlnoc, vůbec se to nepodobalo karnevalům a už vůbec ne rodinnému dřepění u videa. Taková party nižší třídy, bez společensky únavných keců, bez rób a smokingů. Za rachotu bigbitu z magnetáku někdo nadhodil téma *Moje večere s Andrém*. Nikdo ten film sice neviděl, ale všichni četli scénář a shodli se na tom, že je geniální.

Proč ne. André Gregory byl génius.

Někdo si posteskl, že se nám nemůže postětit prožít ve filmu popisované euforické stavy a rovněž nezvyklé hrátky s fantazií by v našem podání vyzněly asi trapně.

Když jsem studoval na univerzitě, bylo to pro nás něco běžného. Prováděli jsme větší šílenosti než euforické tance a akt Předčasného pohřbu, hru na pohřbívání živa.

Něco jsem v tom směru prohodil a byl vyprovokován. Chvíli jsem nechal zábavu volně plynout, jenom jsem ji nenápadně usměrňoval. Pak, když byla pozornost soustředěna patřičným směrem, začal jsem si potichu prozpěvovat jednu prastarou rituální píseň. Okolí postupně utichalo. Trochu jsem zvýšil hlas. Ne příliš, aby atmosféra nespadla už v začátku. Za chvíli mlčeli všichni.

Potom se někdo přidal, potichu brumlal jednoduchý nápěv. Po něm další, píseň působila jako narkotikum. Uvolnil jsem mysl a nechal ji vyjít z těla. Začal jsem kolem sebe šířit vlny opojení a sounáležitosti. Mé Já

odlétlo někam pryč a okolí začalo být rozmazané. Cítil jsem, jak sílím a rozrůstám se. Netýkalo se to Pieta Coriana, to všichni jsme se spojovali v jeden velký organismus. Vlnil se a přeléval ze strany na stranu, tvořil víry a v gejzírech vzlétal vzhůru.

Prostor hrál všemi barvami, od nejtemnější černé k jasně planoucí bílé, všechno se točilo a vařilo v jednom kole. Nekonečné obzory se smršťovaly do jednoho bodu, aby se vzápětí s novým velkým třeskem rozlétlo v bláznivé symfonii barev a pohybu.

Prask!

Náhle se všechno neuvěřitelnou rychlostí zhroutilo. Pocítil jsem opět své ego a tělo, rozplihlé do nekonečna, se začalo vracet k pevnému bodu, k solar plexu.

Tantrici měli – jako v mnohém – pravdu.

„Co to tu děláte? Vyzýváte Alláha?“

Opozdilec u dveří.

Pocítil jsem ukrutný stesk po harmonii. Pomalu jsem se vracel do stavu normální otupělé existence a bylo mi to líto. Ostatním také.

Ne, oni nevnímali to co jsem vnímal já. Nebyli připraveni, mohli jen nahlédnout za závěs euforie. Ale stačilo to.

Někdo pustil kazetu s Doors, při jejichž hudbě mě vždy jímал příjemný strach a další mi řekl, že se cítí jako znovuzrozený. Že nikdy nic podobného nezažil. Polichotilo mi to. Nejen proto, že původcem toho všeho jsem byl já.

A pak se začalo slavit tak normálně, ve stylu povšechně civilizačním. Během půlhodiny jsem byl dokonale pod parou. Pamatuji si z toho jenom to, že jsem si jedním z eternských jazyků stěžoval kamnům na život.

Jak jinak, že?

Byl to další základní obrat v mém životě. Z poklidné existence potencionálního eskového sebevraha jsem vpadl do víru proměnlivého života. Začali jsme provádět akce, podobné té silvestrovské, častěji. Repertoár se měnil. Vzpomínal jsem, co jsme dělali na škole, vymýšlel nové věci. Pár lidí se od naší

skupiny odtrhlo, tak nějak jsme se vzdálili běžnému náhledu na svět. Ostatní byli neuvěřitelně aktivní. Nepohrdali životem. Měli chuť poznávat své nitro a hledat nové. Provozovali jsme vlastně aktivní skupinovou terapii, při níž ti, kteří přestávali věřit, že svět je dobrým místem k žití, získávali zase potřebný optimismus. I já ho vstřebával, po pořádných dávkách. Najednou se mi začalo dvacáté století líbit. Budoucnost uvízla v budoucnosti a já se začal smířovat, že na téhle lodi popluju dál. Nevěnoval jsem se ničemu jinému, než řízení skupiny a občasným, stále řídícím návštěvám hyperportu. Okolí mě nezajímalo. Zvykl jsem si na postavení gurua, na nikým neocenený přínos pro společnost a propadl jsem domněnce, že se mi nemůže nic stát. Byla to chyba, tahle éra ještě neznala kreativní existencialismus a ještě hezkých pár desítek let k němu neměla ani přičichnout. A já se neměl narcisisticky zahledět do vlastní práce, mohl jsem předvídat události a nemuselo to zajít tak daleko.

„Začínáme vadit lidem,“ řekl mi jednoho dne Tráva, človíček, který si ze své narkomanské minulosti odnesl pocit neustálého ohrožení.

„Blbost,“ odpověděl jsem mu a mluvil tak pokaždé, když s něčím takovým přišel. A dodával jsem něco v tom smyslu, že o nás vlastně nikdo nic neví. Zapomněl jsem, že právě tohle může být důvodem k nevraživosti. Neboť i člověk patří mezi faunu a zvířata bezohledně likvidují slabé a podivné kusy.

„Vadí jim, že jsme jiní,“ sdělil mi Pavel a já i jemu řekl, že je to blbost, kterou se nemá cenu zatěžovat.

Že to není blbost jsem poznal ve chvíli, když jsem se ve dveřích srazil s dvojicí policistů.

Někoho hledali. Prošel jsem kolem nich a nevšímavě je bez pozdravu minul. Pomalu jsem vystoupal do mezaninu a pak opatrně vyhlížel zpoza zábradlí.

Vraceli se. Nejdřív dupavé kroky, potom placaté čepice. Cítil jsem z nich jistotu.

Odpovídal jsem popisu osoby, kterou přišli zkontrolovat.

V tu chvíli jsem vystartoval a vyběhl až k půdě, kde jsem se srazil s Pavlem.

„Byli tady policajti,“ vyhrkl. Strhl jsem ho sebou na půdu. Protáhli jsme se trámy do mého doupěte a já začal rychle balit.

„Jdou po tobě. Lidi si asi začali stěžovat, že odvracíš mládež od budování socialismu.“

Neměl jsem na ironii náladu.

„Ať mi vlezou na záda,“ zabručel jsem. Všechno podstatné už bylo zapakováno. Teď jen kudy ven.

„Tady by to nemuseli najít.“

„Na to nechci spoléhat,“ přejel jsem v rozčilení do češtiny své doby. A rozhlédl se kolem sebe. Zatímco Pavel vykulil oči, já na to přišel. Zalovil jsem v tlumoku a vytáhl blaster. Nerozhodně jsem jím pohazoval v ruce.

„Snad nechceš ...“

„Ale houby,“ ne takový blázen opravdu nejsem. Namířil jsem zbraň na střechu. Na rozebírání krytiny opravdu čas nebyl a jinudy cesta nevede. Zmáčkl jsem spoušť.

Tašky se rozlétly a několik latí vypařilo.

„Čau. Zdejchni se k sobě, na tebe se vykašlou,“ řekl jsem a protáhl se na střechu. Pavel nehnutě stál.

„Tak dělej, ty vole! Když se mi to povede, tak napíšu. A padej, nebo tě seberou místo mě.“

Víc jsem se nezdržoval. Rychle jsem vyšplhal ke komínu, opřel se o něj a vytáhl z tlumoku levitační postroj. Baterie mlely z posledního, ale snad to bude stačit. Opatrně jsem po hřebenu přešel až na konec bloku. Tam dole, deset nebo dvanáct metrů, byla zahrada.

Mám?

Ono to vlastně nijak nešlo. Někde za mnou se ozývaly dva mozky pochybnostmi.

Zatajil jsem dech a skočil.

Padal jsem prostorem, ale volný pád to nebyl. Postroj mě sice neunesl, zbrzdil však let natolik, že jsem trochu tvrději, ale přece

jen bez úrazu, přistál vedle jabloně. První etapa útěku byla za mnou.

Krčil jsem se v seníku nedaleko místa, odkud jsem před několika měsíci vyrazil do civilizace. Otázka byla položena jednoznačně: Co teď?

Mé první myšlenky patřily azylu u některého z Corianů. Bylo to šílené, jednak bych dost těžko přešel hranice a i kdyby se mi to podařilo a já našel předky, dost špatně bych jim asi vysvětloval, že i já jsem Corian. Dědičné mateřské znaménko bohužel nemáme.

Nebylo kam jím, kam se vrátit. Žít jako zvěř v lese jsem nedokázal, nejsem Tarzan a nemám výcvik pro přežití. Ano, mohl jsem se vrátit do náruče psychiatrů, jenže tam se mi chtělo nejméně. Začínal jsem znovu doufat v náhodu, která mi přihraje do ruky ztrativší se kosmickou loď. Jenže kde na ní počkat? Tenhle hyperport už nebyl bezpečný. Další ležel někde dva tisíce kilometrů na východ. Asie.

Podle toho, co jsem z tohoto světa znal bylo možné i nemožné se tam dostat. A podmínky k tarzanovské existenci měla tajga o mnoho lepší. Dnes i příště.

Vlastně to tam znám... Je tam malinká hospůdka, vedená ramenatým Sibiřanem. Pavlov se jmenuje a jeho štamgasti Pavlovovi psi. Zrovna kousek od prvotřídního hotelu. A pár kilometrů od portu nerušená příroda Sibiřské rezervace...

Ta příroda je tam i teď. A snad bude milejší, než civilizace šedivých tváří.

Tedy!

Noc jsem přečkal v krmelci, plném zatuhlého sena. Kašlal jsem a prskal až do rána, dřímal v mezerách mezi neklidnými polosny a představami o strastiplné pouti, kdy mi jedna jediná raketa přeletí nad hlavou a já skončím jako divošský šaman někde u Severního ledového oceánu, někde v Sanninově zemi... projdu záhybem zemské kůry do podzemního světa který objevil kapitán Symmons a skonám sešlostí věkem pod

runami Arneho Saknussema ... A třeba už proletěli, netrefili můj čas...

Tunguzský meteorit, jakkoliv je brána v úvahu pouze teorie o sodíkovém tělese, mohl být průnikem lodě třídy S do časoprostoru. Doporučuji prověřit dobové záznamy a výše uvedená fakta dosadit do logických rovnic uvedených v Hohefortově teorii.

Tak nějak to stálo v obšírné dokumentaci, týkající se d'áblíka Náhodného přerušení časoprostorových vazeb. Tak nějak jsem si to zapamatoval, vlastně nikdy nikdo nepřišel na jediný záznam o těch osmapadesáti průnicích do minula. Ani jeden z devíti, kteří zůstali, po sobě nenechal informaci, zprávu, nic, ani výbuch...

Teprve když mě probudil ranní chlad, vyhnal jsem z hlavy všechny ty nesmysly a začal uvažovat o možných variantách, včetně dálkového pochodu na Sibiř. Byla to také šance, jenže sám jí nezvládnou.

Očistil jsem se od sena a přepochodoval na místo hyperportu Evropa. Trochu jsem doufal, že během příprav na exodus se objeví zachránce.

Objevil. Už toho dne odpoledne.

Říkala si Annie čili Anička a patřila do naší někdejší skupiny.

„Když Pavel říkal, žeš nadobro zmizel, napadlo mě, že tě tady ještě stihnu. Můžeš zůstat pár dní u mě.“

Vůbec jsem se nerozmýšlel.

Tonoucí se občas chytá i silnějších předmětů, než je stéblo.

kapitola třetí

Ta dívka byla tak trochu kapitola sama pro sebe. Vymykala se i ze společnosti jiných, kterou jsem musel tak náhle opustit. Lišila se i od společnosti, jakou jsem opustil před pár měsíci. Nikde v ní nebodl sebetenčí osten neofobie a xenofobie. Byla neuvěřitelně tolerantní k názorům jiných, ale neznamenalo to, že se vším souhlasila a všechno omlouvala. Byla skutečně jiná. Netvrdila o sobě, že je nezávislá, nesnažila se jít za každou cenu proti zdi.

Vanea o takových lidech říká že jsou opravdoví.

Opravdový byl i ten fešácký kriminál, do něhož jsem se nechal zavléct. Teprve později jsem pochopil, že si nenápadná – i to byla ne zrovna zanedbatelná Aniččina vlastnost – plavovláška už před časem usmyslila, že se stanu její obětí a svůj úmysl prostě a jednoduše naplnila. Z jejího bytu jsem téměř nevycházel, tenhle roztomilý bachař mi povoloval jen krátké vycházky po půlnoci. Než prý lidé zapomenou.

Společnými silami jsme upravili můj zevnějšek do podoby solidního mladého skoromanžela, zajíždějícího tu a tam za svou milovanou a většinou zůstávajícího přes noc. Vlasy a vousy šly dolů, vytahaný svetr do popelnice. Začal jsem se škrtit v košili s límečkem.

Když jsem občas v noci potkal někoho ze skupiny, nepoznali mě. Když jsem se jednou pokusil vyprovokovat policejní hlídku nejapnými dotazy na cestu k nádraží, zjistili mi odjezdy všech možných vlaků a málem mě odvezli sami. Vzhled dělá své.

Ale takhle to nemohlo jít donekonečna. Bylo to sice nenápadnější, než má předchozí činnost, jenže jednou všechno muselo prasknout. Začal jsem se tedy zabývat plány na zařazení do společnosti. Ale brzy mě – potvoru nestálou – zaujala jiná věc – sepisování historie průšvihů rodiny Corianů v obou větvích. Dopoledne jsem psal a ukrýval

své dílko před Anninými očima, odpoledne vzpomínal. Nemůžu si stěžovat, že by mí předkové patřili mezi normální obecnstvo divadla Svět. Kupříkladu havárie mého praděda byly samy o sobě kuriózní až příliš. První náhradní díl získal Josef v mládí, když se loučil s prababičkou – ještě nikoliv Corianovou – a otevřel špatné dveře.

Varovaly ho, nápisem i hlasem, ale Josefovy uši zaměstnávalo brebentění jeho přítelkyně (ozvi se. A hlavně na sebe dávej pozor) a oči nechával co nejdéle spočinout na oblých křivkách těla, oblé křivky písmen ho nevzrušovaly. Za dveřmi nebyl výtah, ale sedmimetrová šachta. Levá noha až po koleno už za léčení nestála. Životní pouť toho muže mi začínala být vzorem, ony totiž s postupem času ztrácejí některé věci punc tragédie.

Jak jsem pomalu ztrácel víru v záchranu, musel jsem převzít Josefovou životní filozofii. Jinak to prostě nešlo. Nemohl jsem viset mezi dvěma světy, žít existencí tajného agenta. Jednou – dříve nebo později, na tom vůbec nezáleželo – to všechno musí prasknout. Vlastně jsem až doposud jen oddaloval nevyhnutelné. Napínal jsem tenké vlákno nervů až na hranici možností, podvědomě žil ve strachu z odhalení a z budoucnosti, čekal na okamžik, kdy mne zastaví policejní hlídka, kdy budu muset do nemocnice, na den, kdy přestanu Annii bavit... Mohlo to přijít dnes a mohlo to pár měsíců počkat.

Byla tu možnost vsadit vše na jednu kartu, přihlásit se, zahrát ztrátu paměti a po nevyhnutelné anabázi via psychiatrická léčebna začít žít životem zdejšího člověka obecného. Ale podvědomě jsem se tomu bránil a i Anička, která možná tušila víc, než jsem považoval za vhodné, se mi snažila vysvětlit, že bych udělal největší chybu svého života. Nevyvracel jsem jí to, neříkal jí, že ta skutečně největší byla chvíle, kdy jsem uposlechl hlasu vnitřního d'ábla našeptávače a vstoupil na palubu lodě třídy S. Ona mne chtěla jen pro sebe, ženy mají většinou

silnější majetnické pudy než muži, její emoce navíc prozrazovaly skutečně upřímné city.

Ono to se mnou taky jinak nešlo.

Ale něco jsem udělat chtěl, jenže tehle svět se tolik odlišoval od toho, ve kterém jsem se narodil. Lidé tu žili neuvěřitelně složitě, uspěchaným stylem života a zmateným nahrazováním nepříjemných záležitostí ještě zlomyslnějšími potvůrnostkami. Byl jsem zkrátka jinak vychovaný a s jinou stupnicí hodnot. Leč nastal čas změny, jak pravil nějaký klasik a tak jsem zničil corianovské dílo a začal se věnovat úvahám o životě. A tak trochu se hýčkal myšlenkou, že do oblačných slov zahalený sociologický popis světa, ze kterého přicházím, by mě mohl docela dobře uživit – i přes státní filozofii – to bylo něco, co se dalo publikovat knižně a nevzbudit nevěli.

Konečně, od čeho jsem téměř dostudovaný kunsthistorik?

Někdy v té době pojala Anička nápad obstarat mi někde falešné doklady a poslat mě za hranice. Já pořád hovořil o Sibiři, ona volila směr opačný, do tajgy prý za mnou nepojede. Začali jsem se hádat, já se jí snažil vysvětlit, že můj odpor k tomuto světu se nevztahuje jen na střed Evropy, ale platí takřka každé geografické souřadnici, vyjma míst Naděje.

Sibiře, středobodu australské Velké pouště, rampě XIX na mysu Canaveral ...

Nakonec jsem jí přestal odporovat. Nějak se už můj život musel vyvrbit a do Austrálie se koneckonců třeba z Paříže dalo přestěhovat celkem snadno. Rezignoval jsem, ztratil víru v zázraky a upadl do duševního marasmu. Netušil jsem, že Anděl pitvornosti právě začal řádit.

Půldruhého měsíce jsem žil s Aničkou, jedl s ní, miloval se s ní, vedl filozofické diskuse a snažil se být aspoň trochu prospěšný.

Muž v domácnosti.

A do té idylky proniklo náhle něco, co mě v prvním okamžiku nechalo naprosto chladným a zabralo teprve po vteřinách věčnosti.

Pípání.

Ozvala se má zbytečná vysílačka. Ironie osudu. Právě tohle zařízení jsem považoval za nejnesmyslnější výplod zoufalých specialistů z Ústředí a ono bylo nejdůležitější součástí mého vybavení.

Byla mrtvá do té doby, dokud se v její blízkosti neobjevil zdroj signálů – hyperprostorová loď. A blízkost znamenala tuto planetu. Tento věk.

Když jsem si to srovnal v hlavě, vylétl jsem od stolu a zaječel radostí. Annie, která pochopitelně nemohla sledovat mé duševní pochody, podobající se ostatně spíše špatně sestříhanému surrealistickému filmu, sebou polekaně škubla a otevřela ústa.

Hlavně rychle. Budou si myslet, že jsou doma a nechtějí přetěžovat orbit.

Pohlédl jsem přes stůl na Aničku. Hleděla trochu zděšeně. Najednou jsem nevěděl kudy kam. Vlastně věděl – domů – jenže ... Byla to prostě slušnost ... Co teď?

Vysílačka pípala dál, signál měnil tón, jak se loď blížila. Musel jsem to udělat.

Ale ona to cítila také.

Naklonil jsem se přes stůl, políbil ji, měla v očích slzy, já je cítil rovněž.

„Miluju tě.“

Řekli jsme to oba najednou.

A pak jsem běžel, všechno odlétlo pryč, lítost a pocit špatného svědomí se vrátí později.

Jen aby nepřistál jinde. Mají čtyři možnosti, pětadvacet procent, že poletí na Evropu. Vybavoval jsem si v rychlosti všechny postupy, které musí pilot provést. Kontroloval jsem čas, teď se kybernet marně snaží o spojení s naváděcími družicemi, po krátkém čase usoudí, že dráha je volná a doloží to vlastním pozorováním. A loď začne sestupovat, to je nejdelší čas a za ten musím stihnout zdolat několik kilometrů.

Narážel jsem do lidí. Svět se změnil v rozmazaný obraz nic nechápajících tváří. Na jedné ulici jsem se trefil do břichatého muže, vedoucího kolo. Zvedl jsem se první, on ještě bezmocně kopal nožkami, když jsem zvedal

bicykl, naskakoval na něj a šlápl do pedálů. Jestli mě začal pronásledovat, nevím. Vzal jsem to zkratkou přes park u nádraží, trochu neprůjezdný a zakázaný, ale o mnoho mě přibližující cíli. Na jeho konci stál policista.

Prudce jsem zabrzdil. Oběma brzdami; zadní kolo se na okamžik uvedlo do vzduchu, přední stočilo stranou. Vyhodilo mě to ze sedla. Řídítek jsem se nepustil, pročez k nohám uniformovaného muže dopadla spleť kovu a těla.

Než se stačil nadechnout, zvedl jsem se, odkopl trosky bicyklu a chystal se vyrazit dál.

Příslušník, pohoršený rozježděnými maceškami, se mě snažil zastavit. Rozpřáhl ruce.

Uhodil jsem ho do břicha, takovou agresivitu nečekal a tak zaúpěl, chytil se za postižené místo a sehnul. Pokusil jsem se mu podrazit nohy (nevyšlo to) a pak ho ještě ramenem odstrčil. Zapotácel se a uvolnil mi cestu.

Budoucnost nastavila další variantu budoucnosti. Šedivý oblek mizerného střihu a zamřížované okno. Nebo milounký mlžný opar mého oblíbeného baru.

Jak já se strašlivě ožeru!

Vyběhl jsem z parku a zahnul do dlouhé ulice, z jedné strany ji lemovala vysoká šedivá oprýskaná zeď parku, na druhé se postupně ztrácely stále nižší domy; jak jsem utíkal dál, dostával jsem se na periferii.

Ale pořád to bylo ukrutně daleko.

Když jsem uslyšel kvílení brzd, na okamžik mi zatrnulo.

„Taky k lesu? Nastupte.“

Pohledná ženská. Vlezl jsem vedle ní, dveře bleděmodré škodovky zavíral už za jízdy.

„Já to UFO viděla taky!“

Přistál!

„Šlápněte na to, proboha!“

Před časem mi v téhle chvíli zbývalo několik minut do červeného majáku. Má sympatická řidička na to šlápla a ručička tachometru nesestoupila na rovných úsecích pod stovku.

A za chvíli jsem ji uviděl.

Obří nákladní loď třídy S. Seděla na tom samém kousku planetokoule, jako před časem můj singl. Dobrých tři tisíce brutto-registrovaných tun nákladu. Při průletu atmosférou si musela pořádně zahromovat. Co asi veze? Lahůdky pro papaláše? Nebo opravdu důležité suroviny? Náklad rychle podléhající zkáze? Léky? Záleželo na tom? Ani předtím (kdy mě to hodně slušně živilo) ani teď, kdy nejdůležitějším nákladem bude osmasedmdesát kilogramů Pieta Coriana.

Zastavili jsme. U silnice překážel hlouček lidí. Stáli v bezpečné vzdálenosti, překvapení, možná vyděšení, ale především zvědaví. Pokud se loď vrátí, mohlo by to s nimi trochu zamávat a otlouct o podlahu matičky Země, pokud exploduje, mají šanci přežít. Jestli si na tu podlahu rychle lehnou. Autodestrukce začíná hezky pomalu, loď se snaží zhroutit sama do sebe a vybit energii explozí na co nejmenším prostoru.

Vylétl jsem z auta a běžel přes pole k lesu, za chvíli, jestli to nevyjde, tu zase padne pár stromů.

„Nechod'te tam!“ volal za mnou někdo, jenže tihle lidé mě už nezajímali, v otevřeném výstupu se objevila nějaká hlava, časoprostor je drží dost dlouho. Vyskočil jsem, chytil se za okraj průlezu a našlapal astronauta zpátky. Už by je to konečně mělo vrátit. Jestli mají smůlu jako já...

Tak tu budeme tři a halda svědků.

Muselo nás to vrátit, jinak změníme budoucnost.

„Zavři průvlak!“

Západka cvakla, udělal to kybernet, poslouchající kohokoliv, kdo vydával srozumitelné příkazy. A takhle UI už tušila oč jde. Druhý pilot ještě seděl v křesle, když jsem řval Jste v minulosti, cpal jeho kolegu do sedačky a snažil se sám si najít bezpečné místočko. Okamžitě aktivovali přesunový štít, nevěděli, kde jsou a proč na ně řve človíček, tak nápadně podobný Pietu Corianovi, ale instinkty jsou instinkty. A pak to se mnou praštilo o podlahu.

Časoprostor se vracel do původní polohy. Před očima se mi začaly točit barevné pruhy a tak jsem raději omdlel.

kapitola čtvrtá

Pilot II. třídy se vrací ze zdravotní dovolené. A žádný rozruch, aspoň ne na ředitelství Mezihvězdné. A přitom jsem byl taková hvězda. Jenomže utajená. Jistě, po ředitelství a mezi piloty se to rozeslo. Někdo tomu věřil, jiní to považovali za drb. Samotná možnost propadnout se do minulosti byla přísně střeženým a dobře placeným tajemstvím, pro nezasvěcené byla vypuštěna její krotká verze, která celý problém vysvětluje jako nekontrolovatelnou ztrátu v prostoru. Pro někoho jsem byl jediný, který se dokázal vrátit z nějakého zapadlého kusu vesmíru, pro zasvěcené ze zapadlého kusu historie. Štěstím bylo, že jen o dvacet tři měsíců později. Což znamenalo, že můžu slavit narozeniny o měsíc dřív, ha ha. A nemusím vysvětlovat, že vypadám tak mladě, he he. Ale ono všechno bylo důvod k radosti.

I když být pod kontrolou Centrály není žádný med, tohle jsou profíci, žádná Vyšetřovací komise, která mne po návratu z minulosti dusila statisíci nesmyslných otázek. Podezírali mě ze všeho, parta byrokratů, vybavená mnohařádkovým formulářem, který za provozu doplňovala o další a další strany. S chlapíkem z Centrály jsem si povídal dvě hodiny, za tu dobu ze mně dostal všechno co potřeboval a já si mohl sbalit kufry a odhasit si to na Etern za dědou. Tam už moc Mezihvězdné zřídla natolik, že mě nechali na pokoji, snad jen ten nový nájemce mého oblíbeného kiosku byl trochu moc podivný a nenápadný. Ale na tom nezáleželo. V lůně rodiny bylo fajn, oni na mně Corianové v žádném případě nezapomněli. Strýc Dmar, zastupující momentálně jistou velkou přepravní společnost, tak dlouho a tak vytrvale prohlašoval jeden náklad Etern via Země za druhým absolutně spěšným, že se S-lodě mohly ulítat. Možná to byla hloupost, ale jistá pravděpodobnost tu přece jen byla. I blá-zinec Náhodného přerušení časoprostorových vazeb se nějakými nenáhodnými zákony musel řídit. Proč se tedy nespolehnout na to,

že loď letící po naprosto stejné trajektorii, stejně těžká, co nejpodobnějších parametrů. Ať už to bylo Dmarovo úsilí nebo obrovská klika, jedna – i když vůbec nevyhovující Dmarovým představám – loď se propadla. A vrátila se, musela, protože jinak bych nenaplnil rodinnou historii. Kdybych tam zůstal, nebylo by to vůbec corianovské ...

... ale ne, bylo to už dávno za mnou, chtěl jsem se postavit budoucnosti čelem a nikoliv tou neslušnou částí. A tak jsem se po třech měsících vrátil a nechal zapsat do stavu. Prohlédl jsem si rozpisy na příští měsíc a jen tak ze zvědavosti nalistoval i lety S-loď. Bylo jich docela málo a dispečerka, hledící mi přes rameno, prohlásila, že jsem cynik a sebevrah.

Asi obojí. Ale koho odřízli, pokusí se utopit. Moje nová licence platila na inter-systémové nákladáky třídy Dante a Nabucco, spolehlivé kosmické vlaky, supící si to od hvězdy ke hvězdě padesátiparsekovými skoky. Putují po standardních trasách známým a hustě osídleným vesmírem v hranicích Obchodní Unie. Ještě nikdy se nestalo, aby se nějaká tahle loď ztratila.

Stejně jako to, že jejich posádky nikdy nezbohatly. Dělníci vesmírných linek. Žádní hazardéři s astronomickými příjmy a Dámou s kosou v zádech. Žádní elegáni z osobní přepravy, vybíraní spíš podle vzhledu a vychování. Žádní frajeři ze soukromých loď.

Pro Pieta Coriana to byl hezký sešup z nebeských výšin S-tratí, ale proč ne. Sedět za řídicím pultem mě baví, i když má tahle práce s dobrodružstvím a námahou společnou jen pověst u slabomyslnější části slimáčů, tedy pozemské civilizace. Sedět, koukat na monitory a zadávat příkazy Kybernetu je svým způsobem nejnudnější zaměstnání, jaké jsem kdy potkal. Jenže na druhou stranu si při něm báječně odpočínáte, podíváte po světě a máte možnost mít jakéhokoliv koníčka, který se vám vejde do povolené váhy – protože čas pro vás nehraje vůbec žádnou roli.

Jako na potvoru byly všechny posádky kompletní. Nezbylo mi, než se poflakovat na ředitelství a čekat, až se někde uvolní místo,

nebo bude dávat dohromady nová parta. Trvalo čtrnáct dní, než se mi naskytla příležitost na Nabucco 17. Trasa Země – Ofélie – Ardjun. Druhý pilot, což je na nákladním šífu holka pro všechno, jistý Kolai, si zlomil nohu. Možná ruku, nebo srdce, prostě jeho křeslo bylo volné a já si mnul ruce. Dost zbytečně.

Nabucco 17 přepadla hodinu po objevení mého jména v soupisce epidemie úrazů. Navigátor se rozmarodil se zuby, první pilot naboural a hned se hlásil v nemocnici na pozorování. Ačkoliv encefalogram nic neukazoval, subjektivní bolesti v hlavě přetrvávaly. Palubní technik skomíral na něco neznámého. Takže bych Nabucca 17 musel kočírovat sám, sám si i propočítávat kurzy a dohlížet na choulostivá spojení kontejnerů s nosnou částí. Neboť se dalo předpokládat, že v nejbližší době zkolabuje i neuronová koule palubního Kybernetu. A tak jsem dál pokukoval po volných letech.

Po měsíci už bylo jisté, že se něco děje. Tak nějak se mi všichni piloti vyhýbali. Nestaral jsem se o to, já chtěl jenom létat a ne existovat ze základního platu. Ten totiž není bez příplatků za lety, prémie a všeho ostatního, vůbec k ničemu. Bylo mi jedno, že existuje tiché spiknutí proti Pietu Corianovi. Vadilo mi, že se ho účastnili všichni. Nechápal jsem proč. Nebo to jen náznakem tušil. Byl jsem jeden z těch frajerů z S-loď. Namyšlená potvora, shlížející z výše sto pětadesáti centimetrů na ubohé dřiče standardních letů. Vzteklej pes, kterého pustili ze řetězu a on se nechce vrátit do boudy, když se může vytahovat na pouliční voříšky.

Nebylo mi z toho dobře. Tušil jsem, že mezi posádkami mám pověst nositele smůly – všichni věděli, nebo mysleli, že ví, kde jsem pár měsíců byl.

Zkusil jsem pár maníků, které jsem osobně znal. Odmítavé krčení ramen, vyhýbavé odpovědi.

Posádka je plná, jsme sehraní, zkus to příště. A trouba to zkoušel. Až do toho

večera, kdy jsem na baru potkal Ronnieho Phillipse. Pes Filipes se mu občas říkalo a býval to správný kluk. Pořád ještě hazardoval na eskách a tak jsem si k němu přisedl.

Sputnik (v mnoha případech čteno Spitnik) je útulná malá nalejvárna hned za rohem ředitelství. Dlouhý pult pro osamělé pijany, pět stolků pro rozjásanou společnost. Chodí se sem odpoledne na kafe a občas zůstává dlouho do noci. Mezihvězdná ho víc než toleruje, jeden čas šla fáma, že dokonce provozuje, ale ten název i koule se čtyřmi prutovými anténami, která visí nad vchodem je jen dobrým nápadem skutečného majitele, který prostě jen využil situace. Téměř bez výjimky sem chodili všichni piloti, zavál-li je osud na ředitelství. Člověk si tu mohl bezpečně potlachat svou vlastní řečí. Objevovaly se tu děvčata z recepce ředitelství, slečny, které mívají – bůhví proč – pro astronauty slabost. Nikdo se tu na nikoho nevytahoval a většinou nikdo nikomu nezáviděl. Pilo se tu demokraticky za peníze těch, kteří na to měli.

Ronnie se věnoval své sklenici, na pozdrav jen zahučel. Prsty jedné ruky poklepával na pult, jehož dlaždice zdobily emblémy všemožných letů a kosmických programů, Mercury počínaje, atomickým logem základny Bohr konče. Koukal se na stěnu za barmanovými zády a ani se neobtěžoval mrknout na starého kamaráda.

Objednal jsem si své pití – Dlouhou Dianu s třešní a citrónovou kůrou, na první pohled babské pití.

Pětašedesát procent.

„Jak to jde, Ronnie?“

„Jo.“

„Dáš si panáka?“ pozval jsem ho fanfarónsky, ačkoliv má kapsa byla připravena na cokoli, jen ne na eskového pilota ve volném čase.

„Od tebe ne,“ broukl Filipes a dál zíral do skleněných výbrusů kubistického zrcadla. Jeho tvář se tam odrážela v tisíci kopiích a tisíci tvarech.

„Počkej, brácho,“ Snad jsem špatně slyšel. „Tu jednu žitnou ještě finančně unesu.“

„Běž do háje,“ poradil mi Filipes. „Nestojím o tvýho panáka, ani kdybys vyhrál deset milionů.“

Pohár přetekl. Mechanicky jsem do sebe vyklopil Dianu a kývl si pro další. Barman sáhl nacvičeným pohybem pro příslušné láhve, stáhl prázdnou sklenici z Apolla 13 a jal se vyrábět obsah nové. Škoda, tu nikde znak S-lodí není. Našel bych si místo u ní.

„Ronnie?“

„Ty seš tu ještě?“

„A asi ještě chvíli budu, bratříku. Co se děje?“

Mlčel. Ale kdyby se mnou skutečně nechtěl mluvit, neřekl by ani slovo, takže potřeboval jen pobídnout, nebo nechat chvíli uležet, než si v makovici srovná větičky. Přidržel jsem se toho prvního.

„Jestli tě obtěžuje, že tě oslovil pouhopouhý stěhovák, pak promiň. A kdyby něco, do mého počtu letů máš hezky daleko,“ vystřelil jsem od boku a ono to zabralo. Filipes zbrunátněl, zalapal po dechu a pak se na mě podíval.

„Můžeš klidně zametat ulice, nebo ředitelovat Mezihvězdnou, Coriane, mě je to fuk. A nebudu s tebou chlastat, nestojíš mi za to.“

Tak to jsem asi provedl něco hrozného. Že bych zazdil do Phillipsovic rodinné hrobky Ronnieho oblíbeného kocoura?

„Hluboce se omlouvám, výsosti,“ pozvedl jsem ruce. Ironie zabrala.

„Delaney byl můj parták už ze školy,“ řekl Phillips tiše.

Nenechal jsem ruce ve vzduchu dlouho. Nakoupil to do levé tváře a setrvačnost ho poslala ze stoličky na zem. Začal se zvedat, jenže já byl rychlejší a přišlápl ho zpět k podlaze.

„Můj kámoš to byl taky, Phillipsi.“ řekl jsem jen a kývl na zkamenělého barmana. Zaplatil jsem, patřičně slušným spropitným se omluvil za nenadálý incident a vypadl ven. Na vzduchu bylo přece jen lépe.

Takže takhle to bylo!

Já nebyl jen černým kocourem, můj hřích přerostl všechny hranice. Vrátil jsem se totiž, nechcípnuť jsem tam ve dvacátém století, ta drzost. Zatraceně – já znal skoro všechny piloty, kteří tam zůstali, některé velice dobře, byli jsme parta sebevrahů, ať už jeden přišel, když už druhý si užíval penze.

Tohle mi dělat neměli.

Ten večer jsem do sebe nalil tři láhve silné skotské a nazítří, když mě chemie vytáhla z částečné otravy alkoholem, jsem po drátě rozvázal svůj neutěšený pracovní poměr s První mezihvězdnou. Poslední, co jsem od nich slyšel, byla zpráva, že se po mě ráno sháněl nějaký člověk. Poslal jsem je do háje a neznámého dotyčného také. Lidi mi přes práh nesmí.

My, mišenci, to občas máme aspoň na koho svést.

kapitola pátá

Když se za vámi táhne minulost jako odporný zelený sliz, můžete udělat spoustu věcí. Pokusit se spálit mosty a utéct, někam hodně daleko, což v dnešní době není problém. Můžete se na všechno vykašlat a hrát velmi tvrdého muže. A můžete jít proti.

Byla australská noc, když jsem se vylodil ve Woomeře a tamní čekárně pro personál nižší platové třídy čekal, až si pro mě přijdou. Tři právě minulé týdny jsem strávil telefonováním, poletováním po matičce Zeměkouli a sháněním kontaktů. Pan A. tě doporučí panu B., který zná jistého C., majícího spojení na D., což je osoba znající E. F. G. a H. tě postupně pošlou za I. J. K. a šedá eminence L. rozmrzele souhlasí se zajištěním audience u M. Nakonec Japonec – skutečný a k Yakuze nepatřící, ti řekne Ano.

Což znamená, že ve Woomeře můžeš uslyšet Ne.

Náborový plakát všudypřítomné Mezihvězdny se na mě šklebil ve dvou vydáních – jednou ho částečně zakrývala umělá botanická zvrhlost, kombinující palmu s borovicí, jejíž pomocí se tu snažili vzbudit dojem, že správě Woomery na vás záleží, druhý řval do očí mezi bednou na sendviče a krabicí servírující za maximum peněz minimum kávy. Hlad jsem neměl, chuť na kávu ano. Bohužel na pořádnou. Ale s tím se zápasit nedalo. Vytáhl jsem z automatu kelímek vlažné tekutiny a sedl si do tvrdého plastového křesílka. Čekal, nic jiného mi nezbývalo, rande bylo domluveno, když letadlo rolovalo k východu, ohlásil jsem příchod a byl ujištěn, že za moment tam budu, tak se mi nikam neztraťte, není moc času. No, když pán myslí.

Pil jsem třetí automatové kafe, když se vrzající dveře konečně otevřely a vpustily dovnitř nápadně holou hlavu s monumentálním knírem.

„Pereira?“

„Corian?“

Prapor souhlasu v duchaplném dialogu.

„Bez problémů?“

Buďte ujistěni, že ano, aspoň bez těch, které si domýšlíte. Ne, policie na mně zatykač nevydala a právníci neexistující manželky po mě také nejdou. Imaginární dlužníci Pieta Coriana nehledají.

I když možná ... Vzpomněl jsem si na čtyři vzkazy v záznamníku.

Potřebuji si s vámi promluvit. Tománek, číslo to a to.

Zavolejte, prosím, nutné. Tománek, číslo ...

Rád bych se s vámi setkal – dejme tomu U tří koček, zítra odpoledne. Tománek.

Nerad obtěžuji, ale mám pro vás zajímavou informaci. Tománek, číslo.

Opravdu nemám problémy.

Chvíli jsme se s Pereirou oťukávali, oba jsme přes různé kanály věděli o druhém všechno, ale osobní styk prozradí mnohem víc. Třeba, jestli kolegovi nepáchne z úst. Kafe nám oběma nechutnalo a protože Woomera disponuje nonstop barem, přesunuli jsme se tam. Objednal jsem dvě velké skotské, Pereira to otočil, načež prohlásil, že jdeme nahoru už odpoledne, pročez bude vhodné nechat si pokračování na příště.

A byl jsem jeho.

Úmorné obhánění slavilo úspěch a Piet Corian mohl opět zasednout do pilotního křesla. Co na tom, že nikoliv ve strojích První mezihvězdné? A vůbec mu nebude vadit, že ho čeká přinejmenším kraksna minulé generace, mizerně pojištěná a výsady monopolistů nevlastníci?

Byla to kosmická loď.

Vlastně byly dvě, jak jsem o chvíli později zjistil. Patřily panu Pereirovi – nepřiliš dlouho, asi tak dva měsíce – a měly převést náklad na Ifigenii, vzdálenou kolonii někde v sektoru 3000/20. Nikdy jsem v těch končinách nebyl, protože pro První mezihvězdnou nebyly zajímavé. A nikdy jsem také neletěl s Kočovníky. Nejšílenější sortou člověka kosmického.

Jsou místa – jako je kupříkladu Ifigenia – a je zboží, které monopol Mezihvězdné pod ochranná křídla nebere. Existuje sice cosi

jako drobná zásilková služba, ale skutečnými špeditéry v Galaxii jsou Kočovníci. Vezmou cokoliv. Mají své nákladáky, nebo si je pronajímají od pochybných firem. Znají kdeco a kdekoho a jsou skutečně nezávislí. Není pro ně problém pracovat pro jakoukoliv civilizaci, ať už v Obchodní unii, nebo mimo ní. Někteří se pohybují na té špatné straně zákona, jiní prostě nahrazují neexistující infrastrukturu kosmické přepravy. Na přepravní dobytčáky vám tři pytle thespidského písku nevezmou.

Dostat se mezi Kočovníky není jednoduché. Především vás musejí znát, eventuálně si oťukat. Všechny kočovnické party jsou schopné si neuvěřitelně rychle předávat informace. Nemusí jít zrovna o něco nezákonného, ale Kočovníci drží basu, ať je jeden poctivý a druhý pašerák.

Dřív jsem na ně shlížel trochu svrchu. Možná mi jejich práce připadala dobrodružnější, než poletování po jedné trase sem a tam, ale eskový pilot je eskový pilot. A to už jsem nebyl, Mezihvězdná pro mně neměla dobré jméno a jako soukromého šoféra nějakého zazobance mě nechťeli. I zkusil jsem nezávislé. Vyšlo to a já se po neuvěřitelně dlouhé době dostal kyvadlovkou na orbit, abych se na Vzdáleném seznámil s budoucími kamarády.

Bylo jich, bez Pereiry, pět. Gaston Bachelet, nevypadající vůbec jako Francouz, Alf Steiger, jehož jsem si pamatoval z pilotní školy (byl o ročník, nebo dva výše, ale na tom nezáleží), šéfpilot prvního nákladáku Strauss, mimozemsky vypadající Tibor Golovňa a mimozemsky pocházející Kwihg Mino, což byla humanoidní potvůrka původem z Raviosu. Nikdo z nich se netvářil přívětivě, ale to bylo vedlejší.

„Poletíš se mnou, s Kwihgem a Golovňou v jednotce,“ určil mi místo Pereira. „Potřebujeme kopilota a technika, jestli se vyznáš v Pé dvacátkách.“

Kývl jsem, že ano a kývl jsem, že ne. A teprve když jsme se svezli ke spodnímu molu

a prolezli tunelem do kabiny nákladáku, pochopil jsem, proč je jich zapotřebí tolik.

Ta loď neměla jen motory Pulsar 20. Měla všechno, co k těm dýchavičným monstrům patřilo, korekční postrkovače na chemická paliva, lacinou elektroniku a víceúčelovou nadstavbu.

Před třiceti lety šla poslední Athena do penze a když mi bylo deset, odepsali tyhle typy z rejstříků povinného zajištění.

Přikurtoval jsem se do kopilotské sedačky a opakoval si výjimky athénské ovládání od standardu. Nebylo jich mnoho. Vedle usedl Pereira, KwiHg mi zafuněl u pravého ramene, jak si přestavoval navigátorské sedadlo.

„Letěls to někdy?“ zeptal se Pereira. Musel jsem se přiznat, že nikoliv. Odpověděl, že nevadí a vyjímečně zcela podle předpisů odříkával všechny stupně přípravy nahlas. Koukal jsem mu pod ruce a vzpomínal, jak jsem ještě nedávno – nebo před milionem let – prováděl totéž. Jenže s rukama v klíně a můj hlas poslouchala UI Kybernetu, aby poslušně vykonávala příslušné instrukce.

Bionika téhle loď byla omezena na navigační okruhy a neposlouchala lidský hlas.

Příšerná vykopávka.

„Někdy máme ještě letitější,“ odhadl mé myšlenky Golovňa. „Jednou jsem letěl mašinu s čistě ručním ovládáním.“

Ještě před hodinou bych to považoval za přehnaný vtip.

„Zato je tu sprcha a salónek,“ nezapomněl jsem pochválit, zatraceně, až do téhle doby jsem se vozil na lodích, které měly jen pilotní sekci a maximálně, byl-li to debl, miniaturní odpočívárnu.

„Let N 12 8 5 beta, žádám o povolení startu,“ spojil se Pereira s dispečerem.

„Vedeme v patrnosti, dvanáct osm pět. Dráha volná.“

Trvalo půl hodiny, než nám ji uvolnili doopravdy. Provoz kolem planety si diriguje Mezihvězdná, pardon Meziplanetární, jenže to jen takový pláštík na nezávislé city, protože První mezihvězdná má v téhle společnosti drtivou převahu kapitálu. Co na

tom, že podle úředních rozhodnutí jsou dispečeri planetárními zaměstnanci.

Ale stejně se letělo, i přes chaos v kompetencích. Nejdřív my, dva tisíce kilometrů za námi alfa. Čtverec přechodu 36 – 36, s přáním šťastné cesty, dobrých dvacet kilo za třetím orbitem. Mohlo to dopadnout i hůře, některé nemezihvězdné lodě musely podnikat i týdenní cesty do čistého prostoru. I když to většinou rozhodoval stav korábu.

Do hyperprostoru se totiž musí vstupovat s určitou minimální rychlostí, pod níž se skrývá tah motorů a jemnost navigační techniky. Platí rovnice Čím vyšší rychlost + čím čistější prostor = tím menší nebezpečí + přesnější vypočítání. Rychlost navíc šetří pohonné jednotky, protože tu šílenou energetickou šichtu z velké části utáhne sama fyzika.

Pro zkoušku jsem se chopil řízení, zatímco Pereira komunikoval s alfou. Čistě experimentálně jsem potrápil navigaci krátkými testy a potom se, spokojen dosaženými výsledky, napojil na vodící paprsek. Od čeho znám kódy.

Pereira si čistého kurzu všiml hned.

„Jsi tak dobřej, nebo ten čtverec znáš?“

„To první snad, to druhé nikoliv. Visíme na lince Mezihvězdné.“

Zhrozil se. Prý nás seberou, když to zjistí. Vysvětlil jsem mu, že palubní elektronika opakuje cestu a jakmile zachytí signál nějaké oficiální lodi, vodící paprsek pustí, a prozradil jsem mu číslo kódu, aby se mohla chytit i alfa. Nechal se přesvědčit a tak nám to šlo docela dobře. Letět po vodící pavučině Mezihvězdné je ten nejbezpečnější způsob, kterým se dá vyhnout kosmickému šrotu, výletním jachtám a vesmírnému kamení. To už v kabině nemusí sedět nikdo.

Pereira v devíti hodinách letu ještě nakrmil binárního myslitele kazetou s navigačními vzorci a potom jsme mohli hrát karty, jenže licence dbalí kočovníci raději nejistě pokukovali po monitoru a čekali, až na nás dispečeri Mezihvězdné přijdou. Nebránil jsem jim, už fakt, že mi napojení na vodící linku Pereira nezakázal, znamenal, že spíš sledují

reakci, aby tenhle trik mohli využívat i příště. Vypadalo to dobře, ale půl hodiny před cílem najednou zablikal monitor interkomu a v mizerné obrazovce se objevil do zelena ujetý panák ze Satelitu.

Viděl jsem, jak Pereira okamžitě ztratil svou hispánskou snědost.

„Středisko pro N 12-8-5 beta. Máte na palubě nějakého Pieta Coriana, mládenci?“

Kwigh mi položil ruku kolem ramen a dlouhé prsty nenápadně přitiskl na krční tepny.

„Má u nás poštu.“

Prsty zmizely.

„Vlastně jenom vzkaz. Můžu?“

Souhlasil jsem, zatímco Pereira opět nabíral barvu.

„Pamatujete si na Aničku? Rád bych si o ní promluvil. Podpis T.“

Cvak, konec spojení a Pereira mi ohromně vynadal.

„Linka je bezpečná,“ namítl jsem, na což prohlásil, že to už ví také, ale nějak si ulevit musí.

„Honí tě nějaký manžel?“ zeptal se Golvna. Pokrčil jsem rameny.

„Toho pána vůbec neznám, ačkoliv mě otravuje už pár týdnů. A tu dámu koneckonců také ne.“ řekl jsem vesele a pak si uvědomil, že se v tom druhém pletu.

Tři sta let.

Barvu jsem pro změnu ztratil já.

kapitola šestá

Pak jsme si mohli potřást pravicemi, rozlézt se po ifigenijských barech a čekat, až Pereira sežene další kšeft. Ve skutečnosti to nebylo tak horké. Tahle výnosná štreka nás zanesla do obchodně mrtvé části kolonií. Ifigenia je mladý svět, jemuž prozatím nevládnou taháním za nitky obchodníci, ale spravuje ho tvrdou rukou SDS, o čemž jsme se ostatně přesvědčili sami. Prostě další vhodná planeta pozemského typu, hledající své místo. Žádné zdroje zemi potřebných rud, minerálů, nic tak exotického a výnosného, aby se dala planeta postupně vybrakovat. Místní dřeviny technicky nezajímavé.

V mnou tak proklínané historii ideální místo na trestaneckou kolonii – jenže deportovat to směšné procento zločinců do téhle dálky, by bylo nákladnější, než penologické pokusy v měsíčních, marsovských, případně jiných lágrech. A tak se sem stěhovali nenapravitelní romantici, osídlující každý nový, civilizací nezasažený svět.

Taky to bylo vidět, když člověk procházel ulicemi ifigenijského správního střediska. Napočítal jsem nejméně dvacet chrámů, propagačních stánků a božišť nejrůznějších přírodních sekt. Rouessauisté, sekta Nových vyznavačů Slunce, prosperující odnož Posvátných hippies Matky Přírody, plešatí šílení z Hare Kršna. A další a jiní, notoricky známí i neznámí. Také moji oblíbení zakuklení vyznavači Galaktického bezejmenného a šovinisté Hvězdného sémě, předstírající hledání původního rozsévачe života po planetách Galaxie, ve skutečnosti ovšem roznášející kam jen to šlo, druh Homo sapiens. Znal jsem je více, než si mohli přát, protože jedna z mých přítelkyň mě donutila ke vstupu do jejich řad. Dost brzy jsem konvertoval k církvi katolické a k jiné přítelkyni – a potom do nudné skutečnosti.

Ale Ifigenia nežila jen z hledání bohů, uctívání květin a náboženských seancí. Bylo tu mnoho těch, kteří začínali žít ifigenijsky. Což pro tuto planetu znamenalo poklidně, bez

stresů a honiček, tak trochu synteticky, ale v souvztažnosti s přírodou. Tvořila se tu společnost, na první pohled dost blízka Zemi, ale krácející trochu jinou cestou. Planeta nevyžadovala žádný drastický terraforming, poskytovala správný druh potravy s patřičným obsahem stopových prvků a atmosféra nečekala, že se na jejím chemickém složení někdo stane závislý.

Bylo to tu zkrátka docela fajn.

Ubytoval jsem se v nenápadném penzionku, vedeném bývalým seržantem GP, který kromě nízkých cen měl kladný vztah ke Kočovníkům a celé dny se potloukal po městě i jeho okolí. Strauss s Bacheletem mě sice pozvali na loveckou výpravu do vzdálenějších končin kontinentu, ale já rád civilizační ruch.

I když ... no, civilizace to byla. Ifigenijská Ifigenia měla něco přes dvacet tisíc obyvatel, střed města kolem kulatého náměstí, vilovou čtvrť pro starousedlíky, vybudovanou v krásně zvlněné krajině na severozápad od centra, průmyslovou oblast(ičku) na straně protější.

Za ní se – pochopitelně – nacházel kosmodrom a letiště místních aerolinií. Za kulturou jste nemuseli chodit daleko, protože se všechna soustředila do jediné budovy, stojící na náměstí přímo naproti sídlu veškeré místní administrativy.

Přesto se Ifigenijci snažili. V jakémsi podivném záchvatu nadšení z nové vlny kosmické turistiky postavili pět hotelů se vším komfortem, zatravnili a posázeli místní flórou kdejaký kousek volného místa, který v centru zůstal, vybudovali fontány, vodotrysky a dětská hřiště – a postavili se s otevřenými peněženkami do fronty. Možná to bylo bláhové, ale alespoň byli připravení, kdyby turisté v hojnějším počtu dorazili až do těchto končin. Abych nekřivdil ani Ifigenijcům, ani výletníkům, malý drobet z koláče cestovního ruchu na Ifigenii přece jen zbyl, ačkoliv určitě nenaplnil nadšené očekávání místní správy a majitelů hotelů a restaurací.

Pro nedobrovolného kočovnického turistu s možným delším pobytem tu aspoň zůstala spousta povyražení.

Každý den ráno jsem zavolal Pereirovi, vyposlechl si jeho NIC a potom vyrazil na procházku do nejbližšího parku, abych se poflakoval mezi keřiky, hrál si s dětmi a vlichocoval se maminkám. Poobědvaje v zahradní restauraci, vyrazil jsem pak do klubu poblíž obchodní části kosmodromu, být v kontaktu s mašinkami mi rozhodně není proti srsti. Rád jsem sledoval žhavé sloupy startujících lodí, rád jsem si povídal s posádkami.

Byl v tom kus domova každého astronauta – tenhle podnik se v ničem nelišil od podobných u jiných kosmodromů na jiných planetách. Mohli jste usnout v ardjunské Kometě a kdyby vás někdo převezl třeba do Woomery, kde jsem ještě před nedávnem v rychlosti popíjel první skotskou s Pereirou, minimálně půlhodinu by vám jen připadalo divné, že je kolem vás jiná výzdoba a za pultem stojí jiný barman – duch místa byl naprosto stejný.

Až mě jednoho poledne zahnal náhlý déšť pod střechu lepší výkrmny. Zahradní restaurace složily stolky a na kluby bylo příliš brzo. Objednal jsem si v rozumné cenové relaci, jenže místní kuchař dokázal i z laciných pokrmů udělat kvalitní sousto a tak jsem tomu podniku přišel na chuť. Přesunul jsem se k baru, objednal si kávu a koňak a zíraje do broušených zrcadel, jal jsem se oddávat honosným myšlenkám.

„Nazdar.“

Do ramene mě někdo praštil pětikilovým kladivem. Drahá lihovina vyšpláchla a potřísnila bělostný ubrousek na pultě, otočil jsem se tedy s patřičným komentářem na jazyku, leč nebylo mi ho dáno vyslovit.

„Piet Corian osobně?“

Chemicky blond vlasy za dvacetisolárový účet. Příkrmené řasy, zelenkavě podmalovaná víčka, nosánek pěkně nahoru.

„No nazdar. Kde se tady... Vůbec ses nezměnila.“

Tak takhle nějak vypadá setkání se spolužačkou po několika letech. Naděje (opravdu se jmenuje Hope) pozemské kunst-historie na zapadlé výspě téže civilizace. Copak tu asi dělá? Guvernérku? Ministryni kultury?

„Provádím turisty. Ono jich tu moc není, ale jde to. A ty?“

To už jsme seděli pod umělými stromky v rohu, upíjeli zelené víno. Svěřil jsem se jen tak napůl, Hope nemusela vědět čím se konkrétně zabývám, stačilo, že jsem prozradil své pozdější vzdělání v pilotní škole. Ale nijak ji to nezarazilo.

„Denis se živí jako burzovní makléř a Tannabrová prodává módní výstřelky a manekýnky,“ udala dva spolužáky. „Každý se nějak musíme realizovat. Ostatně – s emzáky přicházejí do styku všichni a neříkej, že jako pilotovi ti kulturní znalosti mimozemských civilizací nepřišly vhod.“

Jistěže měla pravdu, až na to, že tak trochu nesnáším označení emzák – s padesáti procenty eternského genofondu bych to mohl považovat za urážku.

Ale na škole jsem se pral až od oslovení BEM.

Pozval jsem ji na večeři, neodmítla, jen mi nedala adresu a domluvila si schůzku u neoklasicistní fontány v blízkém parku. Přišla včas. Strávili jsme celkem slušný konverzační večer, nájezdu na slibné pokračování v soukromí uhnula, ale stejně to vypadalo dobře.

Den na to jsem opět strávil výlety po městě – tak trochu jsem se snažil najít nějakou skupinku bláznivých turistů, ale Hope nelhala, nepotkal jsem nikoho, kdo by pokukoval po místní architektuře, mával kamerami a halasně komentoval běžný provoz ulice. Když se místní hvězda vyšplhala na patřičné místo modré oblohy, pokusil jsem se pozvat znovuobjevenou spolužačku na oběd. Nebrala to, možná předstírala práci nebo prováděla návštěvníky po druhé polokouli. Já měl jen číslo na městskou síť.

Ten mlčel. Kočovníci měli volno.

Až do pozdního odpoledne, kdy se ozval Pereira, do jeho nadšeného povídání o novém kšeftu vstoupila Hope a já se musel rychle rozmýšlet co dál.

Padesát na padesát.

Jestli prošvihnu odlet kočovníků, můžu se tu zahrabat na hezky dlouho. A s Hope to nemusí být zrovna tak, jak si představuji.

Okamžitého rozhodování jsem byl naštěstí ušetřen.

„Zatím to s nákladem nejní moc jistý, tak zůstávej na příjmu,“ sdělil mi totiž Pereira na konci hlášení.

„Prima.“

Což bylo. Hope mě pozvala do jednoho ze svých oblíbených podniků, aby protlachala další jinak nudný večer, vysvětlila mi, že má zítra volno a noc stárne pomalu.

Bez ohledu na své stále se snižující konto jsem se rozšoupl, směřuje vše jedním směrem.

Hope se tvářila, že netuší jakým, já věděl, že to ví a ona věděla, že já vím, že ona ví. Prostě jsme si zahráli tu zbytečnou ale krásnou člověčí hru, která měla skončit tam kde měla – v posteli. Atmosféra mi hrála do ruky, s prohlubující se nocí vstupovala tma i do vinárny, hudba hrála stále pomaleji a vtíravěji.

Jenže jsem dělostřeleckou přípravu trochu přetáhl a ve chvíli, kdy jsem se s Hopeinou hlavinkou na rameni snažil zaplatit, zapípal komunikátor.

Rozhodl jsem se definitivně poslat Pereiru do háje. Tohle se nedělá (a já mám nechávat tu pitomou krabičku vypnutou).

„Konečně,“ ozvalo se ze sluchátka. „Jsem v hotelu Ainia a opravdu s vámi potřebuju mluvit. Sedím v hale.“

Tománek.

Utéct, nehlásit se, změnit identitu. Jenže ani jedno z toho nešlo.

Hala hotelu Ainia byla přesně o patro výš a já nepochyboval, že člověk, prohánějící mě přes celou galaxii ví, jak vypadám.

kapitola sedmá

„Co jste, sakra, zač?“ Nepozdravil jsem, mračil se a koukal z okna. Bylo ráno, v noci se mi toho hubeného bruneta s vystrašeným pohledem podařilo odmrštit.

Stejně vypadal na neprospaný rok. A určitě nespál alespoň tuto noc. Báł jsem se, že ho ráno najdu přede dveřmi svého pokoje, daleko od pravdy jsem rozhodně nebyl, protože když si sedl do křesla, tak vydechl úlevou a potom každou chvíli natahoval a překládal nohy. Asi zbytek noci prostál před penzionem, kafe z automatu mu div nestříkalo z uší.

„Tahle cesta mě stála všechny úspory,“ začal si stěžovat místo odpovědi.

„Musel jsem najmout ten krám a ještě pilota, který chtěl desetinásobek – že prý tu zůstane trčet, tak ať má z čeho žít. A na letenku zpátky.“

„Přiletěl jste za mnou, abyste mi vynadal?“

Zarazil se. „Ne, to ne. Já jen ...“

„Tak proč mě pronásledujete?“

„Protože vás potřebuji.“

„Kde jste vyhrabal tu záležitost s Annií?“ zeptal jsem se bez obalu. Zajímalo mě to mnohem víc, než všechno to ostatní. Napadlo mě – bylo to první, na co jsem pomyslel, když jsem slyšel jeho zprávu, že se na mně chystá nějaký šťoura od tisku a zkouší to od lesa. Tak hloupá představa to nebyla. Jeden z kurzů eskových pilotů byl věnován právě sebeobraně před dotěrnými novináři (a spočíval nikoliv v umění mlčet, ale v umění žvanit, čím větší ptákovinu veřejnosti naservírujete, tím jí vzdálíte od sebefantastičtější pravdy). Tihle chlapíci dokážou vyšťourat ledacos a někdy jim to docela pálí, když si z dvou na sobě nezávislých vět dají dohromady hodně – i když často hodně pitomostí. Ale Tománka by – aspoň na první pohled – psaní do novin neuživilo.

Zasmál se. Nevypadal ani na agenta Centrály, který snaží donutit podezřelého k doplňující výpovědi.

„Z archívu.“

„Mezihvězdné?“

„Ne. Poslouchejte, teď nejde o nějakou iks let mrtvou ženskou. Měl bych pro vás kšeft.“

Pro něj možná Anička byla prehistorií, ale já ji měl pořád na očích. Zabolelo to. Hlavou mi prolétl stříhový film. Annie na druhé straně stolu, Annie, přehrabující se ve skříní. Bušení na dveře koupelny, tiché zakňourání při nedělní snídani do postele, Annie v pelišku a Annie tak blízko, jak je je to fyzicky možné.

Miluju tě a Věděla jsem, že tě tady najdu.

Jaké měla vlastně oči? Ale ne, to vím a ještě několik let si bubu pamatovat – šedomodré. Asi to za nějaký čas skutečně bude prehistorie. Ale ne teď. Zatím ne.

Učinil mezitím dramatickou pauzu.

Já mlčel, nejen pro vzpomínky, nebylo mi docela jasné jaký že to obchod chce uzavřít, když se kvůli němu hnál přes půl galaxie.

Za chvíli to prozradil.

Znělo to jako docela dobrý vtip.

„Potřebujete pilota?“

Přikývl.

Posadil jsem se. Chtělo to panáka, ale Tománek vypadal vyčerpaně ve všech třech sférách – fyzické, psychické i finanční.

„Na Zemi momentálně nedostatkové zboží? Ifigenie v současnosti skutečně oplývá několika nezaměstnanými jedinci požadované kvalifikace. Dám vám kontakt, chcete?“

„Vy jste na Zemi nedostatkové zboží,“ pokusil se o vtip. „Potřebuji skvělého pilota pro, dejme tomu nepřiliš skvělou loď a nepřiliš oficiální náklad.“

„Nemám zájem.“

I přes lákavou clonu tajemství, která Tománka obklopovala, jsem skutečně zájem neměl. Licence byla momentálně jediným, co mi zůstalo a ani pozemská, ani eternská větev mé početné rodiny by nepřivítala, kdyby za mně musela platit kauci nebo ukazovat dětem hologram: Tohle je strýček Piet. Když to dobře dopadne, tak se vrátí za osm let.

Ale naivita, s níž se mi Tománek snažil vnutit svůj horký náklad, mě okouzlovala. Hlavou mi také bleskla nepříliš čestná myšlenka na to, jak se s ním svezu zpátky na Zemi a potom se ze všeho vykroutím. Kdepak, kamaráde. Na špek sice skočím, ale musí být pořádně prorostlý.

„Jde jen o jeden let. Žádné drogy, nic zakázaného.“ spustil obvyklou písničku. „Vlastně to má cenu jen pro několik lidí z ... Prostě z toho nekouká kriminál, věřte mi. Rozhodně ne pro vás.“

Jo. Takhle to vždycky začíná. Pokračuje přes nenápadnou informaci, podanou samozřejmě v poslední chvíli, že příslušný náklad postrádá povolení k dovozu právě tam, kam náhodou míříme. K sousedům se vozit může, tak co kdybyste zkusil zahrát divadýlko o špatné navigaci ...

„A proč bych vám měl věřit? A proč – u všech všudy – jsem jediná největší hvězda všehomíra, která je schopna dirigovat nějakou kocábku – kam vlastně?“ zkusil jsem.

„Mám tu souřadnice,“ byl skutečně naivní.

„Poslyšte,“ zarazil jsem ho. „Teď budu chvíli mluvit. Asi dvě minuty. Řeknu vám celou sadu rozumných a logických důvodů, proč se zbytečně namáháte. Potom to můžete – napadne-li vás nějaký protiargument – ještě jednou zkusit. Souhlas?“

Neprotestoval a tak jsem si vybral své dvě minuty.

Choval se při nich jako vodník, postižený akutním nedostatkem vláhy, sesychal, zmenšoval se a jeho obličej nabýval výrazu za korunu. Pozoroval jsem na něm příznaky zoufalé nedůvěry. Cítil jsem je, vyzařovala z něj, aniž bych musel využívat jakéhokoliv jiného smyslu, než byl zrak.

„Víte,“ zapípal potom: „Já netvrdím, že jste nejlepší a jediný. Ale řekli jsme si,“

(Pozor, množné číslo. Dalo se čekat. A to netvrzení o nejlepším taky bolí)

„že budete nejvhodnější. Když už pro nic jiného, tak pro Aničku.“

„Takže se konečně dozvím, proč tuhle historku taháte ven? To je jediné, co mě

zajímá. O téhle části mého pobytu v minulosti totiž skoro nikdo nic neví.“

„Ale ano,“ trochu ožil: „Její potomci určitě.“

Nejdřív mi to nedocházelo. Potom to na mě padlo jako lavina.

Nemusel nic říkat, vysvětlovat ani doplňovat.

Koukal jsem na svého prapraprapravnuka.

kapitola osmá

DX4 parkoval na druhém uzlu doku, v němž kosmickým prachem zapadaly též Pereirovy lodě. Nebylo to žádné elegantní, rychlé, superkvalitní, moderní a módní kosmidlo. Před dvaceti lety patřila tahle kocábka k univerzálním intersystémovým korábům, mezi jejichž nejvyšší přednost se počítala cena – pokud vím, loděnice jich vychrlila asi tisícovku v sériové řadě a vnutila je menším přepravcům a kurýrním službám. Žádná sláva.

Válcový trup lodi, na jednom konci ozdobený kónickým kuzelem motorů, na druhém muší hlavou pilotní sekce, se ježil závěsy, jež umožňovaly obalit Dexter nejrůznějšími nadstavbami a moduly, ty pak znemožňovaly vstup do atmosféry jen trochu dbající svého jména. Nákladový prostor, zabírající každé volné místo se mohl změnit v pomocné palivové nádrže stejně jako v turistickou třídu (ani jedno se nedoporučovalo, ale nedoporučovalo velmi malým písmem v provozní dokumentaci).

Oproti Atheně, kterou jsem přiletěl, neposkytoval Dexter komfort sprchového koutu a odpočinkové místnůstky; posádka se musela spokojit s čtveřicí sedadel, snadno proměnitelných v pohodlná lůžka. Opravdu pohodlná, mám dojem, že konstrukčním kancelářím musí šéfovat bývalí piloti. Ať už jsem seděl v čemkoliv, pomalém, rychlém, spolehlivém nebo spolehlivě nespolehlivém, seděl jsem dobře. Ergonomie ovládacích prvků všech lodí, je vždy dokonalá.

Na nedostatek prostoru pro provozování rekreačních sportů si u modelu DX ovšem stěžovat nelze, protože možností je dost. Připojit fotbalovou halu na nosník 1A, například. Nebo – jako v případě tohoto konkrétního Dexteru – zavřít nákladový prostor přepážkou a v přední části vybudovat miniaturní (kvůli kubíkům spotřebovaného vzduchu) ložnici. Což byla jedna z mála věcí, která se Dexteru dala přičíst k dobru.

Univerzalita, zajištěná převážně využitím konstrukčních prvků rozšířených modelů, tahle všeobecnost stála Dextery všechno, ci by z nich mohlo udělat alespoň v něčem skutečně potřebné lodě. Kdo neměl na lepší, byl nakonec rád aspoň za ně, úředníci státní správy zařazením třídy DX do arzenálu si šplhli v očích svých finančních ředitelů a po čase se s Dexterů staly nejběžnější ojetiny.

Ale homologace tomu platila pořád a DX4 patřilo mezi lodi, které se daly pronajmout za neastronomickou sumu. Nebyly pojištěné.

Tománkuv Dexter měl za sebou nudnou existenci krátkých letů pod vlajkou Zásobovací služby Správy dálných světů, pochopitelně, že na opravdové vzdálené planety nelétal a nejspíš vozil lahůdky pro úředníky na komisařství vnitřních planet. Teď ho pronajímalo komerční oddělení SDS (maskované za firmičku se státním podílem), aby přivydělal, než půjde do šrotu nebo než s ním někdo práskne o atmosféru, případně povrch.

Po půlhodinovém průzkumu jsem tedy kývl – jo, to půjde.

Samozřejmě, že jsem svěsil ramena a Tománkovi na špek skočil. Zabrnkal na nostalgickou strunu, znějící Aninniným obrazem, – ano, tak hluboko jsem klesl – a navíc zahrál akord corianovské soudržnosti.

Rodina je holt rodina.

DX 4 byl v pořádku, ale co náklad? Tu bednu jsem si prohlédl, povalovala se v téměř prázdném nákladovém prostoru. Na první pohled to byla standardní přepravní krabice, zajištěná elektronickým i mechanickým zámkem, časovou pečeti (to byl bod k mému dobru, kdyby nás přece jen kvůli něčemu chytily). Pro jistotu jsem s k ní ani nepřiblížil. Tománek, z něhož veškeré informace vylézaly stejně ochotně jako červ z jablka, mi k ní neřekl více než: To je ono.

Odlet naplánoval hned na příští den. S Pereirou i s Hope jsem se loučil v trysku, mumlaje vyhýbavé věty – ani jednoho z nich můj úprk nijak nepřekvapil, nevděčníky.

Tománek mezitím vyřizoval nutné formality, večer mi zamával potvrzenými celními papíry a ráno jsme seděli v kyvadlovce na orbit.

Na ifigenijské zvyky jsme pendlovali příliš často. Jeden den kvůli obhlédnutí, druhý k odletu. Ale bylo třeba vyřídit formality, zaplatit účty (v koloniích jako je Ifigenia, je potvrzení o vyrovnaných závazcích výstupním vízem. Přiletět můžete klidně bez papírů, to nevadí). Raketoplán tu ale přece jen létá denně, na orbitu nejsou na turisty zařízení. Je to dáno odlehlostí Ifigenie. Vybudovat skutečné orbitální město, kde mohou návštěvy přespát a utratit část svých financí, se nevyplatí. Proto tady na oběžné dráze poletuje jen komplex, vybavený hroznem doků, obrovským břichem překladiště a kompletním parkem nákladních landerů, raketoplánů a bezpilotních zaštiťovaných přepravků, které se po průchodu vrchní vrstvy atmosféry snesou na padácích někam, odkud je vyzvednou loď nebo vzducholodě. Pro vzduchomilné životní formy je tu jen nezbytně velký prostor k celní kontrole a přestupu na linkový spoj. Všechen přepych, který návštěvníka v první chvíli zarazí – a který skutečně existuje – je tu jen proto, že ho z nedostatku místa sdílíte s posádkou komplexu, techniky, piloty a dispečery. I když tu směny nejsou nijak dlouhé, je komfortu zapotřebí, převážně proto, aby se posádka neukousala nudou. Ifigenia je přece jen odlehlé místo.

Nu a když už konečně mají co dělat, dělají to pořádně a rozvážně, to jsem poznal už při příletu s Kočovníky. Na jednu stranu je milé, když se o někoho, kdo si zvykl na odbývání v centrálních soustavách, konečně starají, člověka ten nepředstíraný lidský zájem potěší. Na druhou díky tomu člověk snadno ztratí nervy a inkognito je v tahu.

Před tváří dispečera jsem se snažil vypadat jako zalétávací pilot Dexterů ve výslužbě, bravurně jsem odplul od doku a podle nezemsky nehysterických klidných pokynů si to šněroval téměř panensky čistým vesmírem kolem Ifigenie. K libovolnému čtverci

přechodu, tohle je skutečně krása, když se nemusíte dělit o prostor s desítkami jiných lodí.

Tady nenarazíte na fouňu, poflakujícího se v intersystémové jachtě sem a tam, aby budil dojem. Ani na vlezlé a všudypřítomné armádní křižníky, které bůhvíproč demonstrují sílu většinou v hloubi hustě obydlených systémů. Možná trénují manévrování v nepřehledném prostoru, v každém případě se s oblibou pletou do cesty a dokonce i mocná Mezihvězdná, utrácející jen za reprezentaci částku rovnou vládnímu rozpočtu na obranu, mívá problémy, když zelení mužáci ze dne na den obsadí některou letovou hladinu. Ale proč bych si stěžoval – trasy S-lodí uznává i ministerstvo obrany a vyhýbá se jim jako čert kříži – nejspíš proto, že o Náhodném přerušení časoprostorových vazeb ví také (Kdo by nevyužil superrychlých přepadových oddílů?) Tak pro mne ještě nedávno znamenali nepříjemnosti skutečně jen synáčkové bohatých papínek. A i jim většinou zmizel úsměv, když miliardový kočár, vypůjčený za otcovými zády, pomuchlali nekompromisní dopraváci.

To byly časy.

Dávno minulé. Ted' jsem pilotoval Dexter a vedl ho z orbitu Ifigenie do soustavy, kterou se v tuto chvíli pohybovalo pět lodí. Tři vědecké stanice, jedna poletující kolem velké jupiterské koule, která s Ifigenií sousedila, druhá u neobývané pouštní planety na další oběžné dráze a třetí prozkoumávající prostor na hranicích systému. Čtvrtým tělesem byl návštěvník bůhví odkud, možná zásobovací loď, pátým náš Dexter. Dál nic, jen hrstka automatických sond a družic, celkem slušně zmapovaný šrot a potom už jen několik bludných balvanů, asteroidů a komet. Nic, co by se nedalo obsáhnout.

Tománkovy souřadnice spolkl navigační Kybernet jako malinu a potvrdil jejich standard. Bylo to pěkně z ruky, mimo sféry Obchodní unie a to mě přesvědčilo o pravděpodobné nezávadnosti tajemného nákladu. Asi by takhle neinzeroval výlet za hranice,

kdyby vezl něco horkého. Jenže tu pořád byl stín tajemství – proč já, proč tahle kocábka – a proč Neutvark.

I cíl letu byl podezřelý a já měl za to, že i když jsem jen špeditér a o nákladu pochopitelně nevím nic, pane komisaři, musím pro klid své dušičky naopak zjistit všechno.

A tak jsem se podle toho zařídil.

kapitola devátá

Byl to třetí kontrolní bod a po něm se měl Dexter vynořit v Neutvarku. Vylétli jsme z hyperprostoru a než se Tománek trochu oklepal, začal už Kybernet kontrolovat koordináty. Nezúčastněným hlasem odříkal polohu, přesunem bledý Tománek se usmál jak nám to pěkně jde, jenže UI potom dodala:

„Třetí kontrolní bod neodpovídá zadanému itineráři.“ a odpočítala možnou odchylku.

„Cože?“

„To nic, občas se to stane, kamaráde,“ poznamenal jsem, taktéž v rámci možností, nezúčastněně : „Aspoň, že víme kde jsme.“

„Můžeš to opravit?“ zeptal se Tománek směrem k monitoru, na němž Kybernet oznamoval výsledky své činnosti v grafické podobě.

„Ne.“

Stručná odpověď překvapila i mne. Měl to zamotat do technických frází. Ale umělá inteligence je inteligence. A tohle byla skutečně nejkratší možná odpověď na Tománkův dotaz. I když neobsahovala vysvětlení proč.

Tománkova bledá tvář ještě poněkud pobledla. Připomínal staroegyptskou mumii. Jen očka zděšeně pokukoval po přístrojích a monitorech a ruce vylučovaly pot, stále víc a více.

„Ale... Jak se to mohlo stát?“ zeptal se polekaným hlasem. „Vždyť do čtverce přechodu jsme přece vstoupili s patřičnou rychlostí? Sám jsi kontroloval koordináty. Nemůže to být nějaký trik Centrální?“

Něco prozradil a měl prozradit víc. Docela dobře jsem se bavil. Samozřejmě, že to byl trik. Hvězdy za iluminátory byly nefalšované hvězdy Galaxie, seskupené v ta správná souhvězdí na správných místech. Zkontroloval to palubní Kybernet, omrkl jsem to i já. Byli jsme přesně tam, kde jsme měli být. Tománek zapomněl na jedno.

Kapitánem na téhle lodi jsem já a jen já určuji, kam se přeneseme.

Vlastně to bylo úplně zapadlé místočko, kam nikdy žádný kosmický koráb nezavítá. Není zaneseno na žádné mapě, protože prázdné prostory se nemapují. Nacházeli jsme se asi tři a půl parseku od nejbližšího nebeského tělesa, v absolutně čisté oblasti, kterou zná jen pár lidiček.

Když začala kosmická doprava nabírat ten správný civilizační šmrnc, postihlo ji několik běžných nemocí. Analogii bylo lze hledat v dějinách matičky Zeměkoule. Spolu s prvními karavanami, při proražení hustěji užívaných cest temnými hvězdy, při rozvoji lodní přepravy, při tom všem začali lidé využívat téhož i sekundárně. Na počestných obchodnících se zdatně přiživili piráti a loupežníci. Sotva vznikly hranice mezi státy a jen co člověk zavedl určitá dovozní opatření, vyrojili se na všech stranách podloudníci. Nač platit clo, když lze dopravit zboží po úzkých stezkách, nehlídaných průchodech, nebo ho vyložit na zapomenuté kousku pobřeží?

Jakmile přestal existovat státní, nebo velkofiremní monopol na mezihvězdné lety a stelární technologie sestoupila z nebetyčných výšin do rozumných mezí přiměřených cen, objevili se první pašeráci. Zprvu jimi byly posádky nákladáků Mezihvězdné, opatrně ukrývající malé zásobičky horkého zboží v provizorních skrýších. Tu a tam se na někoho přišlo – policie to nijak nenazvedávala, protože pašuje každý turista, natož ten, kdo má možnosti daleko větší. Ale skrýše se stávaly důmyslnějšími a zboží žhavějším. Halucinogeny ze Šalamouna IV. Drobná, ale vysoce ceněná zvířátka z různých kolonií. Všechno, co mělo hodnotu.

Dříve nebo později musela letět první neregistrovaná loď. Nikdy nikdo nezjistí, který náklad byl celý černý a jací odvážlivci falšovali pečeti na kontejnerech, celní doklady a kdo se první potil strachem, když jeho náklad překládali na orbitu do kyvadlovky a celníci přitom procházeli kolem s detektory. Ale začalo to. A pokračovalo. Chytly se zavedené firmy, vytvořil se první

kodeks nelegální činnosti. Nebylo to jednoduché a byly v tom i nějaké mrtvolky. Historie.

Pašeráctví se rychle rozvinulo v bohatý obchodní polosvět, pašeráčtí piloti patří k nejlepším. Hlavně ti dobrodružnější, kteří se nikdy nezavedli na jeden druh zboží a nechtějí být členy jakéhokoliv zločineckého kartelu. Ti se nechávají najímat na nejnebezpečnější a často nejspínavější lety.

Bud' jak bud', některé jsem znal a znal jsem víc.

Třeba tohle místo. Patřilo mezi smluvené body, kde se mohly dvě lodě setkat bez nebezpečí.

Na nikoho jsme nečekali. To jenom Piet Corian už nemínil hrát hloupacatého poskoka.

Nechal jsem starost o loď palubní bioelektronice a automat požádal o dvě sladké kávy. Tománek na mě poděšeně zíral, před chvílí se marně pokoušel dirigovat Kybernet, vydával poloviční příkazy, motal jeden přes druhý a tak se neuronová koule urazila a vyškrtla ho z databáze přímo nadřizených. Trvalo jí to rozhodně déle, než mě. Ale ne o moc.

„Proboha, něco s tím udělej! Jak můžeš sedět a chlastat kafe?“

Podal jsem mu druhý kelímek, Tománek ho polovinu rozlil, načež se ozval hlasový dekodér Kybernetu, který prohlásil, že by si dal také. Nevím, kde se v logické struktuře občas dokážou vylihnout sarkasmy, ale je pravda, že tenhle přišel právě včas. Tománka to definitivně demoralizovalo, dřepel do křesla a třesoucí se rukou se snažil posunout kelímek k ústům.

„Bud' klidný, potomečku. Strejda ví co dělá.“ usmál jsem se na něho. „Až moc dobře.“

„Víš, kde jsme?“

„Dejme tomu.“

„Jak, dejme tomu?“

„Možná si vzpomenu. Ale něco mi musí paměť osvěžit.“

„Já... říkal jsem ti, že peníze dostaneš až potom. Zatím je nemám, ale budu, opravdu. A když jsme příbuzní...“

„Pořádně vzdálení, kamaráde,“ nedalo mi to vzpomenout si na Aničku. Je dvě století mrtvá. Před několika měsíci jí bylo dvaadvacet. Je to zvláštní.

„Asi nejlepší bude, když si pěkně dopiješ kafe, srovnáš si pár vět v hlavě a povíš mi to.“ řekl jsem.

„Co?“

„Všechno, příteli. Dejme tomu, že odtud poletíme tvým směrem. Ale také můžeme letět mým. A ten vede na orbit Země.“

Upřímně ho to vyděsilo.

„Ale to přece neuděláš!“

„Ale ano.“

Asi je opravdu tak naivní, když sází na příbuzenské vztahy. Možná neví o tom, že bratřenci třetí generace mají tak mizivé množství společných genů, že to nestojí ani za fajfku tabáku.

Bylo na něm vidět, že opravdu usilovně přemýšlí. Potom si utřel zpocené ruce a začalo to z něj padat jako při křesťanské zpovědi.

„Viš, já pracoval u S-craftu. Až donedávna. Ve vývoji. A zatím mě snad pořád mají ve stavu. Docela dobrá práce. Ta věc, kterou vezeme... Jednou laboratoře zavřeli. Dali nám placené volno. Netermínované. Nikdo nevěděl co se děje, ale asi za dva týdny nás několik zavolali do práce. Po chodbách spoustu nápadně nenápadných maníků, uvnitř za bezpečnostní zónou dva vojáci a civil, který tomu všemu pravděpodobně velel. Vysvětlili nám, že jsme byli vybráni pro extratajnou práci, že můžeme odmítnout, ale pak nás za odměnu pošlou na delší dovolenou do jižních moří, pěkně za žraločí plot, abychom nemluvili. A že odtud vypadneme, až ti, kteří budou souhlasit, svou činnost dokončí. A ten, kdo bude souhlasit, se pro změnu nehne z laboratoře, ale aspoň za to dostane slušně zapláceno. A potom jeden z těch vojáků řekl částku, která nám připadla jako dobrý vtip. Vzali jsme to všichni.“

„Centrála?“

„Ale houby. Mysleli jsme si to také, jenže potom přijel nákladák vyklopil bednu a dva

chlápíky z MWI. Ti záhadní to byla konkurence. Vlastně spíš někdo, kdo skutečně potřeboval nejlepší motoráře na světě a dokázal spřáhnout dohromady i S-craft s těmi bastlíři. Samozřejmě, že nás namíchlo, že nejdřív to zkoušeli sami a pak se teprve obrátili na nás, jenže to jsme netušili, co se v té bedně vlastně skrývá. Bylo to mnohem zajímavější, než konspirace, kterou jsme museli podstoupit.“

Trochu se nám rozpovídal. Vlastně v tu chvíli vypadal úplně normálně, asi jako každý fanatik své práce. Nemám fanatiky v lásce, ale u určité sorty mužů a žen planoucích oči dělám výjimku. Tománek pokračoval a bylo to čím dál tím zajímavější, vlastně až teď jsem pochopil na čem si to vozím zadek a že udělat slušný motor je mnohem složitější, než ho pomocí UI dirigovat. Odborné pasáže s prominutím vynechávám.

„To, co nám přivezli, byla na první pohled bedna šrotu. Na druhý taky. Jenže to byly ty nejzajímavější trosky, jaké kdy spatřily svět, člověče. Moře titěrné elektroniky, vypálené neuronové spoje. Kompaktní bloky, zalité původně do průhledného plastiku, rozlámané na několik kusů.

Něco bylo i kompletní, ale to jsme museli nechat stranou, do doby, než se pohrabeme v odpadu a nezjistíme, k čemu to všechno mělo sloužit. To jsme netušili a zdálo se, že to neví nikdo.“

„Centrála někde vyhrabala odstřelený theréanský vrak? Nebo něco aalanského?“

„Nepřerušuj mě. Byl to opravdu kus kosmické lodi. Podepsali se na něm maníci z IBM, z Rockwellu i z laboratoře v Pasadeně. Strčili k nám tři chlápky z BiSphere. Přišli jsme na spoustu věcí. U některých obvodů jsme dokonce určili, k čemu mohly sloužit. Ale pořád jsme neplnili to hlavní – některou z těch věcí rozhábat. Trvalo tři měsíce, než nás nenápadní pánové konečně seznámili s oním sladkým tajemstvím, totiž z původem té věci. Většina z nás to stejně tušila, jenom to bylo příliš fantastické. Jedině já měl téměř jistotu.“

„Vzhledem k právě objevenému příbuzenství s námi Eternány jsi usuzoval na veletajnou eternsku zbraň, určenou k likvidaci vědeckého potenciálu Země planým přemýšlením,“ rýpl jsem si. Ale přijal to klidně.

„Houby. O tvé existenci jsem věděl od střední školy, on si už můj děda dal dohromady, jak to tenkrát vlastně bylo. A proto pro mně to nejutajovanější tajemství nebylo tak docela překvapením.“

„Trosky z předpokládané eternské návštěvy v sedmnáctém století?“ zeptal jsem se.

„Ale houby. Nevěděl jsem, že tvůj otec je Eternec. Ten šrot, kamaráde, měl původ ještě exotičtější.“

Najednou jsem měl pocit, že už vím.

„Přesně tak,“ odhadl mě Tománek. „Byly to trosky z budoucnosti.“

Nakonec, proč ne?

kapitola desátá

Vlastně se s něčím podobným dalo počítat. Lidská chamtivost je nekonečná a pro krky několika pilotů se trasy S rušit nebudou, to dá rozum. A jakýkoliv průšvih, který někdo v minulosti udělá, se nepočítá, budoucnost se změní a možná, že před odletem nějakého pilota Haberobiuse Haberse jsme mívali čtyři nohy, dvě hlavy a zelená křídélka.

„Moc pěkný příběh,“ pochválil jsem ho. „Ale má jednu logickou chybu. Jak se ty přísně střežené trosky a přísně střežený výzkumník dostali až sem?“

Chvilí mlčel, dopíjel ledovou kávu. A trochu zčervenál, nepatrně, chytilo se to lalůčků uší.

„Jeden můj známý měl nápad,“ řekl tiše. „Předtím mi párkrát pomohl a já se mu cítil zavázaný. Nepatřil přímo k našemu týmu, měl větší volnost pohybu – totiž, neměl za zadkem pořád nějakého tajného. Jednu věc z toho šrotu, říkal, když sbalíme a nahradíme jiným odpadem, už patřičně rozřezaným na zkoušky a tak podobně, můžeme schovat a za nějaký čas třeba někomu prodat.“

Já nechtěl, ale ... Prostě jsem podlehl, tím spíš, že vybral opravdu nepotřebný kus.

Já ho – jako celkem důvěryhodná osoba – mám dopravit pryč, na neutrální území.

Dělali jsme na tom skoro dva roky a když nás konečně pustili ze řetězu, nikdo se nedivil tomu, že si chceme odpočinout a taky utratit peníze. Proč bych si tedy například já nenajal loď a neletěl se podívat do vesmíru.

Vládní prověření je skvělá věc, člověče. Když už bylo jasné, že nám ten podfuk se záměnou jednoho šrotu za druhý vyjde, (za pár dní v podobě rozřezaných plíšků, prachu a chemikáliemi poleptaného plastiku ho uklidili do skladu, odkud se ven dostane nejdřív za padesát let) provezli jsme pravý artefakt v bedně s úplně normálním odpadem.

Vývojové dílny S-Craftu nejsou superstřeženým vězením. Nikdy nikoho nenapadlo, že by se odtud tajně vyváželo něco hmotného. Jo, proti průmyslové špionáži

jsme zabezpečení dokonale, protože to, co se u nás kradě jsou nápady. Ne prototypy nebo jen kusy šrotu. Něco pro tuhle super-utajovanou věc udělali, ale spíš to znamenalo jen zostřený režim.

Šlo jen o to, dostat šrot do té části dílen, kde se normálně pracovalo, S-craft si nemůže dovolit zastavit vývoj a testování ani kvůli takovéhle příležitosti. Jistě, právě tahle vnitřní hranice byla hlídaná nejvíc, ale to, co jsme se rozhodli sebrat nebylo velké. Ani těžké. Navíc se to podobalo některým dnešním konstrukčním prvkům. Právě proto to šoupli mezi objekty vedlejšího výzkumu, na nich se pracovalo, když docházely síly, chuť a nápady.

Laboratoř je vlastně několikapatrový barák, taková kytka s okvětními plátky různých oddělení, spojená dílnami. Několik pater pod zem, několik nahoru. Celý utajovaný výzkum byl v křídle C a když to bylo zapotřebí, využíval centrálních dílen. Občas, protože to jsou velké haly na skutečnou výrobu skutečných prototypů a testování celých motorů. Modelárny se všemi nástroji a nářadím najdeš v každém křídle. Ale možnost tu byla. A ne jedna, vždyť to nemuselo opustit objekt okamžitě.

Na mně bylo ztopit tu věc a na někom druhém ji dopravit ven, respektive do dílen, kde by se mohla najít, kdyby to prasklo. Počkal jsem, až se nám z toho podařilo sundat něco jako kryt (možná to byl jen plastik natavený při destrukci) a otevřít tu věc. Potom jsem začaroval a nechal přivést jednu hodně podobnou trosku – ta parta, která tu naší otvírala, neviděla do čeho se my teď budeme dívat – a začal shromažďovat příslušnou váhu odpadu. Potom jsem ji prostě nechal na určeném místě a druhý den zmizela. Jako v nějakém blbém špionážním filmu, i když jsme vlastně něco podobného prováděli.

No, a potom, když nás propustili, jsme mohli pokračovat.

Jeden z nás zmizel jako obyčejný turista bez zavazadel a druhý – tedy já – si za pár týdnů najal tuhle kocábku. Bedna už na ní

byla naložená, to už někdo zařídil. Jenže mezitím jsi mi zmizel, totiž – rozhodli jsme se, že se tě pokusíme najmout. To už jsem si byl jistý, žeš můj předek – nezapomínej, že hlášení Meziplanetární o zmizení esek dostáváme, protože v nich je náš motor.

Samozřejmě, že nám nikdy nenaservírovali pravdu celou, ale ono to časem prosáklo. Někdo tomu věřil, někdo ne a všem to bylo koneckonců jedno. Já samozřejmě věděl, že něco takového se asi stát může – když jsem si dal dohromady rodinnou historii. Ty fámy kolem propadnutí do minulosti a povídání o mimozemšťanovi, který kdysi přivedl do jiného stavu prapraprababičku dávaly dohromady jednoduchý výsledek.

Snad po tobě zbyly i nějaké fotografie, ale já tě každopádně znal už jen z idealizovaného hologramu, který sestavil můj romantický praděda kdysi před sto lety. Potom mi už netrvalo dlouho, abych porovnal záznamy, nechal si sjet rešerše z několika zdrojů a taky je nedal dohromady – zkrátka brzy jsem s úžasem zjistil, že předpokládaný předek žil nebo žije v mé době. Nu, a ke skutečné tváři a jménu už daleko nebylo.

Tak nějak jsme na tebe zavedli řeč – kromě zalétávacích pilotů, kteří se u nás někdy objeví, aby se podívali co jim to bouchne pod zadkem – vlastně žádného pilota osobně neznám. A když padlo i pár slov ohledně tvé minulosti, řekli jsme si, že budeš nejvhodnější. Zkusil jsem se s tebou spojit, jenže tys byl pryč. Nakonec jsme na tvou stopu narazili až ve Woomere a tak jsme se rozhodli, že poletím za tebou s někým jiným a k samotné akci tě přemluvím i za cenu podílu na zisku.“

Tománek se pěkně rozpovídal, což o to. A velká rána to byla taky, to je jisté. I když se zdálo, že pro něho nehrají peníze jedinou roli. Jako konstruktér S-craftu jich měl celkem dost a ne černých. Všechno to vypadalo nanejdůvěryhodněji, až se mi chtělo věřit, že důvěřivý Tománek je jen kolečkem v mašině, kterou sestrojil někdo jiný. Což byl problém přinejmenším pouze Tománkův.

Celá krádež tisíciletí mohla být (a ve skutečnosti asi také byla) mnohem složitější a potomeček ji popsal tak, jak ji ze svého malého zorného úhlu viděl. A tak, aby v případě průšvihů všechno padlo především na něj. Ale co mi sedělo opravdu minimálně, jsem byl já sám.

Ani v nejmenším jsem nechápal důvod, proč zrovna Piet Corian byl nejvhodnějším kandidátem na pašeráckého pilota. Proč on, který může mít za zadkem Centrální a který ji až dodnedávna za zadkem skutečně měl. Vypadalo to, že celá akce se rozeběhla dávno předtím, než jsem odletěl na nešťastnou, neplánovaně v minulosti končící cestu a vrcholila v době, kdy jsem se neplánovaně vrátil.

Proč tedy počítali se mnou? A kdy vůbec se mnou začali počítat? Jak vůbec Tománek věděl, že jsem se vrátil? Mohl jsem být kdokoliv z těch, kteří zmizeli a ještě – jak je vidět – zmizí. Těch otázek bylo mnohem víc. Ale rozhodl jsem se, že se k jádru pudla pokusím dostat postupně. Teď byl na řadě let do Neutvarku.

Nepochyboval jsem o tom, že právě tady se spiklenci setkají a tady uloží svůj drahocenný úlovek, aby ho nechali uzrát pro budoucího kupce.

kapitola jedenáctá

Neutrální zóna Neutvark je dost pochybné hnízdo, zaplněné především piloty dlouhých linek, pašeráky, obchodníky, emzáky bůhvíjakého povolání, bary a děvkami. Nejlepší možné místo ve vesmíru, kde se může člověk ztratit a místní policajt jen pokrčí rameny a vyjádří účast. Bludiště úzkých uliček, vzniklých nekontrolovatelnou přístavbou malých bude k obřím budovám skladišť. Příšera, rozlezlá po sto dvaatřiceti čtverečních kilometrech písčité pouště planety, o existenci jejíž atmosféry by se dalo s úspěchem pochybovat. A za hranicemi Neutu se rozkládá jeden port vedle druhého. Obkličují město v soustředěných křivkách spirály, kdo dřív přišel, ten dřív mlel. The-réané, Eternané, hladce vybetonované plácky pro ty zatraceně nepochopitelné stříbřité balóny Vaunderů.

Pozemšťané si v rámci Obchodní unie svůj kosmodrom odřekli a za přispění Eternu a Gaššuru – pochopitelně ze společného fondu – vybudovali port OU na sedmém místě. tedy ještě s možností přímého spoje s Neutem. Desátá rampa Taichandanů už tu možnost nemá.

Přistáli jsme na sedmém kosmodromu, Dexter při své univerzalitě sednout dokáže, dokonce na automatiku. S díky jsme odmítli nabídku místní přepravní firmy a pronájem skladiště. Čtvrt hodiny jsem pátral v neutské databance po aspoň trochu lacinějším taxikáři s dostatečně velkou károu, aby v ní uvezl nás dva a žárlivě strážené zavazadlo, Tománek mezitím nervózně putoval kabinou, potil se a každou chvíli obhlížel panel.

Takže na někoho čekal.

Hovor se ohlásil, když jsem na druhé lince sděloval nazelenalému čahounovi xarraxského původu, že o cenách jeho služeb ještě popřemýšlím. Tománek mě odstrčil, aniž jsem stačil slušně říct Na shledanou, a potvrdil příjem svého hovoru.

Potom jen protáhl obličej, protože na obrazovce se neobjevil žádný obličej, jen text záznamu.

Čekám na Neut 34, blok 17. Dopraví tě tam Dveem, síťové spojení dveem.neut21. Klíč ke skladišti je B01, B02, když tam nebudu, počkej.

A podpis písmenkem B. Prozatím jsem nemudroval, kdo se za tím stroze technickým vzkazem skrývá, a zavolal na uvedenou adresu. Na monitor vyletěl dotazník, já pečlivě vyplnil polohu a velikost nákladu, pročež mi to odpovědělo Posíláme vhodné vozidlo, vyčkejte, prosím.

A tak jsme vyčkali.

Dveem se ukázal jako zamlklý eternský stařík s otlučenou károu. Jeho sympatie jsem si nezískal ani komunikací v rodném jazyce – asi mu doma něco provedli. Ale panu B. se zdál spolehlivý a tak jsme jeli. Cesta do Neutu trvala deset minut – ta kára to dokázala rozpálit – putování ulicemi se protáhlo na tři čtvrti hodiny. Tak trochu mi to připadalo jako taxikářský trik, jenže tím by si příliš nevydělal, protože stačilo jediné podezření a mohli jsme zastavit, nechat si zavolat nějaký ten centrálně naváděný nákladňáček, kterých kolem projíždělo a prolétalo spousta. A místní živí taxikáři to samozřejmě vědí, stejně jako to, že oni jsou tu pro zajímavější věci, pro jízdy, o nichž není evidence, a proto, že vás dovezou opravdu kamkoliv.

Potom Eternec zavrčel něco ve smyslu A jsme doma, pánové, a Tománek se začal soukat ven. Bohužel jsme ještě nezastavili a tak vypadl. Něco mi to připomnělo.

Vesele jsem se na taxikáře usmál, ujistil se, že dostal zapláceno předem a vytáhl z nákladového prostůrku tu zatracenou šedivou krabici. Tománek se oprašoval a vztekle nadával. Nechal jsem ho. Mohl si uvědomit, že postarší vznášedlo se po zabrzdění ještě trochu sklouzne.

Neut 34 byl, kupodivu, bez přístavků. Holá, široká ulice. táhnoucí se na kilometry daleko. Vzhlédl jsem ke stěně, vysoké dobrých dvacet metrů, byla šedivá a holá, celistvost plochy

narušovaly jen tu a tam vestavěné dveře. Naskladňování se ovšem provádí svrchu, velkými stropními vraty, chválabohu zabezpečenými proti úniku vzduchu mnohem lépe, než prostory mezi bloky, překryté tenkou slupkou plastiku, ledabyly izolovanou, o čemž svědčily vrstvy prachu na místech, odkud vzduch unikal.

Tománek vydoloval z nákladového prostoru svůj poklad a chatrným cospellem se domlouval s Dveemem o jízdě. Trvalo mu asi minutu, než pochopil, že rukama mávající Eternec vysvětluje, že dostal zapláceno předem, ale proti malému spropitnému nic nenamítá. Tománek zaplatil pro jistotu ještě jednou. Potom zanařádal – pro jistotu česky – a vlekl kontejner k nejbližším dveřím. Ani se nepřesvědčil, stojí-li skutečně před blokem 17 a vyťukal kód klíče. Bylo to rozhodně delší, než B 01, podle všeho doplnil k iniciále B celé jméno.

Dveře zavržaly, se skřípěním zajely do stěny a vpustily nás do bezpečnostní komory. A potom dál.

Blok sedmnáct působil dojmem propasti. Skladový prostor někdo vyčistil od konstrukcí přídatných podlaží, umožňujících při naskladnění méně objemného nákladu zmenšit prostor pro minimální spotřebu vzduchu. Zbyly tu jen masivní profily, pokrývající stěny skladiště s relativně malou plochou. Vznikla tak třicetimetrová šachta půdorysu deset krát deset. Trochu mě to deprimovalo, jenže pro náš kontejner by se v Neutvarku těžko našel menší prostor. Neutrální zóna počítala s obchodem ve velkém.

Rozhlédl jsem se po příteli B. Seděl v rohu, kde bezútěšnou prázdnotu skladiště narušovalo několik, nejspíš prázdných, krabic. Tománek na něj zamával. Postava zvedla hlavu, usmála se a zamrkala modrýma očima. Nechal jsem Tománka vláčet bednu samotného, od přítele B. se pomoc podle kavalírských pravidel očekávat nedala.

„Máš docela vkus,“ řekl jsem příbuzenstvu a chvíli se pásal na celkem solidních křivkách

těla, jež mi bylo vzápětí představeno jako Berien.

K mé velké lítosti se ta dívka usmívala jen na Tománkovu krabici.

„Je to celé?“ zeptala se dychtivě a Tománek, jak jsem si stačil všimnout, zcela v Berienině vleku, stejně nadšeně souhlasil.

„Trvalo ti to docela dlouho,“ prohlásila nespokojeně.

„Víte, co obnáší patnáct tisíc parseků, milostivá?“ dovolil jsem se ozvat.

„Docela dobře,“ odsekla. Potom se jala bednu otevírat.

Stoupl jsem si za ní, abych nepřekážel a abych nebyl odehnán, myslím, že jsem získal nárok tu věc aspoň vidět.

Neřekla mi ani slovo. Rychle sloupila konzervační fólii, přelomila pečeti a zámky krabice, odhodila víko a ponořila ruce až po lokty dovnitř.

Chvilé napětí.

„Nepřekážej!“ okřikla Tománka, potom se jí napjaly svaly v obličeji a na mizerné světlo skladiště putoval šedivý patvar. Berien ho postavila na jednu z beden, otřela si ruce o boky a spokojeně zafuněla.

„Co to je?“ odvážil jsem se zeptat. Ohlédla se po mně jako po dotěrném hmyzu.

„Nic extra pro stěhováky,“ řekla, teprve teď jsem si uvědomil, že má zvláštní přízvuk a že mě rozhodně nemíní brát na vědomí. Což vzápětí dokázala tím, že objala připitoměle se usmívajícího Tománka a dala mu velikou nekamarádskou pusou.

Po tomhle krátkém oddechu se vrátila k té věci a podrobně si jí prohlížela. Dlouho osahávala hrany, až to prasklo a z přístroje upadla deska. Tománek vyjekl, Berien mávla rukou a začala prsty opatrně přejíždět po tmavé ploše. Tušil jsem, že to na zemi je kryt a obnažené vnitřnosti ovládacím, nebo servisním mechanismem. Dotekovým displejem, jakými se diriguje většina motorických součástí hyperprostorových lodí. I palubní automaty, když chcete tu potvoru přinutit, aby vám dávala kávu se slevou.

„Asi to bude chtít heslo, slečno Chytrá.“ řekl jsem.

„To vím taky, pane Hloupej,“ odsekla. Jemně jsem ji upozornil, že uhodnout se nedá. Ušklíbla se a pracovala dál.

Nemuselo to fungovat. Byl vůbec zázrak, že ta věc vydržela vcelku, včetně krytu. Možná v tom ale byl nějaký figl, docela dobře to za normálních podmínek muselo vydržet celé (bohové vědí co to může být za takřka postradatelnou a zbytečnou věc, ale Tománek, duše naivní, by pro krásné Berieniny oči nejspíš ukradl i kompletní eskový motor vlastní produkce). A naše (vlastně jeho, ztraceně) slečna se taky může mořit až do úmoru, aby nerozhýbala už nerozhýbatelné, patrně spálené nebo vyhořelé vnitřnosti čehosi. Aha, elektronika se spálí, bionika vyhoří, rozdíl mezi těmito termíny mi je znám díky někdejší kamarádům, kteří se od večera do rána raději hrabali v bednách počítačů než v šatech kamarádek.

Berien si zřejmě taky pokoušela hrát na to první, prsty jí jezdily sem a tam po tmavé desce, aniž by se cokoliv dělo. Ta věc ji nechtěla nebo nemohla chtít, ostatně je hloupost, pokusit se zvládat neznámou kybernetiku, notabene vzdálenou i v čase. I mnohem jednodušší a známé systémy dokáží hezky dlouho vzdorovat.

Tohle vypadalo na celkem zbytečnou práci. Mně – za vydatné pomoci logiky Kybernetu – trvalo dekodování pitomého automatu tři hodiny.

Berien to vzdala za půl.

„Nesledoval vás někdo?“ zeptala se teprve teď. Tománek se dušoval, že ne a já ho podpořil několika dlouhými a slangem naplněnými větami o vstupech a výstupech z hyperprostoru. Ani ji to nezaskočilo.

„Dobře,“ řekla, trochu zklamaně, ale to měl za následek marný pokus při otevírání té krabice. „Asi by bylo dobré se někde najít, mládenci. Čekala jsem na vás sedm hodin.“

„A tohle budete nosit jako kabelku?“ ukázal jsem na přístroj.

Zasmála se.

„Tady se tomu nic nestane. Snad. Nebo to tu budete hlídat?“

Byl jsem proti. Tománek se úlohy Kerbera zhostit nehodlal a tak se šlo zpátky na ulici a volalo se taxi.

Přijelo celkem brzo a neřídil ho Dveem. Z pečlivě vyblýskaného mobilu vyskočili jako čertíci na pružince dva policisté a slušným, leč rozhodným tónem, nás pozvali na kávu.

kapitola dvanáctá

Náčelník neutské policie byl rozložitý Pozemšťan, pocházející z některé kolonie s vyšší přitažlivostí. Odhadoval jsem to tak na jedna dvě gé. Mohutné tělo, silné kosti, prozrazující větší krvetvorbu. Byl hladce oholen a ostříhán na ježka, několika-milimetrový semiš na hlavě si co chvíli přejížděl zpocenou dlaní. Nejspíš se cítil stejně jako my, zjevně nechápal, oč tu běží. Nebyli jsme pašeráci a přístroj, který kázal zabavit, nepatřil očividně k horkému kontrabandu. Žádné zakázané technologie, nic takového. To by přece poznal.

Nuže, nepoznal, jako jsme o věci nevěděli nic ani my. Teď hleděl na tři delikventy, měnil výrazy obličeje a potom zavolal svého humanoidního zástupce. Nejspíš Xarraxana, ale prach Neutvarku a život v téhle divoké končině z něj smazaly všechny podstatné znaky.

Nechali donést konev horké kávy, zástupce nás obsloužil, nabídl slané tyčinky a vzdychl.

„Nevíme o ničem, čím bychom porušili neutské zákony,“ bránil se Tománek, a začal vyhrožovat, že celou věc potáhne dál. Třeba až na Zemi. Chudák, netušil, při své naivní prostotě, že Neutvark žádné zákony nemá. Já mlčel a Berien také. Neboť šéf policie také nevěděl, proč nás zatkl.

Na něco se čekalo.

Nebo na někoho. Tušil jsem, odkud vítr vane.

Tománek nechal zmizet jednu z trosek budoucnostní esky a sám poté zmizel také. Jakkoliv mi (a sobě) namlouval, jak dokonalelou loupež to vlastně provedl, patrně někde něco povolilo. Třeba i náhodou. Možná tuhle partu chtěli pokud možno kompletní. Ale průšvih tu byl.

Nebylo myslitelné, aby po něm S-craft pátral sám. Ta firma je vybavená na průmyslovou špionáž, ne na pátrání po celé Galaxii. Do hry musela vstoupit některá mocnější organizace. Existovala jediná, jejíž zájem byl eminentní a která by se o všem

stejně dozvěděla, protože má uši všude. Která o všem věděla od začátku, protože monstrózně utajovaný výzkum trosek pravděpodobně zařizovala.

Centrální informační služba.

Těžko říci, jak přesvědčili nezávislou neutskou policii k zásahu. Možná mají všichni poldové Galaxie tichou domluvu, která je zavazuje k vzájemné výpomoci, možná – to na Centrální sedělo lépe – něco na neutské uniformy vytáhla. Asi to nebyl problém, sem se většina obyvatel utíkala skrýt, nebo zapomenout. A proč by takový človíček s drobnými či většími hříšky nemohl vykonávat funkci ochránce zákona?

Hlídače pravidel. Neboť, jak už bylo řečeno, Neut žádné zákony nemá.

Nečekali jsme dlouho.

Byli dva – jak bývá zvykem – a šéf neutské bezpečnosti okamžitě vypadl.

Stín třetího bylo lze vidět za matným sklem dveří.

V první řadě urazili mou ješitnost – vůbec si mě nevšimli, jejich ostré pohledy patřily především Tománkovi. Nehodlal jsem své ego nijak prosazovat, bylo lepší sedět jak panenka v koutě a držet se role najatého pilota, který v nejhorším případě vyvázne s podmínkou a ztrátou několika bodů v licenci. Berien se – jak se zdálo – pokoušela o totéž (v jejím případě svedenou milenkou). Nedalo jí to žádnou práci, protože – jak již bylo řečeno – ti dva se plně soustředili na Tománka.

„Můžete mi, laskavě, sdělit, proč jsme byli zadrženi?“ začal celkem nešťastně, vztyče hřebínek před Berien.

„Nemůžeme,“ překvapili.

„Jsem občan Země a jako takového mě chrání zákony. A tady ...“

Ukázali mu plastické štítky, jimž vévodila modrá zeměkoule, obklopená hvězdami.

„Velice správně,“ řekl jeden z nich. „Jako občan Země jste pochopitelně nucen dodržovat její zákony.“

„Nevím o žádném, který bych porušil.“

„Skutečně?“

„Nemám snad právo nakládat se zaslouženou dovolenou jak je mi libo? Nemohu snad opustit oblast Obchodní unie na platný pas?“

Skutečně se snažil.

„Dejme tomu,“ už ho začali také ignorovat a to byl velice dobrý signál. „že váš pas je platný. Předpokládejme, že pas vaše přítele rovněž. O dokladech vaší společnosti – čistě teoreticky – nevíme také nic.“

Ajta krajta, tohle znělo skutečně významně. Že by naše kráska nebyla tak docela v pořádku? Plácám nesmysly, v pořádku jsme vlastně nebyli nikdo.

„Ale lze předpokládat, že jistá místa se obávají, abyste svých dokladů použili též k návratu.“

„I kdyby ne, tak co je vám do toho?“ odsekl Tománek a byla to jeho labutí píseň. Protože ten druhý (oba hráli hodné poldy) mrkl.

„Nic, samozřejmě. Ale o vaši budoucnost se obává pan Stojíč. Dokonce natolik, že nás informoval o místě, kde se můžeme přesvědčit o tom, že jste živý, zdravý a občan Unie.“

„Jake přece neví, že letím do Neutvarku,“ schlípl Tománek.

Něco mi nehrálo. Oni nás *mohli* sebrat. Našli by si důvod. Nejsme diplomaté, politici, nic z té exotické zvířeny, aby se galaxie postavila na spirálová ramena a spustila výhružný řev o násilném odvléčení tří osob. Ale ti dva to hráli jinak. Na dobrovolno, a to se mi příliš nelíbilo.

Ani Berien. Pohlédla na mne, aby se ujistila, že se nehodlám k věci vyjadřovat. Drobným pokývnutím jsem jí to slíbil.

„Pan Jacob Stojíč nás upozornil na určité nebezpečí, v němž se nacházíte,“ řekl ten první nesnesitelně medově.

„Krysa,“ pípl Tománek česky.

„Prosím?“

„Já ...“

„Neznepokojujte se. Pan Stojíč nám prozradil i jak vás nebezpečí uchránit. Ne, že bychom to neuměli,“ ten druhý se zasmál,

jako by tu padl obzvlášť dobrý fór, „Ale dobrá informace nám může práci ulehčit.“

„Nevím o žádném nebezpečí,“ řekl Tománek. Už tiše, stejným hlasem, jakým se mě pokoušel na Ifigenii přemluvit k tomuto výletu.

„Dejme tomu, že to, co vám hrozí, má mnoho podob. S jednou právě hovoříte.“

„... vyhrožovat?“ zamumlal Tománek a poděšeně se podíval na Berien a pak na mne.

Oba jsme v tu chvíli pozorovali kinetický obraz na zdi. Byl opravdu na úrovni. Situace.

„Nikdo vám nevyhrožuje. Sám jste přece řekl, že se po dovolené chcete vrátit.“

Měli ho přečteného, to jistě. Věděli kam sáhnout, já a koneckonců ani Berien jsme na strach z vyhnanství nevypadali. Na nás měli určitě v záloze jiné triky.

„Co vlastně chcete?“

Věděl, že u nás podporu hledat nemůže. Snad si i uvědomoval, že by mu žádná nebyla platná.

„Pan Stojič nás upozornil na jedno ze zavazadel, které jste si sebou vzal.“

Pan Stojič byl nejspíš ten třetí vzadu, který Tománka navezl do loupeže tisíciletí a když se na něco přišlo, okamžitě vycouval. Možná to bylo mnohem složitější, protože on byl tam, kdežto Tománek s Berien přece jen v bezpečnějším prostoru Neutvarku. A třeba mu jen nabídli něco hned, takže nemusel čekat, až ten šrot ti dva prodají.

Tománek svěsil ramena a sklopil hlavu.

kapitola třináctá

„Ta svině. Parchant zatracenej. Vždyť to byl jeho nápad! Já bych nic takovýho nedělal, kdyby mě neukecával. Nikdo na nic nepříjde, je to bezpečný ... Houby bezpečný.“

Nepokoušel jsem se milého příbuzného uklidňovat. Bylo lepší, když se vynadává, vyřve, a několikrát praští do opěradla (své) dexterovské sedačky. To, že se vidina tučné odměny rozplynula, mě ve světle ohromné kliky, jíž jsme vyklouzli z policejních tenat (bohužel asi nikoliv protokolů), tolik netrápila. Mohlo to dopadnout hůř. Mnohem hůř a tak, že bych v rodinné historii průšvihů vyšlplhal pravděpodobně hodně vysoko.

Vrátili jsme se do Dexteru jak jen to šlo. Odmítli jsme tři vlezlé servisní společnosti, které slibovaly rychlé doplnění paliva, bleskovou ale neodbytou kontrolu lodí a prémiovou údržbu vnitřních systémů, protože jsme přiletěli zrovna ve chvíli, kdy rozdělují bonusy pro stálé i nové zákazníky a mají – taktéž náhodou – sezónní slevu na vybrané operace. Komisař nás nezdržoval, vlastně nám přímo naznačil, že okamžitý odlet bude tím nejlepším, co pro něj i pro sebe můžeme udělat.

Já si udělal kafe. Tedy požádal o něj Kybernet a vyslechl si k tomu hlášení o tom, že při neustále se zvyšující frekvenci vaření kávy dojde tato během následujících deseti dní a je tudíž nutno doplnit zásoby.

Tohle miluji. Ještě, že nepřednesl říznou filipiku o škodlivém vlivu kofeinu na lidský organismus.

Připomněl jsem mu, že nedávno zatoužil po kafi i on, protože umělá inteligence kontrovala sdělením, že tehdy šlo o čistě psychologický moment, pomocí jehož se mi, jako kapitánu, osobě nadřízené, snažil pomoci uklidnit pasažéra, osobu nenadřízenou. A potom se skutečně pokusil hovořit o kofeinu jako látce ne zrovna potřebné pro můj organismus. Přerušil jsem ho a zvedl se ze sedačky, v níž jsem si dosud hověl, abych si z automatu v rohu vytáhl kelímeček.

„Hajzl zatracenej,“ zavrčel Tománek v odpověď na dotaz, jestli nechce také. „Mizernej. Ksindl.“

„Nepoctivost se holt nevyplácí,“ rýpl jsem si. Tománkův slovník začal být příliš monotónní.

„Ale já přece nic dělat nechtěl. Ani by mě to nenapadlo, kdyby ... Berien, vždyť tys mě taky přesvědčovala. Říkalas jak to bude skvělejší kšeft. Jak víš co a jak.“

„Cože?“ tvářila se zaneprázdněně, skláněla se nad navigačním panelem a jakoby soustředěně ho studovala.

„Tebe to neštve? Když nás ten hajzl takhle podrazil? A proč si se nebránila?“

„Kde? Aha. Šli najisto, miláčku. Já se neumím probíjet policejní stanicí a navíc neumím s tímhle zacházet.“

To bylo na mně. Malá výzva k zápisu do rychlokurzu pilotáže. Ne, že bych to nezvládl, protože základy pilotáže pozemských lodí jsou stejné u všech typů. Teoreticky bych měl zvládnout i válečný křižník a teoreticky totéž naučit každého, kdo má osm tříd a doklad o svéprávnosti.

„Klid, milostivá. Až se náš zločinec uklidní, probereme situaci. Já bych navrhoval něco jako návrat domů. Beztrestnost zajištěna.“

Takhle nějak se ti dva, doplnění ovšem o partu trochu nevrlejších (nejspíš) pistolníků, květnatě vyjádřili, když přebírali bednu s někdejšími horkým zbožím. Nakoukli dovnitř, pak ji hodili ji do vlastního vznášedla a odeslali s těmi nebezpečně tupě vypadajícími střelci pryč. Udělali ještě předpisové bububu, několik vět o mlčenlivosti ve vlastním zájmu a přimhouřeném oku pro bezproblémovou spolupráci. Potom nás jednoduše nechali napospas Neut'anům, kteří s námi sesmolili jednoduchý protokol o přestupku, načež nám ukázali dveře.

„Myslíte? Tak mi raději pomozte. Předstartovou, vy moulo,“ vyhnala mě od navigace.

„Nač ten spěch?“

„Panebože, tohle je hrozná doba,“ povzdychla si. „Matriarchát měl určitě větší výhody. Musíme nahoru, za těma bastarda.“

„Proboha proč?“ zděsil jsem se. „Chcete je snad zahákovat na vysokém orbitu? Buďte ráda, že jsme nedopadli hůř.“

„Chlapi. Jeden větší blbec než druhý,“ praštila do pultu. „Stačí na vás zahrát divadýlko a složíte se.“

„Mám rád jak svou licenci, tak svou svobodu.“ Nepraštil jsem do ničeho, abych si nevyžil kafe, a navíc se mi její rozčilování začínalo líbit.

„A kdo by vás o ně připravil? Ta banda podvodníků, která vám zamává před očima nějakou kartičkou a vy pokleknete v posvátné hrůze před zákonem?“

„Rozvášněná revolucionářka?“

„Rozvášněná realistka. Vy si skutečně myslíte, že byli z Centrální?“

„A odkudpak jinak? Z Armády spásy?“

Rozvášněná revolucionářka vypadla z mých úst tak trochu podvědomě. Jenže Berien mi opravdu něčím připomínala aktivistku Hnutí za rovná práva čehokoliv nebo disidentku. Bylo to v ní a nebyl to jen fanaticky planoucí zrak.

„Třeba. Anebo taky v režii kohokoliv jiného než Obchodní unie, sakra. Ten parchant nás prostě prodal dál. Možná ani nemusel, ale na tom nezáleží.“

Otočila se od panelu, rozzuřená víc než Tománek. Slušelo jí to.

„Kdyby to byla Centrální nebo unionistická policie, tak nás, proboha, eskortovali domů. Když už pro nic jiného, tak proto, že o tom krámu víme.“

Na tom něco bylo.

„Vsadím se o všechny poklady světa, že jejich kurz bude kamkoliv jinam, než na Zem. Tam se vrátí až s pěkným balíkem peněz – jestli vůbec. A my můžeme být pro tuhle chvíli rádi, že jsme přežili.“

„Za což ovšem vděčíme nejspíš neutskému komisaři,“ napadlo mne. „Dveem je nejspíš

práskač a těch pár lidí, co se motalo kolem depa k tomu taky mělo asi dobrý důvod.“

„Nejspíš,“ řekla a vrátila se k panelu. Hrála si s tou dotykovou obrazovkou, vybavenou pěti tlačítky po levé straně pro případ, že by displej někdo pozdravil kladivem, už suverénněji. Koneckonců, jeden z těch knoflíků dokázal vrátit ovládání do výchozího stavu, když někdo zabloudil příliš hluboko do útroby systému a Berien tuhle záchrannou brzdu využila už několikrát.

„Jenže, milostivá, teď už je pozdě.“

„Ale houby,“ řekla to drsněji, ale k jejím ústům se to nehodí, pročez nahrazují.

„Jestli je stihneme sledovat na orbit a do přechodu, tak je máme.“

„Ostřížím zrakem a telepatickou myslí naši právě službu nastoupivší navigátorky?“

„Navigačním majákem, z něhož se vlastně skládá ta zatracená bedna. Nejsem blbá,“ řekla a podívala se na Tománka.

Její akcie v tu chvíli prorazily stoleté maximum a šplhaly do závratné výše.

„V tom případě jdeme na start, беруško.“

kapitola čtrnáctá

Technika je věc. Falešní poldové měli v nákladovém prostoru špiona, který za sebou zanechával nenápadnou stopu. Bylo to primitivní, leč účinné, v bedně byla bionika, která si vyžádala od přenosových mašin lodi koordináty – jako bionika na to měla nárok – a Kybernet, nebo jeho libovolný galaktický ekvivalent, je poskytnout musel, předával je všem podobným zařízením na lodi, aby byla zajištěna funkce neuronů po přesunu. Posádka o tom mohla – ba přímo měla – vědět, ale tohle už hezkých pár desetiletí nikoho nevzrušuje. Podstatnější bylo, že naše milá bedna koordináty odvysílala na veřejnou bůji (konspiračně zamotané do vlákna normálního hlášení).

Nikoho nenapadne – při frekvenci nejrozumnějších příkazů, zákazů, povelů a strojové komunikace, která na přetížených orbitech probíhá, že za sebou nechává jízdní řád. A pokud naši milí zloději nebudou putovat přes prázdný prostor, ale podle navigačních sond (což bylo pravděpodobné), dokážeme je vyčmuchat. Jestli nám to bude k něčemu platné, to už byla starost Berien, ne moje.

Vyhýbat se navigačním sondám je pošetilé, honíte-li čas nebo nechcete-li se probudit někde na druhém konci vesmíru. Dobře kalibrované sondy jsou vlastně křižovatkami vesmírných cest. Od jedné k druhé vedou pomyslné dálnice, silnice a polní cesty dopravního systému. Každá sonda zná přesné souřadnice svých sousedů, umí je předat rychle a případně též upravené pro rychlost a klasický kurz. Nikdy v její přítomnosti nestrávíte víc než několik hodin když máte dobře připravený itinerář a jen v případě, že potřebujete kurz upravit a nabrat příslušnou rychlost, zdržíte se déle. Navíc po sobě necháte čitelný záznam o průletu a věřte mi, že většina úspěšných záchranných akcí (včetně těch, o nichž se na titulních stranách nepíše) je založena na informaci o posledním výskytu

v normálním prostoru a o posledním zamýšleném cíli.

Když si chcete zariskovat, kolem sondy neletíte. Když se živíte pašováním ve velkém, máte taky cestu jinudy. Ale když chcete být opravdu nenápadní, letíte podle sond – není větší chybou, když sondě podvrhnete falešné souřadnice. Může se vám totiž stát, že oblastní dispečer zblázní půl vesmíru, protože při rutinní kontrole se vaše přibližovací neobjevilo tam, kde mělo být. A je po inkognitu a nenápadnosti. Další sonda, u níž se objevíte, totiž jásavě ohlásí, že našla ztracený objekt. Kdyby nic jiného, musíte vyplnit hlášení nebo podepsat protokol. A v tu chvíli je o vás záznam.

Věřte mi, že některé státní organizace mají celá oddělení, která se rýpou v podobných nesrovnalostech. O pojišťovnách nemluví.

Když se chcete opravdu profesionálně ztratit a objevit někde jinde, dělá se to jinak. Jak, to nepovím, protože nejsem ani pašerák ani agent a tyhle věci neznám.

Naši přátelé mohli také ten šrot přeložit, ale s tím rozvášněná revolucionářka nepočítala – koneckonců, byla to jen obyčejná chytrá transportní bedna s nastaveným režimem. A oni také spěchali. Hrabat se původním balení nebylo třeba dříve, než se na úlovek bude dívat někdo další, šéf či zákazník. V druhém případě pro ně měla bedna stejnou výhodu jako měla pro mne. Hlídala si otevření a vyjmutí obsahu – s tím nikdo, kromě prohlížení – nehýbal.

Netušil jsem, jestli letí v některé nákladní kocábce, jestli se neježí zbraněmi v maskované fregatě nebo putují v procovské jachtě, konečně, to bylo jedno.

Neutský komisař si jistě zhluboka oddechl, když jsme podle jeho tichého přání v co nejkratší době odstartovali.

Na neutvarském orbitu bylo průměrné rušno, dispečeri nás vyhnali z nízkého na vysoký, kolem několika planetostacionárních družic a první vlny navigačních sond, kterých je kolem takovéhohleh vesmírného přístavu celkem dost. Ale ani tady se provoz nedal

srovnávat s hukotem, který panuje kolem centrálních světů.

Uvědomil jsem si, že mi bude nějaký ten pátek trvat, než si odvyknu tenhle aspekt porovnávat. Byla to podvědomá reakce dopraváka Mezihvězdné, jedna z věcí, na níž se v baru s ostatními piloty dalo skvěle – a hlavně dlouho – nadávat. I když, v mém případě eskového mašinfíry, to bylo čistě teoretické.

Berien se ve chvíli, kdy jsem jí dovolil odepnout pásy, okamžitě přihlásila ke komunikační schránce, kterou si prozíravě zaplatila a po chvíli napjatého očekávání, kdy naši revolucionáře stačily poblednout líce, z ní skutečně vypadla zpráva, obsahující souřadnice, vyslané z přepravní bedny.

Nic mi neřikaly.

„Musíme přes prázdný prostor,“ navrhl jsem s nadhledem mazáka. „Možná máme štěnici taky,“

„Jo. Přes setkávadlo – tady,“ ukázala Berien na obrazovku. U navigačního panelu nezahléla, holka šikovná. A čím dál tím záhadnější. Ne, nešlo o to, že tak rychle pronikla do navigace Dexteru, to konečně není problém pro nikoho, kdo se kdy s nějakou navigací setkal. Ani o nekřečovitý, přirozený tón, jímž použila slovo setkávadlo, což je samozřejmě pilotský slang (i když parkoviště mám radši). Čím dál tím víc jsem cítil, že z ní vyzařuje něco známého. Spřízněného a nebyla to láska nebo podobné falešné představy, protože mě život naučil mít se před podobnými typy na pozoru. Ne, něco nás skutečně spojovalo.

„Nespi.“

Tománek mohl. Byl pasažér a to tykání patřilo mně. Ostatně, můj drahý příbuzný od startu nepromluvil, na Berien byl našťvaný – tušil jsem proč, ale o tom až později – a mně prostě neměl co říci.

„Nebudeme pomalí? Tedy – nevím, co chceš podnikat, ale co když jedou přímo do chlívku?“

Pokrčila rameny. Navigátorskou práci už měla za sebou a tak si natáhla nohy a složila

ruce za hlavu. Zvedla oči od panelu a zahleděla se do prázdna.

„Doufejme, že ne. A co bude potom, to fakticky nevím. Snad mě něco napadne.“

Vyrazili jsme k určenému čtverci přechodu.

Parkoviště čtyřicet parseků odtud. Objezd na přímé cestě za bednou šrotu, s níž vlastně nemám nic společného, vyjma neurčitého a nebezpečného zisku – někdy.

Použili jsme tu časově náročnější variantu sledování. Mohli nám uletět kamkoliv – a to kamkoliv podle všeho znamenalo opravdu daleko. Už teď mířili mimo oblast přímého vlivu Obchodní unie. Do absolutně neutrálního prostoru, což znamená tak daleko, kam se žádná vojenská loď nedostane dřív než za několik dní. Takových souřadnic je ve vesmíru mnoho. Než tam dorazíme, mohou už být jinde – a právě pod ochranou nějaké menší flotily. Bůhvíjaké. Možná nás cesta zavede daleko od světa Obchodní unie, třeba se dostaneme k Vaunderům, Theréancům, k některé z menších civilizací, která si snaží vydobýt místo v Galaxii. Pouštím se do dobrodružství, které může skončit kdekoliv a jakkoliv.

A nepodnikám ho z lásky k bližnímu příbuznému ani pro peníze. V podstatě mě žene pocit zlomyslnosti a chuti se aspoň trochu pomstít.

kapitola patnáctá

Na místo určení jsme dorazili o devět dní později. Cestičkou vyšlapanou několika souřadnicemi z navigačních sond. Tyhle byly poslední.

Nevěděli jsme, kam že nás to osud zanesl. Ale ve stejné soustavě se pohybovala snad kosmická loď, plující patrně pod žádnou vlajkou tajné služby. Hvězdy tady vypadaly nějak podivně.

Soustava byla plná planetárního smetí.

„Tak jo,“ Nezbyvalo, než začít pátrat. Ale kde to vlastně jsme – jak už jsem prozradil, vyšpionované souřadnice mi nic neříkaly. Kybernet Dexteru se vyjádřil pouze v tom smyslu, že se nacházíme mimo území Obchodní unie, souřadnice odpovídají plavebnímu katalogu, osídlení neznámé, vliv rovněž. Byl to civilní Kybernet. Se sériovou databází.

Pokusil jsem se z něj vydolovat několik skrytých informací, které obsahovat musel.

Automat na kafe zvládám lépe.

„Nechceš to raději přenechat laikům?“ zeptala se jízlivě Berien. Skrývalo se v ní víc než jsem tušil.

„Jak je libo, milostivá,“ odpověděl jsem stejným tónem. Vyplázla na mně jazyk a chvíli zamyšleně s prstem na rtech, pozorovala palubní desku. Potom se ke mně natočila zády a rychle ťukala do membrány konzole. Zase jedna chytrá, která si myslí, že panely byly namontovány jen proto, aby si s nimi pilot hrál. Že se kosmická loď diriguje klávesnicí a pravěkými příkazy. Jenže tohle není retrosimulátor, dámo. Takhle pákový ovladač, ten nepotřebujete?

Nahlas jsem neřekl nic, protože jsem slušně vychovaný. Přes rameno nekoukám.

Což byla v tuto chvíli chyba. Po pěti minutách systémového ticha, jsem zjistil, že Kybernet pozastavil práci na mých příkazech a zabývá se něčím jiným. Po pěti minutách z něj vylezla první textová zpráva, problikla na levém monitoru a za další pětiminutovku se Berien konečně narovнала, oddechla si a vyhnala Tománka pro kávu.

„Tak co? Bé beta epsilon na ká patnáct, dvanáct ksí? Tajná základna vesmírných pirátů a jejich kapitána Kulhavé komety?“ rýpl jsem si.

„Sedím u toho podruhé v životě,“ odsekla. „A támhleto,“ ukázala na hlavní obrazovku, přičemž její prst mířil asi deset astronomických jednotek do hvězdného nebe. „Je podle všeho Damait.“

Třeba Tiamad, vážená slečno. Ale přesto jsem nechal Kybernet zkontrolovat polohu s odkazem na jistou planetu – nebo hvězdu – Damait.

A byla to pravda. Ta neuronová potvora s úšklebkem potvrdila strohé údaje o theréanské kolonii Danmaid, v pozemšťanské transkripci Dámaid, Berien se sekla o čárku nad i.

Což bylo vedlejší. Ve vzduchu se vznášelo víc, než zájem nějaké Centrální. Tohle zavánělo mezicivilizačními problémy.

„Co teď?“

„Poletíme tam. Nic jiného nám ostatně nezbývá, leda se vrátit. Třeba nás budou považovat za turisty.“

Pěkně blbě. Tahle kocábka může mít ve zdejších databázích hezky červený záznam.

„Tady nás neutská policie neuchrání.“ namítl jsem. „A první vzkaz, který nám pošlou, až nás objeví, bude torpédo.“

„Ale já tu věc musím dostat,“ řekla umíněně. Rozvášněná revolucionářka se vrátila.

„Přestává to mít rozměry bezpečných peněz.“ namítl jsem.

„Nejde o peníze,“ prozradila.

„Já bych se vrátil,“ připojil se ke mně Tománek. Už to neznělo tak sladce, jako na Berien promlouval na Neutu. Bylo jasné, že ji podezírá z komplotu proti vlastní osobě; teprve teď pochopil (a já si to připomněl), že ho bezbranná dívka namočila do příšerného průšvihů.

„Dva proti jedné? Aspoň to tu obhlédneme.“

Nevypadalo to tu nijak exoticky. Jeden plynný obr, hrst terestických planet obvyklé

velikosti. Spousta kamení. Kousek pod normou pro bezpečné lety.

To moře asteroidů mi připomnělo mého nešťastného prapředka a Etern. Tománek má moje geny, corianovské geny (no dobře, z hlediska dědičnosti je to hloupost, ale vysvětlete mi pak historii mé galaktické rodiny) a dva Coriani na palubě jedné lodi se nemohou dostat do malérů.

„Možná by stálo za to vrátit se a – a upozornit úřady,“ vypadlo z něj. „Když se to tak zpackalo.“

Pozemšťanský šovinismus. Já z toho nic mít nebudu, tak ať, ale hlavně ať to zůstane doma.

To se počítá.

„Jestli chceš strávit zbytek života v místnosti pět krát pět metrů, tak to zkus. Stejně si myslím, že je to ztracené. Jsme na území Thérey.“

Berien nesouhlasila ani s jedním z nás.

„Kdepak, pánové. Damait není Thérea. Je to něco jako místní Neutvark na téhle straně Galaxie.“

„Slečna se vyzná.“

„Ne moc. Ale nevidí za vším jen Obchodní unii. Těch pár planet, které si nevidí ani na špičku nosu a z pochybného příbuzenství dělají největší sílu vesmíru.“

Znělo to příkře. Ale jistě, Pozemšťané i Eterňané jsou patrně v hloubi minulosti sourozenci z jedné kolébky (jinak bych tu nebyl) a Thérea se svými spojenci se Unii vyrovná, o jiných seskupeních nemluvě.

„Že já se do toho nechám uvrtat,“ vzdechl Tománek, který Berien i přes momentální ochladnutí stále miloval a který se jí proto nedokázal bránit. „Pořád jste mi říkali jaký to bude kšeft. Jak na to nikdo nepřijde. A teď nevím, jestli se domů dostanu celej.“

Vzpomněl jsem si, jak mě proháněl až na Ifigenii. To byl jiný hrdina.

„Chci jen říci,“ uklidnila se revolucionářka, „že střílet po nás nebudou. Jsme v dosahu navigace a bude tu plno svědků. Takže další bod k dobru.“

„Ani bych neřekl. Protože nevíme, koho vlastně pronásledujeme. A jestli je tu provoz, tak jsme v háji – pokud neodletí dál.“

„Tady to prodají,“ řekla Berien.

„Beruško, já tě miluju,“ vykřikl jsem, osvěcen náhlým nápadem. Oba na mne překvapeně pohlédli.

„Jestli máš pravdu – tak nemusí mít kupce. A proč by pak kupcem nemohla být Obchodní unie?“

Překvapení se prohloubilo. Přitom to bylo tak prosté (jiné úvahy ani nepřestuji). Pokud je tohle opravdu jakási obdoba našeho Neutvarku a pokud tu naši přátelé opravdu jsou a neodletěli dál, pak to může znamenat hodně. Například totéž, co znamenal náš přílet do Neutu.

„Jsem pozemšťanský šovinista a souhlasím se svým drahým potomkem – ta věc musí domů.“

Tománek se po dlouhé době rozzářil.

„No vidíš!“

Berien si vypůjčila Tománkuv předchozí obličej.

„Domů?“ vzdechla.

Smutně. Přesmutně, až mi to zase něco připomnělo.

kapitola šestnáctá

Mohlo to vyjít a také nemuselo, ale ve mně se probudil anděl pomsty. Dokonalé corianovské pomsty. Vlastně mě k němu přivedla Berien.

Sakra, já vyrůstal na Zemi, měl jsem tam kamarády a spolužáky, studoval, poprvé se zamiloval a poprvé nepřišel dva dny domů. Ale eternských padesát procent genofondu mělo své nároky a svá práva. Loajální jsem byl – ke Corianům. Symbolizoval jsem vlastně Obchodní unii v celé její podstatě dvou nejsilnějších členů – tak proč by měla jedna polovina vyžít tajemství budoucnosti a druhá o ničem nevědět?

Jestli opravdu nemají kupce a to byla padesátiprocentní pravděpodobnost, pak může přes prostředníka koupit tu bednu kdokoliv.

Hodlal jsem se postarat o to, aby to byla eternská vláda nebo společnost. Pak by to celé – na jisté úrovni prasklo – a v podstatě by nám to zajistilo jistou beztréstnost. Nebylo pochyb, že Centrální tajila svůj úlovek i před kolegy z eternské tajné služby. Jestli se to povede, pár diplomatů se za zavřenými dveřmi tajně pohádá a my z toho skutečně můžeme vyjít trochu bohatší. Byla to riskantní hra. Jenže já si na takové začínal zvykat.

Než jsme se ohlásili nejbližšímu majáku, vysvětlil jsem svůj plán Tománkovi i Berien. Ani jeden s ním nebyl příliš nadšen. Ale obsahoval – při dobrém výsledku – všechno, peníze i bezpečí.

Tománek se po chvíli váhání přesunul na mou stranu.

Stal jsem se – z pouhého kočího – nejdůležitější osobou na palubě.

„Ale jak to chceš provést?“ zeptalo se mě do života vrácené příbuzenstvo.

„Prostě zakotvíme a zkusíme najít nějakého eternského zástupce. Jestli je tohle něco jako volná zóna, tak tu bude. Potom už bude všechno záležet jen na mé výmluvnosti a na mých příbuzných.“

„Asi to bude nejlepší,“ přece jen v něm hlodal pozemšťanský šovinismus.

A tak jsme nabrali přímý kurz k Damaítu.

Jedna z dobrých vlastností, již oplývá velmoc, je ta, že občanům druhé velmoci poskytuje slušné zacházení. Původ Obchodní unie byl pro Dexter slušným vizem, théreanský úředník se ani nepodivil co děláme v tak odlehle části Galaxie. Nechal si nakukat, že jsme tři turisté (což na takových místech jednoznačně znamená pašeráci, ale ekonomika musí žít) a po povinné dvoudenní karanténě a lékařském vyšetření nás vpustil na vnitřní orbit.

Vypadalo to tu jinak, než v Neutvarku, Damaít byla planeta s atmosférou, vlastními formami života a statutem volné zóny. Žádný svět všech a nikoho, na pořádek tu dohlížela théreanská armáda a théreanská policie, přistávalo se u unifikovaných orbitálních mol. Nikdy na povrchu, kam vás dopraví kyvadlovka, když budete chtít. Což jsme chtěli – jako turisti jsme nemohli jen tak zůstat u mola.

Samozřejmě, že jsme si to namířili zrovna do míst, kde se soustředila obchodní zastoupení.

Najít v místním adresáři kontakt na honorárního konzula Eternu bylo jednoduché. Spojit se s ním rovněž.

Domluvil jsem si rande na odpolední hodiny a chystal se hodit do gala. Nepochyboval jsem, že konzul bude mít přímé podprostorové spojení s rodnou planetou. Šlo o to, přesvědčit ho o důležitosti mého telefonátu, nebo o důležitosti (když to jinak nepůjde) obchodu, který mu chci nabídnout.

Tománkovu pomoc i Berieninu přítomnost jsem odmítl. Budu-li nucen hrát na národní city, dva Pozemšťané by mi jen překáželi.

Berien aspoň vyřídila přepravu dolů. Na to, že se veškerý obchod odehrával na orbitu, pendlovaly tu raketoplány v docela hustých frekvencích. Možná to patří k théreanským zvykům, každopádně se to hodilo.

Ani jsme nepotřebovali směnárnu, platil tu celkem užitečný zvyk, podpořený turistickou smlouvou, že některé kreditní karty Obchodní Unie se do určité částky berou, jejich krytí se

ověřovalo později a za platby ručila Unie. Čímž jsme měli po starostech i s touhle drobností.

Dámait skutečně nebyl Neut.

Dolů jsme letěli všichni tři – aby to nebylo nápadné – a mé dvě ozdoby se v malém, skutečně rekreačním městečku, mohly věnovat obhlížení ulic. Já z letiště pokračoval nadzemní dráhou dál. Protože mezi tou spoustou barů, přízemních luxusních i prostých hotelů, galerií (o théreanském umění toho moc nevím a tahle nevyužitá možnost mě opravdu mrzela) se tu nacházely i budovy správně.

K nerozeznání podobné těm rekreačním. Sídlo eternského zastoupení se nacházelo v žluté placaté vile, obklopené téměřeternskou zahradou maekenského stylu, s umělými pahorky a kamením obloženými hustými keři.

Přivítal mě asistent sekretáře tajemníka pana konzula Sverna Mateadera Sverna, vyptal se co mám na svém poloeternském srdci, načež mě poslal za sekretářem tajemníka pana konzula Sverna Mateadera Sverna, který mě po dalším, totožném vyptávání uvedl k tajemníku pana konzula Sverna Mateadera Sverna. Až sem to šlo docela rychle.

Tajemník pana Atakdale už nebyl ani komisi, ani komisi zdvořilý a nad šálkem aetu ze mně začal tahat rozumy.

„Mám určité informace, o nichž se domnívám, že by mohly být pro Etern zajímavé,“ načal jsem obřadně. On mi stejně vznešeně odpovídal, chvíli jsme si pinkali větičkami, nemohl jsme mu všechno naservírovat z jedné pánve.

Po slabé půlhodince to vypadalo, že mou historku koupil.

„Jistě chápete, že vaše informace si musíme ověřit,“ řekl mi na konec. „Aspoň do té míry, do které to půjde.“

S radostí jsem mu dal své reference na strýce Dmara. Ten byl v dost slušném postavení i na to, aby unesl i nějakou drobnou diplomatickou nepříjemnost.

„Váš otec je komodorem Obchodní flotily, že?“ ujistil se tajemník.

„Pokud vím, tak zatím ano. I když – mluvil jsem s ním naposledy před delším časem – uvažoval o odchodu.“ I tohle byla reference, i když jsem v její úspěšnost nijak nevěřil, eternská Obchodní flotila byla spíš obyčejným úřadem, který se snažil (podle tátových slov nepříliš úspěšně) dirigovat nákladní přepravu velkých státních i soukromých eternských přepravců. Země na tom s Mezihvězdnou byla mnohem lépe.

„Víte, mnoho pracovníků zastoupení za hranicemi Unie pochází právě z Flotily. Já také.“ přiznal se. „Pan konzul Svern Mateader Svern nikoliv.“

Jistě. Ten – pokud neabsolvoval diplomatický kurz – vyšel z líhně tajné služby.

Dopil jsem poslední šálek aetu, nechal mu svou adresu na molo, u něhož parkoval Dexter a odporoučel se.

Uvidíme, jestli tenhle tah, jímž jsem se z pozice pouhého pilota vypracoval na hlavu spiknutí, vyjde.

Vsadil jsem vše na kartu pochybného corianského štěstí.

kapitola sedmnáctá

„Tak co?“

Tománek byl netrpělivý.

„Myslíš, že nesu balík peněz a klíče od vily, kde strávíme zbytek života v přepychu a klidu?“

Ve tváři se mu objevil plakátový výraz, prozrazující, že něco takového ho přece jen napadlo.

„Musíme počkat. Asi si nás proklepnou. Mně určitě. Potom si ověří, jestli jsem mluvil pravdu. Aspoň částečně a tak hluboko, jak jen to půjde.“

„A pak?“

„Potom jim vyklopíme zbytek – to jest jak ti chlapíci vypadali a že se k té bedně mohou dostat,“ řekla Berien.

Kývl jsem, což Tománka trochu uklidnilo.

Berien ale vypadala maličko roztrpčeně.

„Chtěla jsem...“ mávla rukou, chvíli mlčela.

„Můžeme si klást podmínky i my, nebo se z tebe stal velkej šéf a rozhoduješ o dělení kořisti?“ zeptala se sarkasticky.

„Pokuším se naplnit v á š plán, ne svůj,“ odpověděl jsem. „O peníze mi zase tolik nejde. I když neříkám, že teď bych na nějakou rozumnou částku neměl nárok.“

„Nemyslím jen na peníze,“ řekla s obvyklým revolucionářským svitem v očích. Potom už mlčela. Po zbytek dne.

Vypadalo to nebezpečně, protože určitě vymýšlela svůj trik, jak se k artefaktu dostat.

Kdybych jen tak věděl proč to vlastně dělá.

Ptát se nemělo smysl.

Ubytovali jsme se v laciném hotýlku, který pro Pozemšťany sice vypadal exoticky, ale ve skutečnosti muselo jít o theréanskou verzi *Holiday Inn* nebo *Tuláka po hvězdách*. Nic moc komfort, jedna místnost s postelemi, dvě skříně, kumbálek sociálního zařízení. Když zaplatíte předem, máte nárok na slevu. Promiňte, ale tak dobře pozemšťansky náš kybernetický tlumočník neumět, on nebýt hlavní funkce pro návštěvy z taková dálka. SLEVA nerozumět, opakovat. Litovat.

Večer jsme prošli město.

Nijak zvlášť nežilo. Kdyby se tu nevyskytovaly pro naše oči exotické mimozemské rasy, za ošoupané podrážky by prohlídka nestála, zvláště když se v baru musíte spokojit s velice omezenou, maximálně dvouřádkovou nabídkou. Riskovat a ochutnat něco místního je absolutní nesmysl, nedá se příliš předpokládat, že zdejší doktoři vědí jak je lidské tělo uspořádáno a při poskytování první pomoci můžete přijít o nějaký ten teoreticky přebytečný orgán.

Ráno jsme se znovu vrhli na turistiku. Bylo to, koneckonců, naše současné krytí.

Zatáhl jsem ty dva do dvou galerií nebo obchodů s turistickými upomínkami, a jednoho nonstop biografu, kde to nestálo za nic, protože překladače nevedli. Potom se naše cesty rozešly, Berien s Tománkem uzavřeli protikulturní pakt, potvory. Že se raději budou kochat přírodou než poslouchat mé rádobyoudré přednášky o překrásné sytosti barev a procítěném výkonu hlavního představitele.

Utrousil jsem něco sexuálně jednoznačného, na což Berien reagovala vousatou poznámkou o humiditě mezí a Tománek zavrčením. Smluvil jsem si s nimi rande před soumrakem a sám se vrátil do hotelu, abych si vyzvedl poštu.

Schránka Dexteru obsahovala kromě několika nesrozumitelných reklam i vzkaz od pana konzula XXX.

Tlumočil ji tajemník.

„Pan konzul Svern Mateader Svern vás přijme zítra po odpolední siestě.“

Což znamená, že pro pana Doplníte si sami, jsme turisté, kteří pravděpodobně potřebují vyřešit nějaký drobný problém. Čili důvěrněji – Eterňané si mou historku definitivně kupují.

Večer jsem to řekl těm dvěma.

Nijak je to nepřekvapilo, počítali s tím, jak mi bylo jednohlasně oznámeno. A ať se prý hodlám předvést, protože všechno je teď na mně a oni si berou oddechový čas.

Nazítří ale zapomněli na averzi vůči místní kultuře a nehnuli se ode mne, i když jsem je

protáhl další galerií a pomstychtivě zatáhl na stejný film.

Tománek byl jako na trní, Berien také. Její nervozita byla snad z jiného soudku, než potomečkova, ale stejně jako on i ona přestala reagovat na rejpání, nervózně si mnula co chvíli ruce a pokoušela se pískat nějakou melodii. Nu, ani já nebyl zrovna příkladným vzorkem muže ledové tváře a železných nervů, ale rozhodně jsem vypadal klidněji než oni. Také proto, že jsme přemýšlel.

O nich.

Tománek viděl v úspěchu eternské akce spíš cestu z obrovského průšvihů, v němž se ocitl, a který hrozil přehodit jeho dosud klidný a takřka spořádaný život jako tornádo přeneslo Dorotčin dům na hlavu zlé čerodějnice. I když někde tam vespod ležela představa o balíku peněz, které by se k tomu mohly připojit, zachrana kůži měla sto-procentní prioritu.

Peníze nebyly cítit ani z Berien. Jistý fatalismus ano. Nepředpokládala, že by se to povedlo, dopředu se smířila, že prohrajeme, tak jako v Neutvarku – a zatraceně, i předtím, evidentně z jejího nitra vyplouvala řada neúspěchů a následných nadějí. K tomu jsem nepotřeboval empatii, abych cítil odevzdanost osudu.

Co jste zač, slečno a proč vlastně tohle všechno podnikáte?

Její tajuplné a tak trochu neracionální chování, jež stále častěji vyplouvalo na povrch, mě provokovalo.

Vypadalo to, že jediný primárně finančně zainteresovaný člověk jsem tu já.

Trochu jsem je ještě napínal, když jsem se před audiencí nekonečně dlouho šlehtil, ale přežili to a tentokrát mě doprovodili až k vile.

Usadil jsme je v nedalekém bistru, z něhož se mohli kochat pohledem na poklidnou ulici, a vyrazil.

Protentokrát se to obešlo bez služebního postupu, ten nejnižší mě dopravil přímo do kanceláře nejvyššího a já se mohl osobně seznámit s vyznavačem funkce pleno titulo.

Vypadal reprezentativně, jen obličej měl trochu protažený, bradu pokleslou. Později mi došlo, že to byla podvědomá snaha napodobit tvář Theréanců, již zdobí lícní torby, několik let v téhle funkci se na něm muselo podepsat.

„Můj tajemník mě seznámil s vaším případem,“ řekl, když objednal podnos plný aetu. Než ho přinesli, mazal mi chvíli med kolem úst plkáním o mé loajalitě vůči Eternu. Když pak (zřejmě vrchní tajemník asistenta manažera pro obsluhu hostů) zmizel za dveřmi, přidal konzul několik vět o tom, že eternská společnost je otevřena všem, kdo jí chtějí pomoci. Pak přešel k věci.

„Nepopírám, že naše odborníky to zaujalo. Nezajímají mě důvody, které vás ke mne přivedly. Určitě víte, že si musíme nějaké věci prověřit, takže vás tu ještě pár dní zdržíme, pokud vám to nevadí.

Informoval jsem se na vaši osobu,“ přehodil náhle výhybku, „A bylo mi řečeno, že váš strýc by byl rád, kdybyste ho v blízké době navštívil.“

„Strýc Dmar?“

„Toho neznám. Pan Heru Corian Barre.“

„Aha.“

Strýc Heru je Dmarovým bratrancem. Setkal jsem se s ním snad dvakrát, ale – pokud si dobře vzpomínám – je stejně jako Dmar v docela slušném postavení. Státní služba, pravděpodobně. Najisto to nevím.

„Shodou okolností je to spolužák jednoho z mých nadřízených,“ prozradil mi Mateader.

Bylo vyděláno. Na eternské straně mé rodiny se hrálo ve vysokých funkcích s lepšími kartami a to bylo jen dobře. Já na bráchu ...

„V podstatě můžete využít diplomatické linky a odpovědět mu. Požádal mě o tuto drobnou laskavost a já mu samozřejmě rád vyhovím.“

Odpovědět?

Některé věci se neříkají nahlas. Některé ani potichu. Ukázal mi na terminál, zamaskovaný jako Mingův obraz. Díky téhle snobské komerci (matka má v salóne stejné zařízení, jen s větší obrazovkou a jiným Mingovým dílem) toho malíře celkem nesnáším.

V rohu, nad hlavou manželky středověkého potentáta, svítila důvěrně známá ikonka. Velké C (pochopitelně v eternské abecedě).

Ukázal jsem na ni prstem, obraz se rozplynul, odhalil monitor a terminál mě požádal o identifikaci.

Ne ledajakou.

Chtělo to po mně DNA.

Corianovské DNA.

„Můžete si to odnést,“ řekl mi ouřada, když terminál poznal, že hovoří s oprávněnou osobou.

Znamenalo to: Tahle pošta v naší síti nikdy nebyla a já o ní nic nevím. A tak jsem přehrál záznam na věnovanou kartu a v klidu se odporoučel.

kapitola osmnáctá

Tománek nedočkavě přecházel sem a tam po ulici. Sám. Ohlédl jsem se k bistru. Nic, nikdo z něj nevyběhl, aby mi udýchaně položil stejnou otázku:

„Neseš něco?“

„Ne,“ řekl jsem napůl zklamaným a napůl lhostejným tónem: „Tedy až na dopis od mého příbuzného. Vypadá to, že budeme muset ještě pár dní počkat. Kde je Berien?“

Neslyšel. Jenom olízl oschlé rty a nervózně polkl.

„Zase čekat? Poslyš, já už přestávám věřit, že nám to vyjde.“

„Určitě. Konexe jsou konexe, potomečku. Tak jdeme.“

Stejně mi nevěřil.

A ani neodpověděl.

„Kde je?“ zeptal jsem se ještě jednou, když poslušně vyrazil, ani se nerozhlédl. Už z výrazu jeho tváře bylo jasné, že tohle není otázka, na kterou touží odpovědět.

„Ona – šla napřed.“

„Kam?“

Mlčel. Od Neutvarku už to mezi ním a Berien jiskřilo úplně jinak. Spadly mu z očí šupiny. Ne, stále ji miloval, to jenom přicházel na to, že andělská tvář neznamena andělské způsoby.

„Měl bych se o ni starat?“ zeptal se po chvíli.

„Asi ano. Rád bych někde přečetl tohle,“ poklepal jsem na kapsu, v níž se ukrývala karta se záznamem: „A to nejraději v Dexteru.“

„Neztratí se,“ broukl. Znamenalo to Kdyby tak chtěla zmizet. Poplácal jsem ho po rameni. Zatím jenom on ztrácel a to naději. Pomalu se propadal do zoufalého stavu, z něhož nevidí východisko. Nepomůže mu nic, ani jednoznačné odmítnutí, ani určitá naděje. A bude mu trvat hezky dlouho, než se sebere. Dokud nedokáže mozek vytižit na sto padesát procent něčím nebo někým jiným. Jde to těžko. Dobře to znám.

S předstíraným zájmem jsme si prohlédli prospekty nějaké cestovní kanceláře (i když to dost dobře mohly být náborové plakáty theréanského úřadu pro osidlování vzdáleného vesmíru) a potom se nechali kyvadlem hodit na orbit.

Tománkovi neustálé poletování nahoru a dolů nedělalo dobře. Málokdo je stavěn na několikahodinové nudné čekání na letišti, přechod z přirozené gravitace do umělé (tu a tam i do beztlákového stavu, který navzdory staletím kosmického věku většina lidí nesnáší tak dobře), člověk je ve své podstatě tvor usedlý. Mně to nevadí, protože podobné poskakování přináleží jaksí k práci každého pilota. A čekání jakbysmet, to možná ještě více. Čekání na odlet, čekání na volnou dráhu. Čekání, než vás ta zatracená elektronika dopraví na místo určení, nebo než se něco stane a vy budete aspoň k něčemu. Třeba k vyvolání paniky, to ovládají jenom lidé a já doufám, že to Kybernety částečně štvě. Jinak by to nebylo fěr.

V Dexteru si Tománek sedl do kouta, začal se zabývat vivisekcí vlastní duše a občasnému povzdychnutí. Tu a tam nervózně a s nadějí pohlédl na mne. Já si sedl k desce Kybernetu a zasunul kartu do čtečky. Příbuzenský dopis bude jistě zajímavý.

A to si pište, že byl.

Po úvodní zprávě, lakonicky oznamující, že po přehrání bude obsah smazán, kartu je třeba přeformátovat před dalším použitím nebo ekologicky recyklovat u firmy XY, vlastníci podepsanou smlouvu s výrobcem, se objevila tvář mého strýce.

Dmara.

„Takže ses ozval – aspoň, že někdy,“ pravil vyčítavě. „Nedá se říct, že bys chtěl svou rodinu ujišťovat o své existenci příliš často. Tvoje matka už ani neví, že má tři děti. Ani jí nebudu říkat, že se to prostřední zase dostalo do nějakého průšvihů – i když si myslím, že si zvykla.“

Čekals zprávu od Barra? Dohodli jsme se, že lepší bude, když se s tebou spojím já,

známe se přece jen víc. Vytáhl mě kvůli tomu z postele – pak se přiznal, že chtěl vyburcovat tvého otce, ale ten nebyl při ruce, odstěhovali se s tvou matkou na Darn. Barru mi toho moc nevysvětlil, takže stručně: jsi očekáván, včetně svých přátel, na Eternu. Tak brzo, jak jen to půjde. Nechci být příliš tajuplný – pokud sleduješ kalendář, pak ti jistě neušlo, že se blíží datum tvých ctěných narozenin. I když nejsou kulaté, očekává tě určitě zajímavý dar, dědeček si ho pro tebe připravil už vloni. Pokus se jednou strávit výročí v rodinném kruhu.

A nech, prosím, pro jednu plavat ta svá dobrodružství, už jich bylo poslední dobou víc než dost, a tohle je, jak se zdá, nejen nebezpečné, ale především zbytečné. Protože, jak doufám, se za nějaký den uvidíme osobně, loučit se s tebou nebudu.“

Blik a zpráva projela v textové podobě.

Blik a karta byla k ničemu.

„To nechápu,“ zavrtěl hlavou Tománek, když jsem mu obsah téměř doslovně přetlumočil.

„Čekal jsem, že nabídnou peníze. Nebo něco takového. A on tě zve na narozeniny.“

„To je právě to zajímavé, potomečku. Dmar nesnáší oslavy, já nesnáším oslavy, oba to o druhém víme, a jediné dárky, které jsem kdy dostal od dědy, byly tyhle nože,“ ukázal jsem palcem za sebe, kde se ve skříňce dědova kudla skutečně nacházela. „Vlastně mi tím řekl něco jiného. Něco, co mi nechtěl nebo nemohl říct konzul.“

„Máme letět na ten Darn?“

„Ale ne. Darn je sesterská planeta Eternu, takový precek, jestli nevíš. Kdysi z toho chtěli udělat zemědělský svět, jenže se to ekonomicky zvrátilo a dneska je z toho spíš obrovská chatová oblast. Na Zemi se lidé na stará kolena stěhují do Tichomoří, na Eternu to berou od podlahy a stěhují se na Darn. O tom, že tam táta koupil dům jsem věděl, koupil ho vlastně, už když odešli ze Země. Ne, potomečku. To, co mi chtěl říct, bylo až na konci. Jestli tomu dobře rozumím, pak je všechno docela jinak.“

„Oni nemají zájem?“ vyjevil se Tománek. „Máš toho všeho nechat, protože je ten artefakt nezajímá?“

Ta úvaha ho zděsila. Už se viděl v azylu.

„Neřekl bych. Dmar mi naznačil, že je zajímavá asi hodně. A s určitostí už delší dobu.“

„Nemohli o něm vědět.“ Nafoukl se šovinisticky, zapomínaje na nepatrnou stopu eternského genomu, jenž v sobě díky mně má.

„Ale kamaráde, nejen nebezpečné, ale i zbytečné dobrodružství znamená, že ti chachaři v Neutu pracovali pro Etern. Tohle mi chtěl říct.“

Zmlkl jsem, protože mě napadlo, že stejného zaměstnavatele mohou mít i ti dva, kteří všechno začali. Berien a pan Neznámý na Zemi.

Bylo by to docela komické.

„Takže zase nic,“ vzdechl zklamaně Tománek, ta duše bezelstná, jehož do celé akce nepřitáhl zisk, (jak si teď ze všech sil snažil namluvit) ale krásné Berieniny oči. Bylo už mi ho docela líto.

A toužil jsem se zachovat podle strýcovy rady. Teď už jen, aby se ty krásné oči vrátily na palubu Dexteru a já už je nějak přemluvím.

kapitola devatenáctá

Berien se ozvala až druhý den ráno.

„Vy už jste nahoře?“ zeptala se.

Na obrazovce vypadala poměrně nevyspale ale dobře. Jakoby jí něco udělalo ohromnou, ale opravdu úžasnou radost. No ...

„Příštím spojem letím za vámi. Připravte uvítání.“

Zavěsila.

Dokáže měnit nálady z hodiny na hodinu.

Nám nezbývalo nic jiného, než se držet Dmarovy rady a posunout se do eternského prostoru. Byla to jediná šance, jak z celé té zapeklité situace elegantně vycouvat. Začal jsem tedy připravovat odlet.

Tománek mi chvíli překážel, potom rozumně usoudil, že o jeho služby ani v nejmenším netoužím a uklidil se – jak se v poslední dny stalo jeho zvykem – do rohu.

Spojil jsem se s dispečerem a nahlásil odlet. Ne protestoval, jen mi sdělil vhodné časy, já si vybral, o ostatním si už popovídaly Kybernety.

Tedy další čekací doba.

Nebyla dlouhá – totiž její nudné období trvalo jen do přiletu kyvadlovky z povrchu.

Berien vpadla do Dexteru jako velká voda. Ani nepozdravila, hrnula se k ovládacímu pultu a chvíli na něm cosi hledala. Když nenalezla správná tlačítka, snížila se k hlasové komunikaci.

„Kybernet. Otevři nákladový prostor. Připrav loď k odletu.“

„To už dělá, kočička,“ upozornil jsem ji jemně. Ani se po mně nepodívala.

„Hotovo? Děkuji.“

To patřilo někomu jinému – podle onoho nákladového prostoru možná nějakému nosiči – ne, že by tihle roboti čekali, že jim bude někdo děkovat.

„Za jak dlouho dokončíš přípravu? Fajn. Takže to bychom měli.“

Teprve teď si všimla, že kromě ní tu jsou ještě další dva jedinci stejné nebo příbuzné rasy.

„A je to v pohodě, kluci,“ řekla rozpustile. „Máme to pod střechou.“

Pořád jsem nevěděl co. Až když nás zatáhla dozadu, do malého náladového prostoru, kde se na nás šklebila tak odporně známá přepravní bedna.

„A hrome,“ vyrazil jsem ze sebe. Slušně a spisovně, neboť ve chvílích vrcholného překvapení jinak nehovořím.

Poznala dva z mužů, kteří nás v Neutu obrali. Prostě do nich narazila – nedaleko eternského konzulátu. Nevšimli si jí, nebo to nedali najevo. Berien využila příležitosti a šla do toho. Nalepila se na toho, který vypadal přístupněji. Dohodla se s ním na podílu ze zisku.

To byla verze, jíž se nás snažila uklidnit. Mně uklidnit, Tománek to spolkl – s bednou v nákladovém prostoru se cítil o něco jistější.

Teď nezbývalo nic jiného, než pokračovat v načatém – zmizet odtud. Věnoval jsem se tedy dál své funkci kočího a rychtoval povoz k odjezdu. Tománek s Berien zmizeli – kam asi? Můj drahý potom se vrátil asi za čtvrt hodiny.

„Kdepak máš Berušku?“

„Prohlíží si poklad. Už poletíme?“

„Standardní časový plán. Nemá smysl ho zbytečně urychlovat. Ani brzdit,“ řekl jsem. Protože Berienina partyzánská akce byla příliš i na mou náтуру.

Kybernet už nepotřeboval dohled a tak jsem se šel na poklad podívat také. Chvíli jsem koukal na Berienino pozadí, horní polovinu těla ukrývala v otevřeném kontejneru.

„Nemyslím, že to bylo chytré,“ řekl jsem. „Podle všeho ta bedna byla tak jako tak na cestě k Eternu. A proč mít proti sobě jednu planetu, když můžeme mít hned dvě.“

Neodpověděla.

„Slyšíš? Mohlas něco říct. Prachy dostaneme tak jako tak.“

„Kašlu ti na peníze.“

To jsem slyšel poprvé.

„A určitě si nemyslím, žeš zvládla ostříleného agenta sex-appealem.“

Na chvíli se vynořila.

„Tak si nevěř. Mě je jedno, jak to bylo jednoduché. Já jen potřebuji tohle,“ a znovu sfárala.

„Jmenuje se Karl Chester, je na ženský a na prachy. Nechala jsem mu všechno – včetně své DNA a slibu, že je to jen na deset minut, než tu věc zdokumentuju, rozumíš? Já od něj nechtěla bednu. Jen si ji prohlédnout. Zahrála jsem slečnu Tajuplnou a slečnu Ohroženou, která to má spočítaný, když nedopraví šéfům aspoň hologram té věci. Skočil i na takovou hloupost, že pracujeme pro toho bláznivého sběratele Wilsona a on chce rozšířit své sbírky. A že modelem aspoň zachráníme holé životy, když ne existenci. A pár sladkých slov – stejně věděl, že to nemyslím vážně, ale prostě to koupil – originál je lepší, než kybersex.“

Snad jsem začal i žárlit. Proč, proboha, moje holka to není. Tománková? Nejspíš svoje.

„Ale co potom dělá ta bedna tady?“

„Prostě jsem si objednala přepravní službu a nechala ji odvézt, čemu se divíš,“ z kontejneru zabublal smích. „Byla jsem ve skladišti, měla autentifikaci a pro přepravního robota tedy měla právo s kontejnerem manipulovat.“

„Ale to je musíš mít v patách!“

„Dělala jsem přece h o l o g r a m. Než na to přijdou, máme dost času.“

„Kolik? Hodinu? Půl?“

„Možná.“

Kybernet zapípal do náramkového interkomu, že Dexter je schopen odletu, dispečer čeká na hlášení a trasa je volná. Byl čas.

„Tak prozatím to беру. Ted' šup do křesla, slečno Tajuplně ohrožená.“

„Ještě chvíli.“

„Děláš snad další hologram? Pan Chester může za chvíli klepat na dveře. A nevím, jestli jsem dost originálně sexy.“

„No – asi ano. Chester je ten vyšší. Co vedl v Neutu výslech.“

„Moc nás tehdy nevyslychali.“ snažil jsem se vybavit ten obličej. Ani to nešlo. Asi bych ho poznal, ale ten chlapík se opravdu snažil vypadat neutrálně. Tuctově.

Interkom zapípal podruhé.

„Tak dělej, sakra.“

Vrtala se v té krabici příliš dlouho.

„Nemyslím, že se můžeme zdržovat,“ upozornil jsem ji. „Když vezmeme včas roha, budeš mít času habaděj.“

„Myslíš?“ zaznělo z hloubi kontejneru: „Třeba ne. Ale na tom nezáleží. Nepotřebuju čas. Jen příležitost.“

Vzdechl jsem a věnoval pozornost raději kontrole systému. Kybernet s ní příliš nespíchal.

A my už museli vypadnout. Ne příliš brzy, protože tím by nás začala theréanská policie podezírat; a ne příliš pozdě, aby nás ti šašci nenašli. Protože oni vědí kam krabice zmizela a jen stejné důvody, pro něž nemůžeme odstartovat do pěti minut, je zdržují. Cizinec jako cizinec, vyměňovat horké zboží na theréanské půdě je sice skvělý zastírací manévr, jenomže obsahuje dost velké riziko.

„Kam poletíme?“ zeptal se Tománek, ostentativně si nevšímající Berien. Asi mu o Chesterovi řekla nějaké ty podrobnosti.

Měl jsem na mysli nějaké opravdu neutrální místo, pustinu, kde se v klidu dohodneme co a jak dál. Berienina akce všechno trochu zkomplikovala. Pořád – teď už z osobně bezpečnostních důvodů – jsem byl pro předání (případně prodání) bedny Eternu. Záleželo jen na tom, jak se mi podaří ty dva přesvědčit.

„Tak kam?“ nedal se potomek odbýt.

„Docela dobré místo je Veal,“ ozvalo se ode dveří. Vystřelily k nim tři překvapené pohledy.

Spatřily usmívajícího se Karla Chestera. V ruce držel blaster.

„Není to daleko – relativně. A budeme tam v bezpečí.“

kapitola dvacátá

Proti kapesní pistolce se možná dalo něco podniknout, ale Chester nás ujistil, že spíš spoléhá na nálož ve svém nikterak rozměrném zavazadle. Měla celkem jednoduché zajištění – explodovala by na podprahový příkaz Chesterova mozku. A tak jsme poslechli. Konečně – Veal nebyla konečná (doufejme) a nějaký prostor pro manévrování nám snad zbude.

Věřím v rodinné štěstí.

Chester si svou akci naplánoval ve výborný čas. Nemohli jsme se nijak zdržovat – a nemohli nás zdržovat ani dispečeri, provoz je provoz. A ti dole měli ještě méně času na uvažování, co by se stalo, kdyby nás nechali zadržet a potom museli vymýšlet proč. (V takovém případě bych se přimíchal do skutečně mezigalaktického skandálu a to by své kouzlo mělo. Jenže proč zkoušet všechno, že.)

Odpíchli jsme od mola a postrkování korekčními motorky líně přelétali na určenou trasu.

Po několika hodinách klidu tu opět byla Velká neznámá. Nezdálo se mi, že by Chester podlehl zlatému opojení a vmáčkł se do naší podezřelé party. Ba ne. Tohle vypadalo na složitější historii.

„Pro koho momentálně pracuji?“ zeptal jsem se na rovinu. Chester se zasmál.

„Ne, že by to bylo podstatné. Jsem vlastně jenom řidič – ale už mě začíná tahle štreka troch unavovat.“

„Řekněme, že momentálně pro Karla Chestera.“

„Jste blázen,“ řekl Tománek, který byl očividně nejzmatenější. „Což jsme vlastně všichni.“

„Neřekl bych. Někteří z nás mají jasný cíl od začátku, že?“

Koho tím myslel?

„Pro Etern už s největší pravděpodobností ne. Leda, že by tohle byl zastírací manévr, jak

bezpečně dopravit náklad na jeho území,“ plácl jsem. No, *tak* nesmyslné to nebylo.

„Možná.“ připustil Chester a poručil kafe pro všechny. Vlastně se nejdřív zeptal, jestli může dostat kelímek té horké bryndy, ale pánem Dexteru byl momentálně on.

„Jenže z vás smrdí Země na pět světelných let,“ řekla Berien. Vypadala spokojeně. Pravděpodobně reakce na jistotu další kapitoly průsvihu. „Takže já bych vyloučila Etern i Théreu a vlastně všechno ostatní.“

„Záleží na tom tolik?“ pokrčil únosce rameny a namočil rty do kávy.

„Až k Vealu asi ne,“ připustil jsem. „Jenže mně už to celkem zmáhá a rád bych, věřte mi, s tímhle skončil.“

„Všechno podstatné se dozvíte,“ řekl Chester komisně. Čas k příjemnému povídání ještě nenastal, koudel za zadní částí těla hořela nám všem.

Oprášili jsme čtvrté sedadlo. Chester vyhodil Berien od navigačního panelu, aby mohl kontrolovat nebezpečnou osobu jménem Piet Corian, kufřík s pojistku si postavil k nohám. Vypustil jsem ho z hlavy a věnoval se pilotáži – ne, že by to bylo kvůli theréanským navigačním majákům nějak obzvlášť zapotřebí, ale jaksi se patřilo k dobrému tónu profese předstírat, že jste za každé situace nepostradatelní.

„Stejně jsem čekala boudu,“ přiznala Berien: „Tak nějak mi nešlo do hlavy, že jsem mohla zůstat u bedny sama.“

„Já se opravdu z té kanceláře nesměl hnout. A poslat tam s vámi, jak vidíte, někoho jiného bylo proti mému plánu. Zvládla jste to na jedničku.“

„Přiznáte mi to jako polehčující okolnost?“

„Já už ničemu nerozumím?“ kníkl Tománek. „Jakej plán? Jaká bouda? Já chtěl jen ...“

Nedokončil, protože nevěděl. Byl mimo hru, stejně jako já, Corianové tu statovali jako kompars. Přines, podrž, skoč pro to či ono.

Také jsme fungovali jako katalyzátor. Bez Tománkova okouzlení sličnou spiklenkyní by

se ta věc nedostala pravděpodobně nikdy ven a nespustila by se celá řada akcí a protiakcí. Beze mne a mé touhy po pomstě, by se Berrien dostala na Dáma it se zpožděním a nejspíš by nepronikla k jádru věci, tedy k faktu, že aspoň za jednou částí historie stál Etern.

Co by dělal pan Chester bez ní? Asi by si pomohl jinak, ten zpropadený kufřík hovořil o připravené akci a nikoliv o náhodném využití situace.

Konečně, na to tolik nezáleželo. Ne tolik, jako na osobě pilota Pieta Coriana. Ačkoliv jsem s předstíraným zaujetím sledoval budíky, zcela nepředstíraně jsem přemýšlel o tom, co se bude dít dál.

Prvním a nejdůležitějším bodem bylo nenápadně a nevtíravě připomenout, že jsme v dohledné době očekávání v eternském prostoru a že by nebylo vhodné snažit se nás zmizet. Kdyby ne jiného, získá to aspoň čas. Pokud tam na druhé straně, u Vealu, nečekají všehoschopní bandité, pro něž diplomatické roztržky znamenají jen novinovou zprávu.

Jméno Veal mi nic neříkalo, pamatujte si každou ztracenou vartu v širém vesmíru, a tak jsem mohl jen čekat.

Ukrátil jsem si chvíli pozorováním asteroidů, poletujících v bezpečné vzdálenosti a tak malých, že jejich hmotnost nemohla vypočtenou dráhu změnit ani o mikron.

Jo, znám jednu dobrou historku o odfláknutém pozorování a následném děsu při zjištění, že ta mrňavá koule není kus kamene, ale hrst degenerovaného plynu, čili hvězda, navíc ve stádiu posmrtné ztuhlosti a tedy pořádně hmotná. A velkou vědeckou stanicí Galaktického průzkumu tento nepříjemný faktor poslal místo do centrálních oblastí na druhý konec vesmíru, do galaxie, kde se prohánělo všechno možné, včetně kosmických lodí na páru. Přidejte si k tomu nesmyslné chování průzkumníků a máte totální – filmové – drama. Ono to taky trhalo žebříčky a vydělalo moře peněz. Nejvděčnějšími návštěvníky kina byli zaměstnanci Galaktického průzkumu, kterým se později podařilo sehnat dost kamarádů na to, aby film

zcela vážně kandidoval na nejúspěšnější komedii roku. Hlasoval jsem taky.

Jaký úspěch by mělo skutečné drama, v němž se díky fyzikálním zákonům propadne pilot S-lodě do minulosti? Asi by ho kritika označila za konvenční a nenápaditý. Zato pokračování v podobě honby za budoucnostním artefaktem už do sebe něco mělo. Možná by to byla dobrá situační komedie.

Kdybychom byli hrdiny z plátna, čekal by nás zaručeně happy end, ale takhle?

Raději jsem pozoroval planetární smetí a vzpomínal přitom na Coriany. Dokážeme se vyhrabat i z takové situace?

Thereanská navigace se chovala stejně jako unionistická, vedla vás za ručičku až do míst, kde byl relativně volný prostor, a kde jste nemohli napáchat větší škody. Protáhla nás od orbitálních drah přes prostor, jímž se k nim přilétalo a kde byl provoz docela frekventovaný. Pošoupla nás i přes oblast nejvíce zaplněnou asteroidy a začala se s námi loučit. Doslova. Z kanálu, určeného nepodstatným informacím, vyběhlo několik nesrozumitelných pokřiků, textů a hologramů (nejspíš reklamních) a něco, co se při dobré vůli dalo považovat za theréanské Na shledanou.

Potom nás majáky předaly vlastnímu navigačnímu systému a za chvíli se Dexter ponořil do hyperprostoru, aby se po dvojici korekčních vymoření vyloupil v soustavě Vealu.

kapitola dvacátá první

Naše další vesmírná štace vypadala chudince už na první pohled. Kolem hvězdy, té menší z jednoho z početných kosmických párů, kroužily dvě terestické planety, jeden plyný (dejme tomu) obr. To, co zpočátku vypadalo jako čtvrtá planeta, byla nevelká kometa, vracející se z výletu po značně výstředné dráze.

Mohl jsem si soustavu Vealu hezky prohlédnout. Už po výstupu do normálního prostoru jsme dostali gardedámu v podobě armádního křížníku. Zpočátku zaostával. Komunikace ne, Chester se okamžitě ohlásil (tušil jsem, že kdyby to neudělal, vyletěla by nám vstříc fotonová torpéda) a přetlumočil mi pozdrav kosmické patroly. Ani se nemusel namáhat otevírat ústa, protože větě: Udržujte kurz, plynule snižujte rychlost a vyčkejte dalších pokynů, rozumí každý. Odpověděl jsem Rozumím, řídím se pokyny, a nechal Kybernet, aby se o to postaral.

Sotva Dexter zpomalil na rychlost našeho doprovodu, převzali vojáci navigaci a svezli nás na vlečném paprsku k Vealu.

(Ne, to není ono báječné zařízení, které vás táhne a táhne, až přitáhne. Takhle bohužel nefunguje. Žádné energetické lano, ale jenom silný navigační signál, praskne na to vaše palivo a neprasknou nervy, když musíte prolétnout opravdu nebezpečným prostorem. Tohle tady nehrozilo. Možná by uměli zablokovat vaše řízení natolik, aby antény poslouchaly jenom jejich příkazy, ale pořád je několik možností, jak se z vlečného paprsku vyvléci. Chcete-li riskovat srážku s nepřijemně velkým asteroidem, nebo jako v našem případě, raketu s čumákem plným trhavin.)

Klidná oběžná dráha, několik vojenských družic (copak všechno asi tihle drobečkové dovedou?) a dok, k němuž nás křížník doprovodil a na nějž se Dexter zavěsil. A neklidný dusot vojenských bot, žádné osobní věci si neberte.

Pod dohledem neutrálních tváří jsme přestoupili do landeru.

Protlačili jsme se celkem řídkou atmosférou vstříc armádnímu kosmodromu, patrně pod stálým zabezpečením křížníku a očekávání nejspíš dvěma pluky po zuby ozbrojených mužů Orbitálních bezpečnostních sil.

To se mi to vtipkovalo. Jenže co taky jiného, když naše poletování s artefaktem i za ním skončilo takhle? Kdepak, tady nepomůže ani nápad, ani sex-appeal. Teď už opravdu nezbývalo věřit v nic jiného, než v kliku.

Veal je vojenská základna, ne tolik utajovaná a střežená, aby na ní počet civilního obyvatelstva pomalu nepřerůstal armádě přes hlavu, ale přesto tu veškerou činnost řídili vojenští dispečeri.

Ti měli rozkaz dostat nás na povrch a tak ho splnili bez prodlení.

Klesli jsme na vybetonovanou plochu armádního kosmodromu a na návštěvu uni- i neuniformovaných chlapíků nečekali dlouho. Přitíli se v několika vozech, jistě radostí bez sebe, že jsou ve skutečné akci.

Bez řečí nás eskortovali do malé budovy na okraji. Chester nám zamával a odsvítl vznášedlem na druhou stranu; náš náklad pochopitelně s ním.

Identifikovali nás, stačili jim k tomu naše pasy, obraz sítnice a pro jistotu kapka slin pro záznam DNA do rejstříku. Bez zbytečných – a z naší strany naprosto žádných – řečí, nás vyhnali do velkého nákladáku a přesunuli o pár kilometrů dál za zeď kasáren.

Tam nás rozdělili.

Berien své průvodce následovala s chladnou odevzdaností, Tománek se poplašeně rozhlížel na všechny strany. Nejsem takový frajer, abych tu rozluku přijal bez mrknutí oka. Nemrkl jsem, to ne, jen mi začalo být úzko a nálada na vtipky mě přecházela.

Strčili mě do dveří k dvojici vyšetřovatelů. Chcete-li si sednout, můžete, máte-li žízeň, tady je minerálka. Přípraven? Ano? Ano.

Výslech, který následoval, byl krutě dlouhý. Místnost byla ze tří stran prosklenou kukání, za skleněnými stěnami napravo a přede mnou jsem viděl na své přátele. Ke komunikaci to nebylo, jen k nervózním kradmým pohledům. Řekl Tománek, že si mě najal na Ifigenii? Mám se přiznat k tomu, že pro mne to byla svým způsobem jízdenka ze Zapadákov? Nebo zkusit verzi s nezištnou pomocí příbuzenstvu? Neznamenal Berienino gesto začátek vyprávění o mém přístupu k řešení problému v Dámaitu?

Snažil jsem se raději ty dva nesledovat. Snažil jsem se chovat jako u policejního výslechu, ale ti dva mě rychle vyvedli z omylu.

Proud předem připravených otázek, jedna následovala druhou, v očekávání byly krátké odpovědi.

Už jsem to kdysi zažil.

Když jsem se zázračně vrátil z minulosti. Jednou v malé kanceláři Mezihvězdné, podruhé na Eternu – tam byli milejší, protože jsem nemusel tolik spolupracovat. Ale pokaždé byli stejní. Tajnoslužebníci, lačníci po informacích. Centrála nebo Eterňané, na tom nezáleží. Vytáhnou si váš spis a doplňují střípky. Porovnávají. Někdo už přemýšlel před nimi, vědí na co se ptát, někdo bude přemýšlet po nich, analyzovat a syntetizovat.

Samozřejmě, že po mně nechtěli sáhodlouhé vysvětlování Proč. Nezajímalo je. Věděli, že jsem se do všeho namočil v Ifigenii, věděli, že vím co jsem vzal i to, že jsem to chtěl prodat Eternu. Jediné, co nevěděli, byl můj příbuzenský vztah s Tománkem a já je na něj neupozorňoval. Neptali se, jestli potomek něco vyžvaní, jeho problém. O nějaké spojitosti mezi námi ale něco tušili. Brali za bernou minci, že nejvhodnějším pilotem pro Tománkovu a Berieninu akci jsem byl já.

Až mi znovu začalo připadat, že jediný hloupý tady zůstal ten šofér Piet Corian a že právě pro svou hloupost byl nejvhodnějším kandidátem.

To víc, co v tom bylo, jsem pochopil později.

Zatím jsem jen obdivoval ty dva, kteří ze mne tahali rozumy. Opravdu věděli na co se ptát a jak to udělat – když jsem po několika hodinách vypadl ven, nedokázal jsem si vybavit žádný detail. Jen to, že jsem vyžvanil úplně všechno a pravdivě.

Dokonale provedená psychologická práce. Slovo Centrála nepadlo ani jednou. Zbytečná slova jsem občas plácl pouze já. Nikdo neříkal nic o kriminálních činech a o postizích. Nebylo proč, žádný paragraf nám nezakazoval udělat to, co jsme udělali.

Nakonec mi řekli, že jsem volný, nemám se pokoušet o odlet z Vealu, dokud mi to nedovolí, a obdarovali mě adresou v hotelu, kde mám připravený pokoj.

Šel jsem tam, co jiného mi zbývalo.

Nic moc luxus, co bych chtěl za vládní peníze. Hotýlek třetí kategorie s jednou skříní, postelí, stolkem a křesílkem. Šest pater výtahem do dlouhé chodby s umělou palmou na konci, hotelová služba vás může probudit, ale na snídani musíte dolů. Do devíti, jinak máte smůlu.

Byl jsem první vyřízený, ty dva čekal rozhodně delší seznam otázek.

Pokusil jsem se usnout a chvíli i podřimoval, když se objevila Berien a půl hodiny po ní i Tománek.

Pro Centrálu bylo první kolo vyřízeno.

kapitola dvacátá druhá

Atmosféra byla těhotná napětím, k zdárnému porodu nekontrolovatelného výbuchu nescházelo mnoho. Alespoň u někoho.

„Co budeme dělat?“

Slyšel jsem to nejméně padesátkrát a pořád ze stejných úst. Ne, Tománek, pokud se nezabýval vymýšlením motorových hejblat, skutečně k ničemu nebyl.

„Už je to tady zase.“ vzpomněl jsem si na bédování neutvarské a damitské. Do třetice všeho ... Jenom jediná věc neseseděla.

Berien byla klidná. Příliš klidná na fundamentalistku jakéhokoliv politicko – náboženského vyznání. Tuhle ztrátu budoucnostního artefaktu nevyvztekala, jenom pokrčila rameny a prohlásila, že úplně nejlepším řešením bude někam vyrazit a prvotřídně se opít.

„To nic nevyřeší!“ namítl Tománek.

Mně to tak nějak připadalo jako opravdu jediné východisko. Chtěl jsem z toho kruhu vypadnout, zbavit se dotěrného příbuzenstva i podezřele tajemných děvčat.

„Dobře zvolená dávka alkoholu uklidňuje. Vyjma agresivní typy, ale to rozhodně ani jeden z nás není,“ řekl jsem.

Nejbližší výčep byla hotelová restaurace. Vpadli jsme tam a odchytili odstrčený stůl v rohu, objednali láhev vína a něco slaného k tomu.

Z celkem útulného úkrytu stolu pro čtyři jsme mohli přehlédnout dvojici dlouhých ponků pro rozvětvené společnosti, které stály naproti pod okny, oddělené nízkými zástěnamy, bylo vidět na poloplešatou hlavu a ramena solitérního konzumenta v prvním boxu. Čtveřice opuštěných stolků uprostřed místnosti nezakrývala výhled na barový pult, podél něhož se do restaurace vcházelo. A když se člověk trochu nahnul a chytil ten správný úhel, mohl v odrazu jednoho z barových zrcadel spatřit i část chodby.

I když ze zvyku sedávám vždycky tak, abych viděl co nejvíce, tentokrát mi mé místo

vyrval Tománek, který sice hudoval, ale za nic nechtěl zůstat sám. Báł se. Všiml si vhodně umístěného zrcadla a každou chvíli natahoval krk, čekaje, že do restaurace vpadne přepadové komando a odvede ho do kamenné, vlhké a tmavé kobky, aby po zbytek života pěstoval plnovous a krmil krysy.

Ve společnosti ho držela ještě šance pokračovat v proklínání, skučení a nadávání.

„Věděl jsem, že ten tvůj pitomej plán nemůže dopadnout dobře,“ sděloval mi své sladké tajemství. „Teď je všechno v háji.“

„Napij se.“ vybídla ho Berien.

„Nechci,“ verbálně trucoval, ale sklenici zvedl.

„Coby,“ zachtělo se mi obohatit diskusi.

„Zvedneme kotvy, vrátíme se někam do civilizace a půjdeme si po svém.“

Centrála nám zatím nechala bonus v podobě svobody – konečně, i když Tománek s Berien byl příčinou jejich snažení, pomohli jsme, byť proti své vůli, vrátit artefakt zpátky.

„A to myslíš, že nás opravdu pustěj? A i kdyby, co pak? Přišli jsme o všechno,“ lkal potomek.

„Ale vůbec ne,“ řekla vesele Berien.

„Nechají nás, svým způsobem být, což znamená, že aspoň jeden z nás pro ně může být užitečný. Což, mimochodem – Piet není a já nechci.“

„Copak na tom záleží?“

„Ale miláčku ...“ pak mávla rukou.

„Nemáme na krku žádný paragraf,“ poznamenal jsem, což Tománek slyšel tak napůl ucha, protože to slyšet nechtěl. Zatím.

„Mohou nás nechat zmizet nebo nechat jít. To první zkoušet nebudou.“

Nebylo v tom jen mé eternské příbuzenstvo. Trosky z budoucnosti už byly veřejným tajemstvím. Nejen naší zásluhou. Tománek i já jsme ve všem litali nevinně a o Berien se dalo s úspěchem pochybovat. Ve všech směrech. Jaký měla na zmizení zájem?

Na peníze jsem zapomněl už dávno. Mohla být disidentkou, které udělá jen dobře, když

rýpne sebevědomou pozemskou vládu pod žebra. Mohla patřit k některé ze skupin, které ke splnění svých nebezpečně zajímavých představ potřebují technologickou převahu, což se většinou převažuje ve zbraních. Jen málokdy přispěje k vítězství něco jiného.

Zdalo se – celou tu dobu, po kterou jsem ji znal, že svou představu má. Nemusela být totožná s představami těch, kteří tahali za skutečné nitky, jenom mi tahle dívka nepřipadala jako někdo, jehož lze opít nějakým pečivem. Jenže zdání klame a ti nejzuřivější fundamentalisté v historii často přišli na to, že si jejich rukama na spouštích vyřizoval své záležitosti někdo úplně jiný.

Možná právě tohle poznání ji uklidnilo.

Pochopila, že to, co jí vede od rukou, nohou a hlavy jsou vodící špagátky pimprlového divadla? Možná. S velkou pravděpodobností možná.

Protože byla neskutečně klidná a zároveň plná euforie, což je stav, který se přinadívá právě coby následek podobných rozhodnutí.

„Prostě nemají žádný důvod nás držet za mřížemi,“ řekla Tománkovi. „Tam bychom jim nebyli k ničemu. A jako mrtvola jsem kontraproduktivní. A ty i Piet taky. Konečně...“

Mávla rukou.

Nechtělo se jí vysvětlovat to, co bylo jasné i mně. Ať se dál bude dít cokoliv – a já nepochybuji, že Centrála bude v nějaké divné hře ještě pokračovat – má tahle organizace potencionálně o tři ovečky víc.

Piet Corian je jim téměř k ničemu, protože se shodil u svých eternských příbuzných. Revolucionářka (která, ať už chce nebo nechce spolupracovat, bude stále nespolehlivá), jim také moc nepřinese. Ale konstruktér S-Craftu, vracející se z delší zdravotní dovolené, se jako agent hodí skvěle. A Tománek spolupracovat bude, to je jasné i mně, natož psychologům náborového oddělení Centrály.

Kdybych se nebál, že Tománka ještě více vyděším, uzavřel bych na tuto budoucnost sázky.

Tři ku dvěma.

Nebo se pokusí naverbovat i ty dva ostatní? Memento historiae (či jak by to správný latiník řekl). Spolupracujte nebo se vám vaše minulost připomene v nejnevhodnější okamžik.

Dvě ku jedenácti, že mně vynechají a zkusí zpracovat Berien.

Jedna ku sto jedenácti, že ti dva z toho vyklouznou a já to odnesu.

Číšník (všimli jste si, jak je rychlost obsluhy v nejružnějších podnicích přímo úměrná počtu zákazníků?) si po pěti minutách přehlížení téměř opuštěné restaurace, všiml, že sklenice máme prázdné a z láhve na stole se odpařila i zbytková vlhkost a přišoural se blíž.

Pohlédl jsem na oba své společníky a když ani jeden z nich nezareagoval, poručil jsem další pití, hodlaje se uvést do stavu středně podnapilého, kdy už mě netíží žití, ale ještě nezačínám filozofovat. Berien se mnou, jak se zdálo, souhlasila.

Prostě jsme to udělali. Včetně Tománka, jež upadl do trdomyslné opice, zatímco zbytek gangu se hluboko přes půlnoc vesele bavil.

kapitola dvacátá třetí

Říká se, že lékařská komora neuvolnila žádný lék proti kocovině jen proto, aby se z větší části civilizace nestali alkoholici. Nevím, co je na tom pravdy, ale já ráno nějaký životabudič potřeboval. Musela mi pomoci vlažná sprcha, pár tablet vitamínů a vývar.

Pro Berien bylo ráno až po poledni, zatímco Tománek se snad ani probírat nechtěl.

Sedli jsme si do stinného zákoutí poblíž baru (zločinec se vrací na místo činu nebo na nejbližší možné místo).

„Než se objeví pan Co-budeme-dělat, zeptám se tě na totéž. Co? Vypadá to, že kontrakt byl zrušen, já jsem opět bez místa a ty bez cíle.“

„Nesmysl. Nebo smysl. Předpokládám, že ty si něco najdeš, Veal není zase takový Zapadákov.“

Zasmála se.

„Můžeš se mnou do party. Ty obstaráš šarm při získávání zakázek a já to oddřu. A můžeme jít klidně půl na půl. Uvidíš, že nám to půjde.“

„Třeba o to zatím nestojím. A hele!“

Třetí kriminálník se blížil – a vypadal když už ne rozjásaně, tak aspoň spokojeně.

„Už nikdy.“ řekl místo pozdravu.

„... si nezačneš s tajemnými slečnami? Nebo zahrávat se zákonem?“ snažil jsem se doplnit.

„... s ničím takovým, že?“ dodala Berien.

Přikývl.

„Tak neuvěřitelnou kliku snad nemá nikdo. Ukradnu nejutajovanější věc současnosti, prolétnu s ní polovinu Galaxie, připletu se málem do mezihvězdné války a ono mě to nic nestojí. Tedy kromě nervů.“

Nechápavě jsem se na něj podíval.

„Dopoledne jsem byl u výslechu. Tedy spíš u rozhovoru.“ vysvětloval. „Představte si, že mi nabídli beztrestnost, když se zavážu k naprosté mlčenlivosti a vrátím se do výzkumu. Chtějí dokonce, abych se výhradně

zabýval testy těch věcí z budoucnosti. Jako člen speciálního týmu, který vznikl během mé dovolené. Chápete, dovolené. To znamená, že nejen nepřijdu o místo, ale ještě na tom vydělám.“

A kromě vydělávání budeš trosky hlídat jako oko v hlavě a o svých spolupracovnících podávat rozsáhlé referáty, dodal jsem v duchu.

„A co tví kamarádi z dovolené?“ zeptala se Berien. Na okamžik zvažněl.

„No, oni o vás moc nemluvili. Tedy já se snažil, ale oni povídali, že pro vás bude platit závazek mlčenlivosti tak jako tak a že ...“

„Nejsme použitelní,“ řekla Berien.

„Ale ne, tohle neříkali,“ bránil své nové zaměstnavatele Tománek. „Oni jen ...“

Tománek ještě chvíli poskakoval kolem, vedl společenské řeči a potom vypadl. Že se ještě ukáže.

„Ale houby,“ řekla Berien. „Myslím, že se sbalí a ještě dneska odletí i s těmi krámy domů.“

„Nejspíš jo. A co ty?“

„Zatím nemám kam letět. A už vůbec ne domů.“

„Ty krámy jsi přece tolik chtěla.“

Zasmála se.

„Jo. Jenže teď už jsou mi úplně fuk. Zatraceně.“

„Proč kleješ?“

„Protože je po všem. Protože na rozdíl od tebe já skutečně nevím, co bude. Protože jsem svůj úkol splnila, ať už si myslíš co chceš. Protože já se domů vrátit nemůžu.“

„Stejně to ...“

„Nechápeš? Ty? Tys to přece měl pochopit už dávno!“

Najednou měla slzy v očích. Něco z ní muselo ven a muselo to hned.

„Tománek věděl, že nejlepší pilot do party jsi ty, protože dokážeš pochopit, že ten náklad je z budoucnosti a neptat se. Pro tebe je to prostě možná neobvyklé, ale normální. Neptal ses Jak to a Proč to.

Ale taky sis nepoložil jednu základní otázku. Kdo.“

„Myslíš kdo po těch věcech touží? To bylo jasné – kterákoliv firma, zabývající se vývojem kosmické techniky a elektroniky. Kterákoliv vláda.“

„A to je všechno?“

Znělo to trochu zklamaně.

„Tebe nenapadlo se zeptat kdo by mohl být a kde je ten, co to přivezl?“

Tak velká rána do hlavy to nebyla. Jednak rychle chápu – a jednak to bylo jasné už delší dobu.

„Možná mě to nenapadlo, protože když jsou tu trosky, tak něco selhalo. A když něco selže, většinou to pilot nepřežije. Mělas štěstí?“

„Měla jsem především plno práce. Já se nemusela schovávat jako ty. Mohla jsem se v klidu postarat o bezpečnou identitu a začít pátrat po tom, co zbylo z mého nákladáku. Já to viděla, tu hromadu šrotu, rozpadla se na jednom nebydleném kusu jedné planety, kterou se teprve pokoušíte civilizovat.“

Na Zemi jsem nemohla. Bylo mi jasné, že po mně budou pátrat. Z bezpečnostních důvodů. Potulovala jsem se po místech jako je Neutvark a usilovně sháněla kontakty. Potřebovala jsem někoho, kdo mě dovede k troskám.

Byly na Zemi, to bylo jisté. Ztroskotala jsem na jednom z centrálních světů – našich, v téhle pitomé době je to ještě kolonie. V plném rozvoji, zvědavci příklusali docela rychle. Tak tak jsem se stačila schovat. Bez toho zatraceného krámu. Jenom jsem stačila zjistit, že zůstal v celku, asi to má vydržet hodně a vydrželo to bohužel i autodestrukci.

Šťastní nálezci samozřejmě všechno pěkně zabalili a odvezli. Půl roku mi trvalo, než jsem se odtud dostala. A těch půl roku ve mně narůstala posedlost splnit tu zatracenou instrukci. V tom všem zoufalství to totiž byla jediná konkrétní věc, na níž jsem se mohla upnout. Potom se mi to podařilo. A povedlo se mi i sehnat první dobrý kontakt. Ze začátku to šlo pomalu. Potom jsem se konečně dostala

až na Zemi. Neosobně, samozřejmě, i když to mou osobu něco úsilí stálo. Nedívej se na mně tak othellovsky, copak jsem měla na výběr a konto v První galaktické?

Zkrátím to.

Našla jsem stopu do S-craftu. A našla Tománka. Je hrozně romantický. A pak s úžasem zjistila, že je tvým potomkem. Věděla jsem, žeš byl jediný pilot, který se vrátil – slávy ti moc nezůstalo, jenom několik povzbuzujících vět v instrukcích pro piloty S-třídy.

Ale tohle, to byla výzva. To už jsem věděla, nejen věřila, že se k tomu dostanu. Ne, nejsem pověřčivá, ale tohle mi dodalo.

A já se k tomu musela dostat. Ta krabice byla – já sakra nevím co přesně – patřila možná k navigačnímu systému, možná taky ne, v každém případě se nesmělo stát, aby ji tady někdo prošťoural.“

„Nic takového neznám,“ řekl jsem překvapeně. „Spoléháme na to, že se loď rozpadne.“

Pokřčila rameny, snad si myslela něco o zabeđených předcích.

„Možná, že pro vás ještě nebezpečí nehrozí. Tam, kam se můžete propadnout, není nikdo tak šikovný, aby případné trosky uměl zhodnotit.“ řekla potom. Svým způsobem to byla pochvala.

„Třeba právě tenhle případ způsobil, že za nějaký čas vycvičí Berien Rydersanovou, aby v případě Náhodného přerušení časoprostorových vazeb zbláznila půl Galaxie pro několik kilogramů šrotu.“

Zasmála se.

„Stejně se to nepodařilo. Cvičená opička nedokázala dle instrukcí zničit důležitou část číslo 10B. Všechno selhalo.“

Chvilí mlčela.

„Teď už nezmůžu nic. Ale co, nezblázním se kvůli tomu.“

Neříkala to s nadšením. Ale realita byla taková. Jestli nechají jít nás, pak náš náklad si pohlídají jako oko v hlavě. Berien chvíli hleděla do prázdna a pak se smutně usmála.

„Víš co mě napadlo? Když jsi mi vyprávěl o svých průsvizích?“

„Že jsme příbuzní.“ zděsil jsem se.

„Ale ne. Asi určitě ne. Znam – znala jsem někoho – kdo se jmenoval podobně – ale na tom nesejde. Spíš mě napadá, jestli zrovna ty ses nestal katalyzátorem ve zhoršení vztahů mezi Eternem a Zemí. A k rozpadu Obchodní Unie.“

„Blbost.“

„Možná. Ale určitě jsi nedůvěru trochu prohloubil. Oni o troskách mé lodi věděli – jenže naše – vlastně tvoje – činnost na Dámaitu z toho udělala tak trochu veřejné tajemství.“

„A přesto nás nechali jít?“

„Díky tobě. Corianové nenechávají příbuzné ve štychu a ty máš to štěstí, že tvoje rodina je na obou planetách v celkem slušném postavení. Ale stejně na tom nezáleží.“

„To je fakt,“ souhlasil jsem. „Záleží na tom, co uděláme teď.“

kapitola dvacátá čtvrtá

Motory řvaly a táhly ze všech sil proti gravitační studni Vealu. Kroutili jsme se v přitažené gravitaci, tohle jen tak nezažijete a Tománek s S-craftem si za to může sám, když před lety zkonstruovali protitahové agregáty, které z kyvadlovky udělají trochu nepohodlnější autobus.

Teď jsme šli nahoru ve vojenské dodávce. Možná to byla pomstychtivost ze strany Centrální, nejspíš jsme je ale přestali zajímat a nemínili do nás vrážet další státní finance.

V orbitální základně jsme se nezdrželi ani o minutu déle, než bylo nutné k oštemplování pasů a potom hurá do známého prostředí.

Znamého pro oba.

Berien spolehlivě kontrolovala na kopilotském sedadle, šťastná, že aspoň přede mnou nemusí nic skrývat.

Prodloužili jsme nájemní smlouvu na Dexter, nic jiného nám nezbyvalo, pokud jsme se chtěli co nejrychleji vzdálit z nepříjemného sousedství Centrály.

Tománek se samozřejmě neukázal. Nechal nám vzkaz v recepci. Dlouhý, srdceryvný, ale jenom vzkaz.

Možná ho ani nenechali. Možná si vzal ponaučení pro budoucnost a vyvaroval se ze zdravotních důvodů styku s nakaženými jedinci.

Berien toho nelitovala. Hodila Tománka přes palubu tak rychle, až mě to zamrazilo. Konečně, pro ni byl jenom nástroj. Anebo – ne, opravdu nešlo brát mého potomka jako obyčejnou věc. Svým způsobem byl bezbranný a právě tímhle Berien okouznil. A teď mu přála klid. Jí nečekal. A mně?

„Možná, že se bude mít opravdu líp. Dostane příležitost si to vyžehlit a on to dokáže. Nedivila bych se, kdyby ho můj šrot inspiroval.“

„Myslíš?“

„Třeba si to jen namlouvám. Udělal co měl a přežil to, tak co. Ale já ...“

Zahleděla se do prázdna. Věděl jsem, že ona nemá jedinou šanci vrátit se domů. To

mohli jenom Corianové, narození ve znamení štěstěny.

„A co dál?“ zeptala se, když se jí vrátily obvyklé rysy tváře. „Co budeme dělat?“

„Můžeš předpovídat budoucnost, děvče.“

„Třeba tobě. Jako cikánka v boudě.“

Vypadala smutně. Po tom všem, co musela prožít, po setkání se mnou ... Kdepak, na Tománkovi jí záleželo. Hodně záleželo a právě proto ho nechala jít.

„Já za to nemůžu,“ řekl jsem nahlas.

„Za co? Že idealista Tománek podlehl sladkým řečičkám? Třeba má z tebe jen ty kladné geny. A konečně – pokud si pamatuji, tak Centrála nikdy nikoho doopravdy nezneužila. Asi proto to odnesla jako první, když začalo být opravdu zle.“

„Centrála?“

„Víš, kdybych studovala historii, asi bych opravdu mohla něco dělat. Já vím jen, že tahle organizace měla v sobě něco jako autodestrukční zařízení. Jakákoliv monumentální špatnost by ji dokázala – a vlastně dokázala – rozložit. Pohádka, co?“

Slzy v očích. Ba ne, to dokáže porazit kohokoliv a pilotka S-lodě je přece jenom ženská. S tisíciletými vychovávanými reflexy.

Já ve dvacátém století brečel taky. A ne jednou. Berien jenom slzy odložila až na dobu, kdy vyřídí svou práci. Možná jsou na tom naši potomečkové přece jen lépe. Aspoň vnitřně.

„Můžeš třeba obchodovat na burze, děvče, vydělat hromadu prachů a založit výzkum. Třeba tě to vrátí zpátky.“ pokusil jsem se jí povzbudit. Nedala se.

„Tys to udělal?“

„Já věřil v corianovské štěstí. A neber to vážně. Copak jsem si o dvacátém století pamatoval víc, než jen pár rodinných historek a povinné letopočty z dějepisu?“

„No vidíš. A potom – oni nejsou hloupí, Piete. Oni to vědí.“

Nemusela říkat kdo. Měl jsem je za zády celou tu dobu, než jsem utekl ze Země.

Berien mi sebrala řízení a ručně navedla loď na stabilní vyšší orbit.

„Tak nějak si spočítali, že je lepší mě nevlastnit. Že je mnohem inteligentnější, když se ztrapním sama nebo když někam zalezu. Vědí, že sama nedokážu nic. Žádný člověk z budoucnosti není nebezpečný, leda by spáchal atentát na nějakou důležitou osobu. A to nemíním a oni to vědí.“

„A tedy?“

„Chtěla bych domů. Když už ne v čase, tak aspoň v místě. Oceán je dobré místo – i teď. Nebude trvat dlouho a SDS ho uvolní k osídlení. Ani teď nemá zvláštní režim, prostě je z ruky. Co ty na to?“

Souhlasil jsem. Bylo to také řešení. Ztratit se někam pryč z dohledu milých i nemilých příbuzných, usadit se (na nějaký čas) a užít si trochu nefalšované dovolené.

„Nastav kurz, děvče.“

Nastavila.

Dexter se pomalu vzdaloval a zvyšoval rychlost, aby mohl v určeném čtverci vstoupit do hyperprostoru. Dispečeri se s námi loučili stroze, což znamenalo, že už nikoho nezajímáme. Dobrá zpráva.

Horší, ale rovněž běžné, (existuje spousta letů, které mají vyšší prioritu i když vezou jen krabičku sardinek pro papaláše ze sousedního systému) bylo to, že před nás pustili dvě lodě. Veal měl striktně stanovené koridory pro odlety, prostě vojáci.

Potom, když už jsme nabrali dostatečně vysokou rychlost, aby neexistoval rozumný důvod uklízet nás z cesty, se spojení s dispečery rozječelo. Byla to do morku pronikající siréna, následovaná varovným hlášením.

Ani jsme si ho nestačili doposlechnout, když se několik tisíc kilometrů od nás prohnala žižnivá čára.

„To byl křížník!“ vzdechla Berien. Byl v tom obdiv i úcta k posádce, která se buď koupala v olejových vanách nebo křivila ústa pod tlakem akcelerace.

„Kam letí?“

Ne, kvůli nám to nebylo.

Sledovali jsme jejich dráhu. Byla totožná s naší i s drahami těch dvou, kteří nás předletěli.

„Jenom jednoho,“ musel jsem se po půlhodině sledování opravit. „Vidíš?“

Ten první pokračoval v kurzu. Byla to nákladní loď Mezihvězdné.

Druhý letěl – tam kam neměl.

Všechny kurzy vedly do nitra soustavy, aby motory využily pomoci gravitace vealské hvězdy. I my jsme se brzy měli dostat do bodu, v němž se Dexter odchýlí a vyrazí vpřed, posílen přírodní energií.

Ale loď – očividně vojenská, lhala Kybernetu o své identifikaci – sklouzávala ke slunci. Ne, nesklouzávala, řítila se plnou parou do koule žhavých plynů!

Měla šanci, bezpečnou vzdálenost ještě nepřekročila. Ale pokud má poškozenou navigaci a motory jí naplno ženou jedním směrem, brzy tu šanci ztratí.

Bylo to divadlo. Hrůzné a skutečné. Jediný, kdo mohl nešťastnou loď dohnat, byl křižník. Předváděl nám netušené možnosti vojenské techniky a pokud dorazí včas, možná uvidíme i manévrovací schopnosti. Kdyby nešlo o život, bylo by to zajímavé.

„Ta loď tam letí schválně,“ řekla Berien tiše.

Vypadalo to podezřele. Nepatrně upravila kurz a nevypadalo to na pokus o záchranu.

„Viš co je to za loď?“ zeptal jsem se.

Přikývla.

„Vezou na Zemi malou přepravní bednu s podezřelým obsahem.“

Chvilí mlčela.

„Corianovské štěstí? Že by přelezlo i na mně?“ řekla hořce.

V nešťastné lodi byli lidé.

„Myslíš na to samé?“ zeptala se tiše.

„Možná tam není.“

Ale oni si určitě odváželi obojí, oddaného konstruktéra i věc, kterou bude se zápallem prozkoumávat.

Byl tam. Jistota corianovských genů.

„Takhle ne,“ špitla.

Nikdy se nedozvím, jestli na to Tománek přišel. Došlo mu, že Berien je dívka z budoucnosti? Pochopil, o co se celou dobu snažila a udělal to za ní?

Možná.

Možná přišel na způsob jak se dostat do pilotní kabiny a jak přelstít Kybernet. Není to složité. Berien by to zvládla. Pro mně by to problém nebyl. Tománek?

Lidi jeho typu ostatní většinou podceňují. Ňoumové, kteří zakopnou o vlastní nohu.

Ale zdání často klame.

Může to být náhoda. Nepravděpodobná, stejně nemožná, jako byl můj návrat z minulosti.

Že by sama příroda napravovala své nedostatky?

Nejsem metafyzik. Raději budu věřit tomu, že Tománek corianovsky zasáhl do děje.

Sledovali jsme, jak křižník marně stíhá stále zrychlující loď. Potom už Dexter minul poslední navigační sondu a vstoupil do nevratného režimu poslední etapy před vstupem do hyperprostoru.

Poslední kontrola a poslední pohledy na marný zápas záchranného křižníku s fyzikálními zákony. Na nejnižší hranici začal uhýbat.

Za nějaký čas ta sebevražedná loď vletí do chronosféry vealské hvězdy a vypaří se.

Se vším všudy.

„Jdeme do finále, беруško,“ řekl jsem. Věnovala poslední pohled obrazovce.

„Takže jedem podle plánu?“

„Jo. Tím spíš pro tohle,“ mávla rukou někam za plášť Dexteru. „Musím si opravdu odpočinout. A doma... Na Oceánu to bude určitě lepší. Určitě.“

Za nějaký čas, děvče. I já to musím překousnout.

„Tak jedem. Směr Oceán.“

Na Oceán jsme se skutečně dostali, i když každý zvlášť, a mně to trvalo trochu delší dobu.

Ale tenhle průšvih vám budu vyprávět někdy příště.

KONEC

copyright © Pieter 2002

<http://www.fext.cz>

tato verze 12/2010

Další knihy, které můžete najít na

www.fext.cz/whitehole/

Nesnáze v čase

Vesmírná opera o pilotovi s hlubokou rodinnou tradicí průšvihů.

Víra z kamene a srdce z kovu

Zapadlá kolonie na planetě Fisaga má problém, do kterého Pietu Corianovi nic není. Až na to, že má odvést do bezpečí jistý náklad.

Není nocí bez Měsíce

Deset fantasy povídek ze současnosti a nedávné minulosti

Jezdci na vlnách světla

Třicet sedm krátkých a velmi krátkých povídek

Zmizení doktora Fausta

Rádoby vtipná skoro detektivka. Ztratil se spisovatel a po jeho stopě se vydává celá řada pátračů.

Hvězdodrap

Město pod jednou střechou, lidé a roboti, a jak to vypadá, něco nekalého ťuká.

Dewan a princezna Soonar

Galaktická říše se ocitá na okraji ekonomické propasti, kníže Giokond na okraji psychického zhroucení; ztratila se mu dcera. Za účelem jejího nalezení si najal hrdinu.

Pravda, trochu poznamenaného ztrátou paměti, ale ono to nějak dopadne.

Černá věž

Existují různé světy. Takové, v nichž létají kosmické lodě, i takové, kterým vládne magie. Těžko říci, v kterém z nich se žije lépe.